

Петият гроб

отвъд

светлината

Даринда Джоунс

Чарли Дейвидсън #5

Zaharka

**ДАРИНДА ДЖОУНС
ПЕТИЯТ ГРОБ ОТВЪД
СВЕТЛИНАТА**

Превод: Zaharka

chitanka.info

Никога не подценявайте силата на жена, която е на двойно еспресо с много мока лате.

Надпис върху тениска

Чарли Дейвидсън не е обикновен жътвар на души. По-скоро е паранормален частен детектив/необикновен жътвар на души. Обаче се отклонява от задачата си, когато сексапилният, страстен син на Сатаната Рейес Фароу се нанася в съседния апартамент. За да се усложни положението още повече, Рейес е главният й заподозрян по случай за палеж. Чарли се зарича да стои далеч от него, докато не открие истината... но тогава в апартамента й една след друга започват да се появяват мъртви жени, всяка от тях — изгубена, объркана и безумно ужасена. Когато става ясно, че собствената й сестра Джема е следващата мишена на серийния убиец, Чарли няма друг избор, освен да поиска помощта на Рейес. Подпалвач или не, той е единственият мъж, който може да предпази Джема, без значение кой или какво я преследва. Но той иска нещо в замяна. Чарли. Цялата, тяло и душа. А за да защити сестра си, тя е готова да плати цената.

Чарли Дейвидсън отново е тук в тази секси, напрегната и невероятно забавна пета книга от най-продаваната поредица на Ню Йорк Таймс.

ГЛАВА 1

Питай ме за живота след смъртта

Надпис върху
тениска, често виждана
върху Чарли Дейвидсън —
жътва̀р на души със
съмнителен морал

Мъртвият тип в края на бара продължава да се опитва да ми купи питие. Представете си. Никой друг дори не ме поглежда повторно, а съм се облякла като за деветка. Или най-малкото като за осем и половина. Но истински обезпокоителната част от вечерта ми беше фактът, че целта ми, господин Марвин Тайдуел, рус брокер на недвижими имоти и подозрителен прелюбодеец, всъщност отказа питието, което аз се опитах да му купя.

Отказа го!

Почувствах се осквернена.

Седях на бара, пиейки маргарита, оплаквайки тъжния обрат в живота си. Особено тази вечер. Този случай не вървеше по план. Може би не бях от типа на Марв. Случва се. Но излъчвах интерес. И носех грим. И имах дълбоко деколте. Дори с всичко това на моя страна, това разследване се бе заклещило в нищото. Поне можех да кажа на клиента си, т.е. госпожа Марвин Тайдуел, че изглежда мъжът ѝ не ѝ изневерява. Поне не със случайни. Фактът, че можеше да има среща с някоя конкретна ме държеше залепена за стола.

— Ч-често ли идваш тук?

Погледнах към мъртвия тип. Най-накрая бе събрал смелост да действа и вече имах по-добра видимост. Предположих, че е изтърсакът в рода. Носеше очила с кръгли рамки и дрипава бейзболна шапка, която стоеше обърната наопаки върху кално кафява коса. Добавете към

това избеляла синя тениска и протъркани дънки и можеше да се окаже скейтър, компютърен маниак или контрабандист.

Причината за смъртта му не беше очевидна. Без прободни рани и зеещи дупки. Без липсващи крайници или следи от гуми по лицето. Даже не изглеждаше като наркоман, така че не можех да кажа защо бе умрял на такава ранна възраст. Имайки предвид, че бебешките му черти го караха да изглежда по-млад, отколкото вероятно беше, прецених, че е бил някъде около моята възраст, когато е починал.

Той постоя, чакайки отговор. Мислех, че „Често ли идваш тук?“ е реторичен въпрос, но добре. За да не бъде сметната за някоя, която си говори сама в пълна с хора стая, отговорих като вдигнах едно рамо в половинчат жест.

За съжаление беше така. Идвах често. Това беше барът на баща ми и макар никога да не правех засади тук от страх някой, който ме познава, да не провали прикритието ми, това се оказа същият бар, който господин Тайдуел посещаваше. Поне ако се стигнеше до борба, можеше да имам някакво подкрепление. Познавах повечето от редовните клиенти и всички служители.

Мъртвият тип погледна към кухнята, изглеждайки нервен, преди да върне вниманието си към мен. Аз също погледнах натам. Видях врата.

— Т-ти си много блестяща — каза той, привличайки вниманието ми отново към себе си.

Заекваше. Малко неща бяха по-очарователни от зрял мъж с момчешки черти и заекване. Разбърках маргаритата си и си сложих фалшива усмивка. Не можех да говоря с него в стая, пълна с живи, дишащи клиенти. Особено, когато една от тях се казваше Джесика Гуин, за мой пълен ужас. Не бях виждала огненочервената ѝ коса от гимназията, но ето я и нея, няколко стола по-встрани от мен, заобиколена от група дърдорещи големи клечки, които изглеждаха почти толкова фалшиви, колкото и циците ѝ. Но това може би беше горчивината ми, която надигаше грозната си глава.

За съжаление насилината ми усмивка само окуражи мъртвия тип.

— Т-така е. Ти си като с-слънцето, отразяващо се в хромираната броня на шевролет от п-петдесет и седма.

Той изпъна пръсти във въздуха, за да демонстрира и сърцето ми се разтопи. Проклятие. Той беше като всички онези изгубени кученца,

които без успех се опитвах да спася като малка, защото имах зла мащеха, която вярваше, че всички улични кучета имат бяс и ще се опитат да ѝ разкъсат гърлото. Факт, който нямаше нищо общо с желанието ми да ги вкарам в къщата.

— Да — казах под нос, изпълнявайки най-добрата си имитация на венстрилоквист, — благодаря.

— Аз съм Д-дъф — каза той.

— Аз съм Чарли. — Задържах ръцете си обвити около чашата, за да не реши да се здрависаме. Малко неща изглеждаха по-странно за живия свят от зряла жена, която здрависва въздуха. Знаете ли онези деца с невидими приятели? Е, аз бях една от тях. Само дете не бях дете и приятелите ми не бяха невидими. Поне не за мен. И можех да ги видя, защото бях родена жътвар на души, което не беше толкова лошо, колкото звучи. Практически бях портал към Рая и когато някой останеше на Земята, избирайки да не премине отвъд веднага след смъртта, те можеха да преминат от другата страна през мен. Бях като огромна лампа за буболечки, само дете онова, което привличах, вече бе мъртво.

Дръпнах изключително тесния си пуловер.

— Само на мен ли ми се струва или тук наистина е топло?

Бебешко сините му очи се стрелнаха отново към кухнята.

— П-по-скоро горещо. З-значи, н-не можах да не забележа, че се о-опита да купиш питие на онзи мъж.

Оставих фалшивата ми усмивка да си отиде. Пуснах я на свобода като уловена в капан птица. Ако се върнеше при мен, щеше да бъде моя. Ако ли не, никога не е била.

— И?

— Н-насочила си се в грешната посока с този.

Изненадана, оставих питието си — онова, което сама си купих — и се приведох малко по-близо.

— Гей ли е?

Дъф изсумтя.

— Н-не. Но напоследък често е тук. Х-харесва жените си малко... по-отпуснати.

— Пич, колко по-мръснишки мога да бъда? — Посочих облеклото си с ръка.

— Н-не, имам предвид, ти си м-малко... — Той остави погледа си да ме обходи. — ... с-стегната.

Ахнах.

— Приличам на някой, който обича анални занимания?

Той си пое въздух и опита отново.

— Т-той налита само на жени, к-които са по-солидни от теб.

О, това въобще не беше обидно.

— Имам дълбочина. Чела съм Пруст. Не, чакай, това беше Пух.
Мечо Пух. Моя грешка.

Той намести несъществуващата си тежест, прочисти гърло и опита отново.

— П-по-пищни.

— Имам извивки — казах през стиснати зъби. — Виждаш ли си ми задника?

— По-тежки! — изтърси той.

— Тежа... О, имаш предвид, че харесва по-едри жени.

— И-именно, докато от друга страна...

Думите на Дъф избледняха във фона като музика от асансьор. Значи Марв харесваше едри жени. Нов план се оформи в най-мрачните, най-покварени кътчета на Барбара. Мозъкът ми.

Куки, още позната като моята рецепционистка през работно време и моя най-добра приятелка 24/7, беше перфектна. Беше голяма и отговорна. Или... ами голяма и някак си командажийка. Взех мобилния си телефон и й се обадох.

— По-добре да е важно — каза тя.

— Така е. Имам нужда от асистенцията ти.

— Гледам първия сезон на „Бягство от затвора“.

— Куки, ти си ми асистентка. Имам нужда от асистенция. Със случай. Нали се сещаш, онези неща, които вземаме, за да изкарваме пари?

— *Бягство. От затвора.* Става въпрос за едни братя, които...

— Знам какво е „Бягство от затвора“.

— В такъв случай виждаш ли си изобщо тези момчета? Ако беше, нямаше да очакваш да ги изоставя във време на нужда. Мисля, че предстои сцена с душ.

— Тези братя подписват ли ти чека със заплатата?

— Не, но технически и ти не го правиш.

Проклятие. Права беше. Много по-лесно беше тя да подправи подписа ми.

— Имам нужда да дойдеш да флиртуваш с мишената ми.

— О, добре. Това го мога.

Хубаво. Думата с „ф“ винаги вършеше работа при нея. Разясних ѝ ситуацията и ѝ казах за работата с Тайдуел, след което ѝ наредих да побърза.

— И се облечи секси — казах аз, точно преди да затворя. Но моментално съжалих за частта със сексито. Последният път, когато казах на Куки да се облече секси за твърде необходимата ни женска вечер из града, тя се издокара с корсет с връзки, мрежест чорапогащник и боа с пера. Изглеждаше като строга господарка. Оттогава не съм същата.

— З-значи тя идва? — попита Дъф.

— Вероятно. Гледа секси мъже по телевизията. Всичко зависи от това дали дъщеря ѝ е там или не. И в двата случая, скоро трябва да дойде.

Той кимна.

Докато седях и чаках най-добрата си приятелка, огледах всички жени в бара тази вечер. „Бедствието“ обикновено беше място, на което висяха ченгета. Жени също идваха, но просто не на тълпи. Днес обаче, мястото беше пълно и шумно, а поне 75% от клиентите бяха жени. Което беше странно.

Идвах в бара от години, главно защото баща ми беше собственикът, но отчасти понеже офисът ми за разследвания беше на втория етаж. Но през цялото това време никога не бях виждала мястото да е така непропорционално разделено в полза на женската част, с изключение на онзи път, когато придумах татко да направи мъжко ревю. Той се бе съгласил по две причини. Първо: Изпърхах с мигли. Второ: Мислеше, че мъжко ревю значи мъж, който идва, пробва храната, после пише ревю във вестника. Може да съм, а може и да не съм окуражила тази посока на мислене. Татко можеше и да го понесе по-добре, ако по времето, когато го предложих, бях над осемнадесет. Искаше да знае на колко мъжки ревюта бях ходила.

— Броим ли това? — очевидно не беше подходящият отговор.

Някой сложи чиния с храна пред мен.

— Поздрави от готвача.

Вдигнах поглед към Тери, най-добрата барманка на баща ми. Тя знаеше, че работя по случай с изневяра и вероятно бе предположила, че се бях издънила, затова бе и храната за утеха. Божественият аромат ме удари толкова бързо, че трябваше да се насиля да не проточа лиги.

— Благодаря. — Взех едно парче от чинията и впих зъби в най-добрата пилешка кесадила, която някога бях опитвала. — Уау! — казах, засмуквайки студен въздух, докато дъвчех. — Сами наистина се е престарал.

— Какво? — каза тя, надвиквайки гълпата.

Махнах ѝ и продължих да ям, оставяйки очите си да се завъртят в екстаз. От години се наслаждавах на бърканиците на Сами и макар винаги да бяха слюноотделящо добри, това бе невероятно. Загребах равни части гуакамол, салса и сметана за следващата си хапка, после поех на ново пътешествие към рая.

Дъф ме гледаше как ям, докато стоеше заврян между облегалката на стола ми и стоящият до него мъж. Лявата му половина беше навряна в дясната на Дъф. Мъжът вдигна поглед, оглеждайки тавана за вентилационни отвори, обърна се наляво, надясно, после... три... две... едно...

Той потрепери и отстъпи встрани.

Случваше се всеки път. Починалите бяха студени и когато хората застанеха вътре в някой от тях, косъмчетата на врата им щръкваха, кожата им настръхваше, а по гръбнака им преминаваха ледени тръпки.

Но Дъф не обръщаше внимание на мъжа. Докато се преструваше, че е съсредоточил вниманието си върху мен, той държеше под око вратата към кухнята и хвърляше погледи натам през няколко секунди, гризейки нокътя си.

Може би вратата към кухнята наистина беше портал към рая и ако той пристъпеше през нея, щеше да премине отвъд. Не, чакай.

Докато седях там и се тъпчех, започнах да се чудя за нещо. Бях разгледала страницата с приятели на госпожа Тайдуел, докато търсех повече снимки на господин Тайдуел. Предпочитах да действам предпазливо, когато се доближавам към мишената, за да съм сигурна, че мога да позная него или нея, когато е необходимо. Веднъж попаднах на грешния човек. Свърши зле.

Отново извадих телефона от дънките си, открих профила на госпожа Тайдуел и прегледах историята на снимките ѝ. Оказа се, че

когато са се оженили преди малко повече от година, госпожа Тайдуел е била доста по-тежка. Очевидно бе изгубила доста килограми и регистрираше прогреса си на страницата си, сваляйки 45 килограма през последната година. Докато аплодирах отдадеността ѝ, започнах да се чудя дали господин Тайдуел щеше да сподели ентузиазма ми или преди беше харесвал жена си повече.

Тази концепция ме потресе. Повечето мъже кръшкаха, когато жените им напълнееха. Тайдуел изглежда го правеше по противоположната причина. Може би сега се чувстваше заплашен от новата ѝ визия. Тя беше трепач.

Паникьосах се, когато Тайдуел стана да си ходи. Той метна няколко банкноти, после тръгна към вратата и осъзнах, че тази вечер щеше да е пълна загуба. Наистина се надявах на доказателство, с което да приключа случая. Губейки оптимизма си, започнах да обмислям графика си, за да подготвя втори опит, когато Тайдуел спря. Погледът му се закова на входната врата. Погледнах покрай него и почти ахнах при вида на мацката с гарваново черна коса, която влезе. В момента, в който очите ни се срещнаха, Бари Уайт започна да звучи от тонколониите. Осветлението стана по-слабо и опушено, страстна аура се съсредоточи около новодошлата.

Съвпадение? Не мисля.

Влезе Куки Ковалски. Лоялна, решителна и с точния размер. Куки тръгна към мен, изражението ѝ бе смесица от любопитство и колебание. Със сигурност не се тревожеше, че може да я забъркам в неприятности.

И беше убийствено облечена. Носеше тъмен костюм с панталон, дълга лъскава туника и отворен на врата сребрист шал, разкривайки чувствените ѝ дадености.

— Ах, ти, дръзка хитрушо — казах, когато тя седна до мен на бара.

Тя се ухили и се примъкна по-близо до мен.

— Така добре ли е?

Отново я огледах.

— Фантастично е. И определено свърши работа.

Тайдуел седна обратно на масата си, интересът бе очевиден във всяко негово движение. Направих знак към него с най-слабият намек за

кимване. Тя набързо огледа стаята и остави погледа си да се спре за части от секундата върху Тайдуел, преди да се върне към мен.

Но все още не беше убедена.

— Значи, ако беше мъж, щеше ли да си паднеш по мен?

— Скъпа, ако бях мъж, щях да съм гей.

— Да, аз също. Та, какво да правя?

— Просто изчакай секунда. Той вероятно ще...

— Мъжът на масата зад теб би искал да ти купи питие, скъпа — каза Тери. Веждите ѝ се повдигнаха, докато чакаше отговор. Трезвеността очевидно бе дошла късно в живота ѝ, но тя бе онова, което баща ми би нарекъл „красива жена“, с дълга, тъмна коса и поразителни лешникови очи. И все пак беше виждала твърде много забранени срещи, сложни забивки и лоши свалки за една нощ, за да бъде особено впечатлена. Опитът я беше калил.

И аз можех. Ако се упражнявах. Ако дадах всичко от себе си.

— О — каза Куки, хваната неподготвена, — ще взема Уиски Сауър.

Тери намигна и започна да се занимава с магията си.

— Уиски Сауър? — попитах Кук.

— П-приятелката ти изглежда нервна — каза Дъф и аз се съгласих с кимване.

Куки се взираше напред, сякаш бе изправена пред разстрел.

— Течен кураж — измърмори тя. — Изглеждаше като добра идея.

— Така са говорили и за ядрената енергия на Тримилния остров^[1].

Тя ми отправи ужасен поглед.

Преборих се да не се ухилия и затъкнах малък микрофон в гънките на шала ѝ, преструвайки се, че го нагласям.

— Виж, трябва само да отвориш линиите за комуникация. Аз ще мога да чуя всичко, което той казва. — Потупах се по ухото, за да посоча слушалката, която носех. — Просто виж колко далеч иска да стигнат нещата. За съжаление това, че ти купи питие, не е доказателство за изневяра.

Пребледняването ѝ доби зеленикав оттенък.

— Трябва да правя секс с него?

— Какво? Не. Просто виж дали той *иска* да прави секс с теб.

— Трябва ли да се натискам с него?

О, уау. Никога не бях осъзнавала колко необразована бе Куки в сферата на извънбрачните разследвания. Тя беше по-скоро от типа момичета, които стоят зад кулисите. Просто предполагах, че ще знае какво да прави.

Тери остави питието на плота. Куки я грабна и отпи солидна глътка.

— Не прави нищо, което те кара да се чувстваш неудобно — казах аз, когато тя отпи още една здрава глътка. — Просто се опитай да го накараш да ти предложи. Сега се обърни и му отдай чест. Нека да знае, че си заинтересована.

Преди да успея да я напътствам по-нататък, тя направи точно това. Обърна се към него с изпънат гръб и козирува.

Масата с празноглавки на Джесика избухна в смях. Затворих очи от унижение и казах през стиснати зъби:

— Имах предвид да си вдигнеш чашата.

— Какво? — попита тя през също толкова стиснати зъби. — Каза да отдам чест. — Започваше да се паникьосва. Можех да го усетя да се излъчва от нея на вълни. — Мислех, че може би е бил военен.

— Всичко е наред, само се успокой.

— Да се успокоя? — Тя се обърна отново. — Ти се успокой. Аз съм напълно спокойна. Като дълбока вода съм, която е дълбока и неподвижна.

Обвих ръка около нейната и я стиснах, за да привлека вниманието ѝ отново към себе си. Тя си пое дълбоко въздух и бавно го издиша, старайки се да се успокои.

— Така е по-добре — казах, давайки ѝ още една минута, за да се съвземе. — Добре, ако не те е сметнал за откачалка, върви там и започни разговор.

— Какво? Аз? Какво?

— Кук, можеш да го направиш. Същото е както в гимназията, само че без социално осакатяващите последици от провала.

— Правилно. Гимназията. — Тя събра кураж, смъкна се от стола и пристъпи към масата му.

И се преобрази. Стана самоуверена. Истинска господарка на съдбата си. Почти се изкикотих триумфиращо, докато отхапвах нова хапка и подслушвах.

— З-значи го у-уреждаш? — попита Дъф.

Избърсах уста, после проверих магнетофона в джоба си, за да се уверя, че бе настроен да записва. Щеше да е гадно да минем през всички тези проблеми и да свършим без доказателство.

— Не толкова уреждане, колкото залавяне. Той е този, който обикаля клубовете с намерението да изневери на жена си. Ние само му даваме възможността, а на нея даваме доказателството, от което има нужда, за да продължи напред.

Чак когато чух Джесика да се присмива осъзнах, че говорех твърде открито на Дъф.

— Пак започва — каза Джесика достатъчно силно, за да я чуя. — Какво ви казах? Пълна откачалка.

Клюкарките отново избухнаха в смях, но можех да чуя пронизителното грачене на Джесика над това на останалите. Това бе единственото, което ме влудяваше, когато бяхме приятелки. Имаше носов, пронизителен смях, който ми напомняше за сцената с намушкването от „Психо“. Но това можеше да е пожелателно мислене от моя страна.

Допуснах грешката да бъде искрена с нея през първата ни година. Тя изглежда приемаше факта, че можех да виждам духове. Но щом ѝ казах точно каква бях, че бях жътвар на души и починалите можеха да преминат отвъд през мен, приятелството ни се разруши като стъклена къща, прорязвайки ме, докато отломките се сипеха отгоре ми. Това остави някои доста дълбоки белези. Ако знаех, че приятелството ни е толкова крехко, ако знаех, че може да бъде съсипано от простата истина, нямаше да вложа толкова много от себе си.

След това всичко свърши. Тя каза на цялото училище какво ѝ бях казала. Каква бях. За щастие никой, включително и тя, не повярва. Но предателството режеше дълбоко. Наранена, аз си отмъстих, като се хванах с момчето на мечтите ѝ — баскетболна звезда от най-горния клас на име Фреди Джеймс. Естествено, това не помогна по никакъв начин за възстановяване на приятелството ни. Отровните ѝ хули се увеличиха десетократно, след като започнах да излизам с Фреди, но вече не ми пукаше. Преоткрих момчетата на изцяло ново ниво.

Сестра ми, Джема, разбра точния момент, когато това стана. Тя обвини Фреди, че е отнел девствеността ми. Но да кажеш, че Фреди Джеймс е откраднал девствеността ми, бе като да кажеш, че Хирошима

са откраднали ядрената бомба от нас. Кражбата не пасваше в уравнението.

Докато Джесика и приятелките ѝ се кикотеха, аз ги игнорирах, знаейки че безразличието ми ще ги засегне повече от всичко, което бих могла да кажа. Джесика мразеше да бъде игнорирана и това сработи. Незаинтересоваността ми направо я изяждаше жива. Грубата текстура на гняв и омраза одраска кожата ми като остри нокти. Това момиче имаше проблеми.

— Съжалявам за козируването — каза Куки на Тайдуел.

Той ѝ направи знак да седне.

— Няма защо. Намерих го за очарователно.

Въпреки всичко, Тайдуел беше добре изглеждащ мъж и очевидно разговорлив. Сега трябваше да се притеснявам за съвсем друг възможен развой на събитията: Щеше ли Куки да се поддаде на чара му?

— Аз съм Анастасия — каза тя, а аз се опитах да не простена шумно. Обикновено псевдонимите бяха в реда на нещата в тази работа, но се намирахме в бара на баща ми. Познавахме половината хора тук, което стана очевидно, когато някой ѝ извика.

— Здравсти, Куки! — каза един полицаи извън дежурство, когато влезе и зае място на бара. — Добре изглеждаш, сладурано.

Куки примигна изненадано, после се усмихна и каза на Тайдуел:

— Но всички ме наричат Куки.

Най-доброто спасяване.

— Аз съм Дъг.

Опа, уличаващо доказателство номер едно. Изглежда Марв също харесваше псевдоними. Обърнах се, за да мога да ги виждам с периферното си зрение, и наблюдавах как се здрависват. Кук измърмори нещо за това колко ѝ било приятно да се запознаят. Той отвърна със същото. А аз отхапах отново от кесадилята, борейки се с желанието да простена в екстаз. Сами определено се беше престарал. Трябваше обаче да се стегна. Имах работа за вършене, проклето да е.

Обърнах се към тях, изражението ми беше на пълно отегчение и щракнах няколко снимки с телефона си. Телефоните правеха шпионирането толкова по-лесно. Преструвах се, че пиша съобщение, докато се прицелвах в мишената си. Когато Тайдуел се приведе напред

и сложи ръка върху тази на Куки, почти се замаях. Не бе точно снимката, която ни трябваше, но дяволски близо.

После забелязах нещо. Някаква тъмнина в погледа му, която не бях виждала преди. И колкото повече гледах Тайдуел, толкова по-малко го харесвах. Почти всичко, излизащо от устата му, беше лъжа, но имаше нещо повече от тази лъжа — нещо, което ми причиняваше дискомфорт. Напомняше ми за един от онези типове, които завъртаха главата на момичето, женеха се за нея след вихрен романс, а после я убиваха заради парите от застраховката. Беше прекалено любезен и задаваше прекалено лични въпроси. Трябваше да се поразровя малко повече за господин Марв Тайдуел.

— Какво е това? — попита Тайдуел. Гласът му бе станал твърд и емоцията, която се носеше от него, ме стресна.

— Това? — попита Куки, изведнъж вече не бе толкова уверена.

Беше видял микрофона, който скрих в гънките на шала й. Гадост. Преди да успея да сляза от стола си, той се пресегна и го изтръгна, повличайки я напред докато го правеше.

— Какво е това? — настоя той, разклащайки го пред лицето й, преди да го стисне в юмрук.

Забързах към тях. Детективът в мен продължаваше да прави снимки за всеки случай. Щяха да са размазани, но трябваше да взема каквото мога. Куки стоеше поразена. Не защото я бяха разкрили, сигурна съм, а заради реакцията му. И аз щях да бъда поразена. Той мина от чаровен обожател към разгневен бик в рамките на секунди.

Лицето му почервения и устните му се отдръпнаха от зъбите в злобно озъбване.

— Това игра ли е? Валъри ли те подучи?

Валъри Тайдуел беше съпругата на Марв и моя клиентка, а очевидно той подозираше, че тя подозира за извънкласните му дейности. Целият бар се смълча, когато забързах напред, лавирайки около маси и столове, щракайки снимки по пътя, чудейки се защо, по дяволите, Куки рови в чантата си. Не трябваше да се чудя дълго. Точно когато стигнах до нея, тя извади пистолет и единственото, което можех да мисля, беше „мамка му“.

— Куки! — извиках, докато се плъзвах към нея.

Но преди да успея да направя нещо, Тайдуел се хвърли през масата и сграбчи китката на Куки. Блъсна я отгоре ми и тримата

политнахме. Остро изпукване раздра въздуха.

[1] Инцидент на Тримилния остров или аварията в АЕЦ „Три майл айлънд“ е сред големите аварии в историята на ядрената енергетика. Случва се на 28 март 1979 във втори енергоблок на атомната електроцентрала „Три майл айлънд“, намираща се в близост до град Харисбърг, щат Пенсилвания, САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Планирам да живея вечно. Дотук добре

Надпис върху
тениска

Светът забави ход в момента, в който звукът от изстрела достигна до мен. Тогава осъзнах, че хващайки Куки, Тайдуел бе извил пистолета право към мен, натискайки спусъка.

Естествено.

Къде другаде би могъл да е насочен?

Но когато светът забави ход, аз също забавих движението си и видях как куршумът изскача от дулото на броени сантиметри от мен, с кълбо огън зад него. Отправи се право към гърдите ми, докато се отдръпвах назад.

Времето обаче беше различно. Гравитацията не работеше по нормалния си начин. Законите на физиката бяха нарушени. Докато куршумът се промъкваше напред, се опитах да преместя тежестта си встрани от траекторията на движещия се към мен снаряд. Но изглежда само се опитах... Всъщност единствено се взирах в него.

С периферното си зрение можех да видя зараждащата се паника в лицата на много от клиентите. Някои бяха насред вдигане на ръка, за да залегнат и да се прикрият. Някои все още не осъзнаваха случващото се, гледайки само с бегла тревога. А някои, предимно ченгета, вече скачаха към нас с напрегнати лица — тренировката им си казваше своето...

Куршумът продължаваше да се придвижва, сантиметър по сантиметър, а въздухът зад него се гънеше от триенето. Трябваше ми повече време. Време да измисля какво да правя. Време да измисля как да избегна куршума. Буквално. Чувствайки се сякаш плувам в цимент, паднах обратно на посоката, от която идвах, притискайки рамото на Куки. Бързо... Но не достатъчно бързо. Ако светът се задействаше

сега, куршумът щеше да проникне в лявата страна на гърдите ми, точно под ключицата. А за съжаление никога не успях да забавя времето за много дълго. То намираще начин да отскочи обратно като гумен ластик, точно когато най-малко го очаквах.

Звукът прескочи напред като по надраскана грамофонна плоча и точно когато усетих, че хвататът ми се изплъзва, а куршумът напредва с един ценен инч твърде бързо, за да го проследят очите ми, една ръка, голяма и мъжествена, се обви около оловото и го издърпа от пътя ми. Още една ръка се плъзна зад врата ми и Рейес Александър Фароу хвана куршума, издърпвайки ме в обятията си.

Бяха красиви обятия. Предмишници, покрити със сухожилия и жили. Бицепси, изваяни с хълмове и вдлъбнатини от добре изразени мускули. Рамене, широки и мощни изпод тениската с цвят каки.

Погледът ми се отправи нагоре, докато не съгледах лицето на ангела. Или на падналия ангел. Или, така де, синът на падналия ангел. Бащата на Рейес бе обществен враг номер едно, първият и най-красив ангел, който паднал от рая — Луцифер. А Рейес бе създаден в ада, буквално изкован в огньовете на греха. Кое то би обяснило чара му.

Тъмните му очи проблеснаха с хумор, когато попита:

— Пак ли?

Моят рицар в блестящи доспехи. Някой ден щях да съм способна сама да си спася задника и тогава нямаше да съм задължена на хората. Хора като сина на Сатаната.

Борех се с примитивните желания на тялото си, както всеки път, когато Рейес бе наблизо, и казах възможно най-равнодушно:

— Държах всичко под контрол.

Злобна усмивка, вероятно тази, която бе наследил от злия си баща, се разпростря по лицето му и открих, че за втори път тази вечер се опитвам да не точа лиги. Той се огледа сред заобикалящия ни хаос.

— Мда, виждам. Какво прави тя с езика си?

Откъснах поглед от него и погледнах към Куки. Лицето ѝ беше замръзнало в ужас, чертите — изкривени, а езикът ѝ се подаваше измежду зъбите.

— О, боже мой. Дали камерата на телефона ми ще работи? Трябва да запечатам този момент. — Можех да я изнудвам с години с такава снимка.

Той се засмя, дълбок, плътен звук, който изпрати тръпки по гръбнака ми.

— Не мисля така.

— Проклятие, такава снимка трябва да има. — Погледнах обратно към него и безумно дългите му мигли. — Този куршум се движеше доста бързо — казах. — Какво ще стане с ръката ти, когато времето се забърза?

Погледът му се спусна към устата ми и се задържа там за дълго, преди да каже:

— Най-вероятно ще се вреже в мен.

Не очаквах такъв откровен отговор.

Появи се трапчинка.

— Не бой се, Дъч. Бил съм и по-зле.

Така беше. Много по-зле. Но кога ли щеше да е твърде много? Защо трябваше да понася каквато и да било болка заради мен? Заради затруднение, в което сама се бях вкарала?

Той вдигна глава.

— Задава се.

Така и стана. Времето се завърна като товарен влак, разбиващ се в бара. Звукът рикошира през мен. Силата му, като ураган изкара въздуха от дробовете ми, оставяйки ме запъхтяна.

Рейес ме задържа до себе си сякаш бяхме хванати в центъра на торнадо, докато не се присъединихме към същия пространствен континуум като останалата част от света. После ме остави на една ръка разстояние, държейки ме за раменете, докато си възвръща равновесието. Письци и викове отекнаха из стаята, докато хората залягаха и се дърпаха от пътя. Няколко клиенти се свиха зад бара, докато две ченгета, които не бяха дежурни, се хвърлиха върху Тайдуел и Куки на земята. Тайдуел нямаше да се зарадва, но Куки щеше да се наслаждава на всеки момент, в който е опипвана от секси ченге. Беше такава мръсница.

Когато друго ченге скочи към мен с намерението да ме събори, Рейес ме дръпна настрани и с едно плавно движение използва инерцията на ченгето, за да го просне на пода. Направи го толкова бързо, че никой не би могъл да каже какво точно се случи, ако се стигнеше до това и тъй като полицаят беше цивилен, се съмнявах, че могат да обвинят Рейес в нападение над служител на реда. Аз обаче

познавах това конкретно ченге, както и повечето ченгета, които идваха в бара. Този специално беше почти приятел.

Сграбчих го за ръцете и казах „Рейес, чакай“, преди да успее да нанесе някаква истинска щета. Той застина, но задържа Тафт прикован към пода, с извита зад гърба му ръка и с коляно върху гърба.

Тафт простена и нямайки представа кой го беше повалил, се опита да се измъкне от хватката. Без усилие Рейес стоеше здрав като скала, докато Тафт се гърчеше под него. Коленичих до полицая. Вероятно се беше хвърлил в моята посока, защото бяхме нещо като приятели.

— Всичко е наред — казах на Рейес. — Той е ченге.

Изражението на Рейес беше толкова равнодушно, че трябваше да го изгледам злобно, за да го накарам да отпусне хватката си. Разбира се знаех, че не му пука, че Тафт е ченге, но исках полицаят да повярва, че ако го е знаел, нямаше да го изтърси като чувал с картофи в неделя сутрин.

— Добре ли си, Тафт? — попитах, бутвайки Рейес с рамо. Накрая, умишлено бавно, той остави Тафт да се изправи.

Щом се сдоби с малко пространство за движение, Тафт избута Рейес от себе си и със залитане се изправи на крака. Рейес също се изправи и устата му се напрегна да задържи усмивката си, когато Тафт пристъпи и застана опрял нос в неговия.

Скочих помежду им, но погледът ми беше привлечен от боричкане. Куки стоеше неподвижно, докато едно ченге я държеше наведена над маса, с ръце зад гърба, но Тайдуел се бореше с полицаите и продължи да го прави дори и след като те се идентифицираха. Лицето му светеше в червено от гняв. Въпреки това полицаите го повалиха без много суетня. Очевидно по интелект Тайдуел съперничеше само на кухненските прибори. И явно беше избухлив. Вероятно бе разбрал, че госпожа Тайдуел ни беше наела. Какво щеше да й направи? Щеше ли да е в опасност?

Стаята започна да утихва и изведнъж всички очи се спряха на мен. Сякаш вината беше моя. Вдигнах ръце, за да уверя всички, че всичко е тихо на югоизточния фронт.

— Не се тревожете — казах, махайки във въздуха, за да ги успокоя. — Куки е страхотен стрелец. Никой от вас не е бил в опасност.

Ако в ада имаше специално място за лъжци, щях да отида точно там.

Погледнах назад, за да се уверя, че Рейес и Тафт не бяха започнали Трета световна война, само за да видя как чичо Боб влиза в помещението. Яката на ризата му бе разкопчана, вратовръзката разхлабена, а веждите му бяха извити от любопитство.

Той тръгна към мен, после зърна ченгето, което беше приковало Куки към масата — същото ченге, което по-рано я бе нарекло „сладурана“ — и изрева:

— Боже милостиви, Смит, пусни я!

Той го направи, изтупвайки извинително Куки, но в своя защита каза:

— Тя имаше пистолет. Той гръмна, когато този мъж се хвърли към нея.

— Само защото той ме атакува — каза Куки, сочейки към Тайдуел, който все още се бореше под тежестта на едното ченге. — Кретен.

Чичо Боб беше повече от притеснен. Гневът бушуваше в него като горски пожар и можех само да си представя какво щеше да си помисли, когато разбереше, че бях използвала Куки за работа, в която едва не ме бяха простреляли. Може би щях да му спестя тази част.

— Има ли някой ранен? — попита чичо Боб и всички се огледаха. Някои от клиентите се отупаха, за да проверят повторно. После всички поклатиха глави в унисон.

Тафт проговори зад мен.

— Засега ще оставя настрана този малък инцидент — каза той на Рейес. После пристъпи още по-близо до него. — Но ако някога...

— Тафт!

Тъй като и така бяхме малко изнервени, всички в бара подскочиха, когато чичо Боб извика на колегата си. Включително Тафт. Чичо Боб заобиколи един паднал стол и улови Тафт за ръката, за да го издърпа настрана от Рейес. Той не знаеше какъв точно бе Рейес, но знаеше достатъчно, за да стои далеч от него, освен ако няма друг избор.

— Защо не започнеш да разпитваш наоколо, да видиш дали има някакъв читав свидетел на случилото се?

Неохотно, Тафт кимна и се отдръпна, за да разпита групичка, свряна в сепарето в ъгъла. Изглеждаха ужасени.

Отвън прозвучаха сирени и изведнъж барът се напълни с полицаи. Потърках лице с върховете на пръстите си. Баща ми щеше да ме убие. Това беше много зле за бизнеса.

— А ти! — Чичо Боб, или Чибо, както беше известен в някои форуми за възрастни благодарение на мен, ме посочи и каза: — Дори не си помисляй да си тръгваш.

Посочих към себе си.

— Аз? Нищо не съм направила. Куки го започна.

Куки ахна.

Чибо ме стрелна с буреносен поглед.

Тафт хвърли поглед през рамо и поклати глава.

А Рейес се облегна на бара, кръстоса ръце на гърдите си и ме загледа изпод безумно дългите си мигли. Мъжете и техните проклети мигли. Толкова беше нечестно. Също като прекалено високите цени на дизайнерските обувки. Или световния глад.

Пристъпих до него, цупейки се като хлапе, което са изпратили да стои в ъгъла, и се облегнах на бара. Не беше за да се опитам да бъда близо до Куки. Тя беше заобиколена от напompани с адреналин старши полицаи. Лицето ми щеше да целуне пода, преди да успее да кажа „Хей, Кук. Как беше?“

Напипах магнетофона, който носех в джоба си, и забелязах, че Дъф беше изчезнал. Не че можех да го виня. Все пак някой отплеснал се куршум можеше да го нарани. Възможно най-равнодушно, хванах ръката на Рейес и я отворих. Той ми позволи, следейки внимателно всяко мое движение. Ожулване, което беше отчасти рана и отчасти изгорено бележеше дланта и пръстите му. Куршумът бе продължил хода си, след като времето се бе възстановило. Така трябваше. Такава енергия не изчезва само защото на мен ми се иска и макар че Рейес оздравяваше бързо, той не беше брониран.

— Рейес, толкова съжалявам — казах свивайки се, за да скрия лицето си. Напоследък му причинявах толкова много болка, че петдесеткалибров куршум в гърдите не беше най-малкото. Петдесеткалибров куршум, който беше предназначен за мен.

— Колко съжаляваш? — попита той и гласът му изведнъж прозвуча дрезгаво.

Пуснах ръката му и прочистих гърлото си. Въпреки всичко, Рейес все още беше основният ми заподозрян в случай с палеж. Трябваше да го помня.

— Какво правиш тук всъщност?

Той отново прибра ръката си до гърдите.

— Просто минавах. Видях суматохата и се досетих, че си замесена.

— Хей, държах нещата под контрол.

— Видях... Искаш ли да си вървя?

Исках, но само защото присъствието му караше всяка молекула в тялото ми да трепери. И не исках, но само защото да го имам тук бе като да се топля на слънчева светлина. Наистина секси слънце, което не беше толкова жълто, колкото тъмно, страстно бронзово. Но пак имах работа за вършене. И много за обясняване.

— Не можеш да си тръгнеш сега. Има действащо разследване, ако си забравил.

— Не те попитах това.

Гледах как чичо Боб помага на Куки да седне на един стол.

— Да.

— Тогава го кажи.

Вирнах брадичка, заемайки предизвикателна поза заради него.

— Искам да си вървиш.

Бавна усмивка се разпротря по лицето му. Той се приближи и се наведе, за да прошепне в ухото ми:

— Трябва да го мислиш.

Затворих очи, опитвайки се да спра прилива на похот, който се изливаше между краката ми. Взаимоотношенията ни доста приличаха на бельо в сушилня, без кърпа за контрол на статичното електричество. В една минута се носехме през живота, весели и безгрижни. В следващата минута бяхме свързани в чатала.

Разтърсена, казах:

— Все още ми дължиш един милион долара. — Бях му представила сметката за това, че доказах невинността му и го освободих от затвора. Още не беше платил. Не можех да си представя защо.

— Мда, надявах се, че може да се договорим за това. Лихвата е убийствена. По колко начисляваш?

— Триста осемдесет и седем процента.

— Това етично ли е?

— Толкова етично, колкото да се срещам със сина на Сатаната.

Огледах все още присъстващите в бара клиенти, малко изненадана да открия, че Джесика и компанията ѝ са още тук. После осъзнах защо. Очите ѝ бяха залепени за чатала на Рейес. Приятелките ѝ бяха малко по-дискретни, но докато оглеждаха всяка чувствена сянка между мускулите на Рейес, израженията им варираха между възхита и сурова похот.

Раздразнена против волята си, казах:

— Имаш фен клуб. Нямах представа.

Напълно незаинтересован, той ме игнорира и попита:

— Срещаме ли се?

Погледнах го изненадана. Не го казах в този смисъл. Той ми беше дал ключ за апартамента си, когато се премести в съседство. Още не го бях използвала. Не бях сигурна дали съм изплашена или направо ужасена. Той все още беше главният ми заподозрян в случай с палеж. Трябваше да го помня. И все още се възстановяваше от огнестрелна рана, която получи заради мен. И бе израснал с толкова жестоко чудовище, че нямаше как да се обясни. И бе отишъл в затвора за убийство — действие, което не беше извършил, след като Ърл Уолкър все още беше жив, — защото го бях предала.

Първият път, когато зърнах Рейес Фароу, той беше редовно пребиван до безпаметност от Уолкър, когато беше на деветнадесет. Не се бях обадила в полицията — по негово желание, да, но трябваше да го направя въпреки това. Най-малкото трябваше да кажа на татко, който беше ченге по него време. Дали щеше да се промени животът на Рейес? Каква част от страданията си щеше да избегне?

Също като мен, Рейес можеше да усеща емоциите. Можеше да усети гнева, който се носеше от хората. Страх. Съмнение. Симпатия. Със сигурност усещаше моята. Осъзнах грешката си, когато изражението му се стана по-твърдо.

Той раздразнено прокара палец по устата си.

— Това в очите ти със сигурност не е съжаление.

Чух някой да вика, преди да успее да отговоря.

— Ти! — каза мъжки глас.

Погледнахме надясно и видяхме униформен полицай, който викаше с жест Рейес, а Тафт стоеше до него.

Рейес въздъхна и усетих как раздразнението му намаля. Той отново се наведе, устата му бе до ухото ми, а дъхът му топъл срещу бузата ми.

— Използвай ключа, Дъч.

Мисълта да използвам ключа за апартамента му, който ми бе дал, предизвика електрически заряд по гръбнака ми.

Той също го усети. С тихо ръмжене, излизащо от гърлото му, се обърна и тръгна към полицаия. Но и аз усетих нещо. Горещината от злобния поглед на Джесика, докато ревността я поглъщаше. Обикновено в такава ситуация бих се изкикотила като ученичка, но не можех да го направя точно сега. Това ръмжене ме заля като хладна вода причинявайки още едно трептене в корема ми и трябваше да си напомня да напълня дробовете си с въздух, преди да посинея. Синьото не беше най-подходящият за мен цвят.

Когато се отвори място до Куки, забързах към нея. В целия хаос, тя някак си бе успяла да отнесе лакът в лицето. Щеше с дни да се разкарва с насинено око. И нямаше да млъкне. Опитах се да се почувствам зле, но все още бях малко шокирана. Това ми причиняваше Рейес.

— Добре ли си, Кук? — попитах, докато чичо Боб седнаше на стола от другата ѝ страна.

Беше разтърсена и объркана. Сложих ръка върху нейните.

— Какво ще кажеш да ти донеса малко вода — каза ѝ чичо Боб, — а вие двете може да ми разкажете какво се случи.

— Благодаря ти, Боб — отвърна тя с треперещ глас. Когато той тръгна, тя потупа бузите и врата си със салфетка, след което ме попита: — Значи, как беше денят ти?

Ето това бе Куки, която познавах и обичах. Приемаща доброто заедно с лошото, превръщайки го във възможност да израсне и доста често — да се присмее на невинните зяпачи.

Реших да продължа играта. Отпуснах глава в ръцете си.

— Денят ми беше скапан. Пак се издъних.

— Това не беше по твоя вина — каза тя, разсеяно търкайки рамото ми.

Подскочих.

— О, не, не това. Това беше изцяло по твоя вина. Пистолет? — попитах, смаяна. — Не, сериозно. Пистолет?

Тя зяпа насреща ми цяла минута, преди да отстъпи с дълга въздишка.

— Изглеждаше като добра идея по онова време.

— Тримилният остров, Кук.

— Знам. Боже. Не мога да повярвам, че не убих някого.

Само ако знаеше.

Тя махна с ръка, после продължи:

— Та, в какво се издъни?

— Издъних се на кардиологичния тест — казах, наблюдавайки разпита на Рейес. Всяко негово движение бе чисто съвършенство, всяка негова черта бе поразителна. Сякаш бе обработен с Фотошоп. Изведнъж се почувствах измамена.

— Кардиологичен тест? — попита Куки. Беше забавно да наблюдавам изкривеното ѝ от подуването лице. — Ходила си на кардиолог?

— Да, но той отказва да ми направи открита сърдечна операция на база настояването ми, че нещо не му е наред. Според доктор Шарлатански, резултатите от всички тестове били нормални. Просто си мисля, че има нужда да го види от птичи поглед, нали знаеш? Един вид ръка да пипне.

Тя стисна устни.

— Проклятие, Чарли, изплаши ме. А на сърцето ти му няма нищо.

— Да, има му. Боли. — Сръчках се с пръст в гърдите няколко пъти за драматичен ефект. — Болезнено е Рейес да е толкова наблизо. Мисля, че имам апоплексия.

— Знаеш ли изобщо какво значи това?

— Не, но звучи сериозно. Като Ебола. Или обрив.

— Ще ти се иска да имаш Ебола, когато свърша с теб.

— Какво? Какво, по дяволите, съм направила?

— Не знам, но всичко това трябва да е по твоя вина.

— Току-що каза, че не е.

— Излъгах.

— Ти си тази, която донесе пистолет на купона. — Когато тя отказа да отрази този малък слон в стаята, аз си извадих телефона и

набрах един стар семеен приятел.

— На кого се обаждаш?

— Нони. Отиваш на неговите курсове. Следващият започва утре сутрин в осем часа и ти ще си там.

— Какво? — Тя се опита да грабне телефона, но избегнах нападението ѝ, както Мистър Мияги^[1] избягва ударите на противника. — Не ми трябва разрешително за носене на скрито оръжие.

— Съществува нещо, наречено „безопасност при работа с оръжие“, Кук — казах, вдигнала показалец, за да я прекъсна. — А ако носиш скрит пистолет, значи ти трябва разрешително. Курсът продължава осем часа утре и седем в неделя.

Тя отново се хвърли към телефона. Пропусна.

— Това е целият ми уикенд. Имам планове.

— Маратон на „Дневниците на вампира“ не са планове.

Тя ме погледна така, сякаш си бях изгубила ума.

— Някога виждала ли си братята Салваторе? Пресвета майко на джинджифиловите курабийки. И щях да правя енчилади, които да ядем другата седмица.

Бляк! Знаеше, че от това ще ме заболи. Въздъхнах пораженчески.

— Тогава очевидно и двете ще направим огромна саможертва.

Нони вдигна, измърморвайки сърдито нещо за часа. Странно беше. Продължих напред, обяснявайки му ситуацията, докато Куки следеше всяко движение на чичо Боб. Или, добре де, попиваше всяко движение на чичо Боб. Той се консултираше с един от цивилните полицаи, а Куки очевидно намираше действията му за хипнотизиращи.

Това беше притеснително.

— Благодаря, Нони.

— В момента те мразя — каза той.

— В името на соса за печене, само девет и половина е. Кой спи в девет и половина в петък вечер? — Затворих и казах на Куки: — Вътре си.

— Фантастично. — Каза го, но не мислех, че го има предвид.

— Нали? Добре, значи, той ще ти задава доста въпроси, за да определи умствената ти устойчивост. Колко добра си в лъгането?

Тя ми се намръщи.

— Колкото си добра ти в това да стоиш далеч от неприятности.

— Гадост. Е, направи каквото можеш. Освен това ще ти даде наръчник с всички закони за оръжия в Ню Мексико. А Нони е... — Как да се изразя, без да го изкарам да звучи като фанатик? — Нони е ентузиаст. Той си носи пистолета под душа, но е добър човек и ще научиш доста. По-важното — хванах я за рамото, за да получа пълното ѝ внимание; после я раздрусих за всеки случай — всички ще са в доста по-голяма безопасност.

Тя кимна, после поклати глава, променяйки решението си напред движението.

— Не знам, Чарли. Не мисля, че мога да стрелям с пистолет пред други хора.

— Какво мислеше да правиш с него тази вечер? Проверяваше дали Тайдуел е заинтересован да си купи такъв?

— Не, просто мислех, че като го покажа ще го накарам да се поуспокои.

— И проработи ли?

— Чарли — каза тя с остър, предупредителен глас.

— Добре, добре. Но за в бъдеще никога не вади пистолет, освен ако не мислиш да го ползваш. Така или иначе, стрелбата е само малка част от курса. Докато стигнеш до тази част, ще си напълно спокойна, когато някой ти сваля сутиена. Недей. Вярвай ми. Никога не свършва добре. Преди това, той ще мине през специфичните закони и ще ви даде сценарии от живия живот, ситуации за самозащита, с които да се упражнявате. Знаеш, ежедневните неща. — Примъкнах се по-близо до нея. — Кук, той ще те попита дали си готова да убиеш някого.

— Какво? Като сега в момента?

— Не, вероятно ще ти даде сценарий и ще попита дали би дръпнала спусъка.

— Страхотно. — Отново го каза, но се съмнявах в искреността ѝ.

— А после ще те научи на различни техники. Как да влезеш в стая, когато там има терорист, който е нападнал хладилника ти. Какво да правиш, когато някой разбие входната ти врата с брадва. Всичко опира до това да останеш жив и да защитиш себе си и семейството си. — И виждайки я как унесено се взира в пространството, добавих: — Ще се справиш, Кук.

О, да, онова специално място в ада изглеждаше все по-вероятно да е мое с всяка изминала минута.

[1] Мистър Мияги — герой от филма „Карате кид“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

667: *Съседът на звяра*

Стикер на кола

В момента, в който успях отново да си усетя коленете, реших да проверя стария си горе-долу приятел и един вид сътрудник, Гарет Суопс, който винаги бе готов да се посмее. По пътя натам, извадих едно от новите си, вероятно пиратски GPS приложения, за които ми бе казала приятелката ми Пари. И макар да можех да открия къщата му със затворени очи, подвиг, който съм убедена, че съм правила не една вечер, когато страдах от безсъние, отворих приложението на телефона си, избрах глас и го включих към зарядното в колата. Тежко дишане, сякаш някой беше на животоподдържащи системи и дишаше през машина, изпълни колата. Можеше и да не е толкова злоещо, ако отвън не беше тъмно. Въведох дестинацията си, т.е. адреса на Гарет, и после натиснах „маршрут“.

— След деветдесет метра, завийте надясно — каза Дарт Вейдър. *Онзи* Дарт Вейдър. Чувствах се, сякаш вече бяхме приятели. Все едно можех да му кажа всичко.

— Благодаря, господин Вейдър. Мога ли да те наричам Дарт?

Той не отговори, но всичко беше наред. Като нелюбимото дете на мащеха бях свикнала да ме игнорират. Запътих се натам.

Дишането прозвуча отново.

— След петнадесет метра, завийте надясно.

— Добре, ами, благодаря отново.

Продължихме така през целия път. Той ми казваше какво да правя, а аз му благодарях, но се чувствах омърсена, сякаш той ме използваше за свое собствено забавление. Тази връзка изглеждаше много едностранчива.

Когато почти бях пристигнала, Дарт проговори отново.

— След шестдесет метра, дестинацията ви ще се намира отдясно. Пътуването ви към тъмната страна почти приключи.

Защо ли имах чувството, че беше роднина на Рейес?

— Дестинацията ви е отдясно.

— Да, добре, разбрах. Както и преди.

— Пътуването ви до...

Излязох от приложението, преди да успее да довърши изречението си. Изглеждаше грешно да го прекъсвам преждевременно, но можех да понеса само толкова тежко дишане, преди в ума ми да започнат да се промъкват неприлични мисли, включващи бита сметана и хилка за пинг-понг. А отивах да се видя с Гарет Суопс. Макар да не беше близо до челните позиции в списъка ми, коремните му мускули бяха убийствени.

Изскочих от Мизъри, любимият ми черешово червен Джип Вранглер, и закрачих към входната му врата. Той живееше в малка къща тип бунгало с много тучна зеленина, което беше някак необичайно за Албакърки. По-скоро бяхме лишени от тучност щат. Разпиляното беше повече в наш стил. Почуках, преди да осъзная, че пикапът му не беше отпред, както обикновено.

Вратата се отвори въпреки всичко и един изглеждащ изтощен агент по събиране на задължения, крайно нуждаещ се от бръснене, застана пред мен. Гарет Суопс беше като секси гей приятел, само дето не беше гей, което беше много лошо, защото тогава щях да мога да му кажа колко е секси, без той да добие погрешна представа. Имаше гладка кожа с цвят на мока, което правеше сребристосивите му очи още по-пленителни. И, разбира се, имаше убийствени коремни мускули, което си личеше *не* по липсата на риза, а по нехайството да закопчее въпросната риза.

Попих с гладен поглед мускулите на Гарет и попитах, вмъквайки се покрай него:

— Какво става, Суопс?

Той потърка очите си с палец и показалец.

— Чарлз, късно е.

— Винаги е късно, когато идвам. Този път поне не беше в леглото.

След продължителна въздишка, с която да ме уведоми точно на колко раздразнен се преструва, той затвори вратата и се отправи към

кухнята. По някаква причина всеки път, когато идвах тук, той изпитваше нужда да пие. Беше странно.

— На какво дължа удоволствието? — попита той.

— На моето удоволствие, много ясно. Всякак се радвам, когато те спуквам от дразнене.

— Имам предвид, какво става? Светът ли свършва? Масов убиец ли те следи? Опитваш се да стоиш будна с дни, за да избегнеш времето насаме със злия ти съсед?

Проклятие. Той знаеше, че Рейес се беше преместил в съседство. Искан аз да му го кажа, да му го съобщя внимателно. Отношенията ми с Рейес бяха сложни и в един момент включваха стоенето ми будна с дни, за да избегна призоваването му в сънищата ми. За съжаление Гарет се беше превърнал в жертва на обстоятелствата. Беше ми помогнал в труден момент и аз трябваше да съм тази, която да му каже за новия дом на Рейес.

— Кой ти каза, че имам нов съсед? — Чух го да отваря бира, щракването и изсвистяването бяха странно успокоителни.

— Следя положението — каза той.

Това вероятно не беше добре.

— Та, какво става? — попита отново той.

— Какво? Трябва ли да има причина да дойда да се видя с най-стария си и най-скъп приятел?

Връщайки се обратно в хола той ми подаде бирата и ме изгледа злобно, преди да се отпусне в креслото.

— Добре... ами, при всички случаи, старият ми и най-дразнещ приятел. — Седнах на дивана срещу него, забелязвайки царящият в стаята хаос. Както и последният път, когато дойдох на посещение, масичката за кафе бе затрупана с книги и записки за духовната реалност, рай и ад, демони и ангели. — Тревожех се за теб.

— Защо? — попита той, след като отпи от бутилката.

— Не знам. Просто сега изглеждаш различен. Дистанциран. Все едно имаш ПТСР^[1].

Знаех за какво говоря. Моето ТСР получи П-то си, след като бях измъчвана от чудовище на име Ърл. Докато планираше спасяването ми, Суопс беше прострелян и в резултат на това умря. Докторите успяха да го върнат към живот, но наскоро той ми каза, че докато бил в челюстите на смъртта, отишъл в ада. Това ме притесни. Онова, което

ме притесни още повече обаче, бе фактът, че докато бил в огнената яма на вечните мъки, си поприказвал с бащата на Рейес — преживяване, което трябва да е било травматизиращо на много нива.

— Добре съм — каза той, както и последните седемнадесет пъти, когато го питах. — Просто работя върху нещо.

Огледах се наоколо.

— Това мога да го видя. Да искаш да споделиш нещо?

— Не.

Каза го с такава решителност, че нямаше начин да споря.

— Разбрано — казах вместо това. Чакайте. Кого заблуждавах? — Но знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, нали?

Той отпусна глава назад, затвори очи и изпъна напред крака, като единият от краката му пръсна на пода купчина записки. Не му пукаше.

— Стига рови, Чарлз. Няма да стане.

— Разбрано. — Отпих от бирата, после добавих: — Но тези неща изглеждат наистина интересни. Мога да помогна с проучването.

— Добре съм си — каза той, а гласът му бе остър от предупреждение.

— Разбрано. — Вдигнах лист с надраскани записки и се опитах да разшифровам почерка му. — Кой е д-р А. фон Холстейн? И свързан ли е по някакъв начин с надбягване на крави?

Той се изстреля и грабна страницата от ръката ми. О, да, това изобщо няма да стимулира любопитството ми.

— Казах „не“, Чарлз, и точно това имам предвид.

Седнах си.

— Божке, разбрано.

След като сложи листа обратно на съвсем същото място, от което го взех, той ме изгледа ядосано.

— Защо продължаваш да казваш „разбрано“? Не ти се полага да казваш „разбрано“, освен ако не си била при военните.

Загледах бирата си, правейки продължителна пауза за драматичен ефект, после тихо казах:

— Разбрано.

Раздразнената въздишка, която изпусна, бе дълга и многозначителна. Спечелих. Пътуването ми до тъмната страна наистина приключи. И дължах всичко на добрия ми приятел Дарт.

Къде ли щях да съм без него? Без приятелството ни? Потръпнах при мисълта.

Той довърши бирата си, приведе се напред, за да открадне моята, после се облегна назад, за да си я изпие по-бавно.

— Кой ме изпрати там? — попита той. Гласът му изведнъж бе станал далечен и аз знаех точно какво има предвид. Кой го бе изпратил в ада? — Защо отидох?

Свих крака, докато не заприличаха на претцел, и се облегнах назад върху възглавниците на дивана.

— Видял си ме точно след като си умрял, нали?

Той кимна със затворени очи, бирата бе подпряна върху бедрото му, докато разсеяно търкаше бутилката с дългите си пръсти.

— А после баща ти те е пресрещнал по пътя ти към рая, за да ти каже, че са те върнали към живот. Че трябва да се върнеш.

Пръстите му спряха, но не отговори.

— Но преди да се върнеш в тялото си, ти си отишъл в ада?

Това общо взето беше всичко, което знаех за пътуването на Гарет до долната земя. Беше отказал да навлезе в подробности, когато ми разказа и оттогава ме изолираше всеки път, когато се опитах да говоря за това. Докато аз копнеех да знам всеки мъничък детайл за случилото се, той беше решен да ме остави на сухо.

— Каза, че си бил изпратен с причина — продължих. — Да разбереш. Да научиш повече за Рейес. Как е бил отгледан. Какво е направил.

Без да отваря очи, той каза:

— А ти само му търсиш извинения.

Беше ми ядосан, но го бях изненадала с това, че още преди да ми каже знаех, че Рейес бе синът на Сатаната. С това, че в неговите очи за мен това не бе проблем.

— Както казах, не е бил отгледан в най-грижовната среда.

— Така твърдиш. И се застъпваш за него при всеки възможен случай. Генерал от ада. Опитен наемен убиец, който се е издигнал в йерархията на демонската армия, който е живеел за вкуса на убийствата му, който се е превърнал в най-всяващото страх създаване от историята им. — После отвори очи и ме прикова със смъртоносен поглед. — Извращение, което е било изпратено в тази реалност само с една цел. Ти!

Това нямаше да ни доведе до никъде. Изпгнах крака и вместо това скръстих ръце пред гърдите си в защитен жест.

— Казах ти, бил е изпратен заради портал. Който и да е портал. Не специално заради мен.

Така, както го разбих, Сатаната беше изпратил Рейес в това измерение, за да залови жътвар на души. Рейес беше начинът на Сатаната да се измъкне от ада и се предполагаше, че иска път към рая. С нас двамата, той щеше да има директен портал към същото онова измерение, от което го бяха изритали. Но Гарет се беше хванал за идеята, че Рейес е бил изпратен специално за мен, което беше безумно. Нямаше начин Сатаната да знае, че от всички възможни създания като мен из вселената, аз ще бъда избрана да служа за портал в това измерение. Че аз ще бъда изпратена тук. От онова, което ми беше казал Рейес, имаше цяла раса от такива като нас, факт, който тепърва трябваше да потвърдя или проуча. Но той беше казал още, че имам ангелско семейство някъде там. Намирах идеята едновременно за интригуваща и успокояваща.

— И ти казах, че грешиш — каза той.

Никога нямаше да спечеля това.

— Хубаво. Значи си седял в огнената яма и си си разменял военни истории с бащата на Рейес. — Дръпнах мъхче от блузата си и попитах: — Какво ти каза той?

— Не е важно.

Зяпнах насреща му.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, не се шегувам. Важното е *защо* бях изпратен там. И искам да знам кой ме прати? Кой има такава сила?

Той имаше право. Солидно. Точно. На място.

— Единственото нещо, което разбрах, докато бях там, е, че всички те са лъжци и манипулатори. Не можеш да вярваш на нищо, което казват.

— Този коментар за Рейес ли се отнася?

— Според огнената яма. — Когато станах да си вървя, той добави: — Работя върху нещо. Обещавам ти, Чарлз, в минутата, в която знам нещо повече, ти също ще знаеш повече.

Той изпъшка и стана от мястото си, за да ме последва до вратата.

Отворих я, а после се обърнах към него.

— Суопс, знам, че не ти харесва да говориш за това, но не можеш просто да отидеш в ада и да се върнеш без драскотина.

Невесела усмивка се разпростря на лицето му.

— Разбира се, че можеш. Какво щеше да направиш ти, ако беше пратена в ада?

Пристъпих навън.

— Да спра, да залегна и да се претърколя? Онова, което имам предвид, е дали нещо лошо се е случило? Дали те... не знам... са те наранили? — Измерих го с пронизващ поглед. — Измъчваха ли те?

Усмивката му се промени в нещо, което наподобяваше съжаление.

— Не, Чарлз. Не ме измъчваха.

Той затвори вратата, преди да успее да кажа още нещо. Стоях там цяла минута, поразена, несигурна какво да направя, какво да кажа, как да помогна. Единственото нещо, което знаех със сигурност, бе, че току-що ме беше излъгал.

* * *

Тъй като не бях в настроение да се занимавам с Дарт, реших да изпробвам нов глас на път за къщи. Включих телефона си, отворих приложението, после заслушах как Кит^[2] включва всички системи. Бях огромен фен на „Среднощен ездач“, докато растях, мечтаейки си за кола, която може да ми говори, която може да ме предупреди за задаваща се гибел като приближаващи се терористи или полицейски радар. И когато Мизъри се трансформира в суперкола с турбо двигател и редица оръжия, бях спечелена. Най-накрая. Най-сетне можех да бомбардирам хора, които отказваха да се разкарат от лявата лента. Животът беше хубав.

Но Гарет е бил изтезаван. В ада, при това. Концепцията беше толкова чужда, че при всичко, което знаех, не можех съвсем да осмисля през какво бе преминал.

Какво му бяха направили? Съмнявах се, че китайското водно мъчение е влязло в играта. Но по онова време е бил безтелесен. Можеше ли душата да бъде изтезавана? После се замислих за всички хора, за които си мислим, че бяха отишли в ада, за които предполагахме,

че бяха прекарвали вечността, изгаряйки в агония. Това истина ли беше? Можеше ли душата да гори? Можеше ли да бъде рязана? Разкъсвана? Малтретирана?

Умът ми се въртеше от всички възможности. Трудно бе да си представя ада като физическо място, истинско място, макар че Рейес бе създаден там. Бе израснал там. Просто беше толкова чуждо. Толкова неземно. Толкова зловещо.

Кит проникна през мислите ми, предлагайки да изстреляме снаряд, преди да ми каже да завия към следващия изход. Уви, не се сблизих с Кит така, както се надявах. Музиката му не струваше и оръжията му бяха безполезни пред силата на безразличието. Спрях го още преди да спра на моето място на паркинга.

— Какво мислиш? — попитах възрастният покойник на пасажерската ми седалка. Качих го някъде около Ломас и Уайоминг. Изглеждаше мил. Освен това беше гол както майка го е родила. Опитите да не поглеждам към пениса му се оказаха по-трудни, отколкото предполагах. — Хладно ли ти е тук?

Той не отговори, затова го оставих насаме с мислите му и се качих по стълбите към апартамента ми на третия етаж, където открих лепяща бележка на вратата си. Напоследък получавах доста такива, откакто главният ми заподозрян в случай с палеж на апартамента, за който копнеех от години и се нанесе в дъното на коридора. Две неща ме наведоха на подозрението, че синът на въплъщението на злото си е играл с огън. Първо, той миришеше на пушек преди няколко ноци, а по-късно научих, че изоставена жилищна сграда е била запалена същата нощ. Второ, първият път, в който видях Рейес Фароу, беше в същата тази жилищна сграда, докато беше пребиван от чудовището, което го беше отгледало — Ърл Уолкър. След още малко ровене открих, че в някакъв момент от живота му Рейес бе живял на всеки адрес, където подпалвачът бе ударил. Това осъзнаване причини възел от ужас в стомаха ми, който се превърна в купчина оголени нерви, пулсиращи със съчувствие и жал към онова, през което бе преминал Рейес.

Погледнах към бележката. На тази пишеше: *От какво се страхуваш?*

От какво се страхувах? От факта, че може да е същият човек, който пали сгради наляво и надясно? От факта, че може да се наложи

заради мен да го арестуват и да го пратят обратно в същия затвор, в който беше прекарал десет години заради престъпление, което не беше извършил? От факта, че подпалвачите имаха уникална психика, която водеше или към изключителна арогантност, или към изключителни сексуални отклонения? Рейес не беше от никой от тези варианти, доколкото знаех, но дали идеята да открия обратното ме плашеше?

— Здравсти, Ч-Чарли.

Погледнах през рамо и видях новият ми мъртъв приятел Дъф да стои до мен, нервно прехвърляйки тежестта си от едната на другата страна.

— Здравсти и на теб — казах, отключвайки вратата си.

— А-аз си помислих, че м-може да имаш нужда да поговориш с някой след онова, к-което се случи.

Сърцето ми спря. Проклятие. Време беше отново да се видя с кардиолога.

— Добре съм, но ти благодаря.

— О, д-добре. Радвам се.

Част от работата ми беше да помагам на хората да преминат отвъд, когато са готови. Понякога това включваше ролята на рамо. Като онова, на което да поплачеш. Задържах вратата открената и му предложих пълното си внимание.

— Знаеш ли каква съм, Дъф?

Той натъпка ръце в джобовете си и ритна несъществуващо камъче.

— Д-да.

— Знаеш, че можеш да преминеш през мен, когато си готов, нали?

— Д-да, знам. Просто си мислех да те държа под око известно време.

Изпънах се.

— Да ме държиш под око?

Той го направи бързо, но въпреки това го видях. Хвърли поглед към апартамента на Рейес.

— Д-да, знаеш, в случай че и — имаш нужда от помощ или нещо такова.

— Дъф, оценявам предложението, но...

— Н-нанесох се надолу по коридора в случай че имаш н-нужда от нещо.

Проследих жеста му до апартамента на госпожа Алън.

— О, добре. Значи живееш с госпожа Алън?

Срамежлива усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

— Д-да. Тя има куче.

Сложих ръка на студеното му рамо.

— Това не е куче, Дъф. Това е демон на име ПФ. На деветдесет процента съм сигурна, че е обладан.

Дъф се подсмихна.

— Поне няма никакви зъби.

— Просто бъди внимателен. Мисля, че има един останал зъб и знае как да го използва.

След още един бърз поглед към бърлогата на дракона, Дъф вдигна ръка.

— Ще се в-видим после, тогава.

— Звучи като план — казах с намигване. — Само помни, пази се от зъба.

Усмивката, която превзе чертите му, беше заразна и очарователна. Той направи още една крачка назад, помахна ми срамежливо, после изчезна.

Влязох в апартамента си с намерението да се отпусна малко, но после премислих. Ако някой знаеше през какво е преминал Гарет и какво е трябвало да изтърпи в огнените ями, това щеше да е Рейес. Той бе израснал в ада в края на краищата, а после бе изтърпял цяла нова версия на думата „зло“ тук на Земята в ръцете на Ърл Уолкър. Уолкър, който бе правил нечестиви неща с Рейес, докато е бил съвсем млад, малтретирал го безжалостно, а накрая нагласил нещата така, че да обвинят Рейес за убийството му и да го пратят в затвора, въпреки факта, че беше жив и здрав. Е, вече не съм здрав, заради експертно използваното острие, което Рейес бе завъртял, но жив така или иначе.

Отидох до апартамента му е почуках. Фактът, че ръката ми трепери леко, ме изненада. Не че не съм била в компанията му и преди. Доста пъти. И в разнообразни етапи на разсъбличане. Но никога не бях ходила в скромния му дом, в леговището му. Никога не бе имал предимството на домакин, а от осъзнаването, че в минутата, в която прекрачех този праг, щяхме да бъдем на негов терен, в стомаха ми

запърхваха пеперуди. А освен всичко друго, му бях длъжница. Отново. Беше спасил живота ми тази нощ. Не от Тайдуел, а от Куки. Тази жена беше заплаха.

Той откряна вратата, колкото да мога да зърна част от него, и пеперудите се разшаваха. Особено когато изви въпросително вежда.

— Помислих си, че може да поговорим — казах, поддържайки спокойна външност. Скромна.

За момент си помислих, че ще ме разкара, че ще ми каже, че е уморен или че има работа за вършене, поколеба се толкова дълго. Но вместо това той се обърна и се зае с нещо, докато аз се опитвах да надникна над рамото му в апартамента. После отново се обърна към мен. Лукава усмивка извиваше едното ъгълче на устата му, докато поставяше още една лепяща бележка на вратата, преди да я хлопне пред лицето ми.

Примигнах, после прочетох бележката.

Използвай ключа.

О, в името на соса от печено месо. Измарширувах обратно до апартамента ми, грабнах ключа от чантата си, после се върнах и използвах проклетото нещо, опитвайки се да измисля каква беше тази работа. Всъщност трябваше да призная, че ми харесва да го имам. Харесваше ми да имам достъп до дома му, до живота му. Бях го отричала толкова дълго, че беше хубаво да имам една малка част от него, един мъничък знак за потвърждение. Той се плъзна с лекота в ключалката. Завъртя се сякаш наскоро бе смазана. И, естествено, в ума ми изникнаха всякакви ситуации, за които това можеше да е метафора. Такава мръсница бях.

Прекоших апартамента и зърнах господин Рейес Фароу да се занимава с нещо в кухнята. С домакинстване. Гледката беше едновременно шокираща и трогателна и трябваше да откъсна поглед, преди той да забележи. Не можех да позволя да свикне с идеята, че го обожавам. По-добре да го оставя да гадае.

За първи път влизах в новата му квартира. Изобщо не беше каквото очаквах. Разбира се, не знаех какво да очаквам. Може би нещо в студени тонове с много сиво и хром. Онова, което получих, бе топлина, много наподобяваща на самия мъж. Хубаво беше. Много мебели със земни цветове и открита камина от черен мрамор, разделяща двете стаи. В едната имаше маса за билиард от тъмно дърво и

кремаво покритие. Беше зашеметяващо. Апартаментът му даваше усещането за дом — нещо, което не очаквах.

Вдигнах поглед, когато отново влезе в стаята. Походката му привличаше вниманието към съблазнителния ханш, а плоският му корем и широките рамене, биха накарали всеки мъж да се гордее. Беше облечен с бяла риза, която висеше свободно над дънките. Ръкавите бяха навити нагоре, позволявайки на загорелите му предмишници да се покажат отдолу. Погледът ми се спусна към дланите му. Той имаше най-невероятните длани, а ръцете му бяха като от стомана. Знаех го. Държал ме бе уловена в тях преди. Бяха място, на което копнеех да се върна.

Той ми подаде чаша червено вино. Друг жест, който не бях очаквала.

— Тост? — попита той, вдигайки чашата си.

— За какво вдигаме тост? — Чукнах чашата си в неговата, после я надигнах към устните си.

— За факта, че момиче, което познавам, на име Чарли преживя още един ден.

Той не ме наричаше Чарли често, но казано от него звучеше по-интимно, отколкото когато някой друг го произнасяше. Чувството беше хубаво, сричките излизаха от устата му като мед.

Когато не отпих, той ме нарече с прякора, който ми беше дал.

— Дъч? — И усещането за това бе още по-интимно. Гласът му, наситен и кадифен, и гладък като бонбон от лакта, дръпна струна някъде дълбоко в мен. — Добре ли си?

Кимнах и най-накрая отпих. Плодова топлина изпълни устата ми, загрявайки гърлото ми, докато преглъщах освежаващата течност.

— Добре съм — казах. — Даже страхотно, благодарение на теб. Отново.

Едно ъгълче на устата му се изви, жестът беше очарователен.

— Харесва ми какво си направил с мястото.

Той се усмихна и погледна към произведението на изкуството, което бе сътворил.

— Все още не съм сигурна как успя да убедиш собствениците да дадат парите — казах.

— Мога да съм много убедителен, когато поискам, а освен това, те не са плащали нищо. Аз платих за ремонта.

— О. Не знаех.

— Така или иначе чух, че собственичката е малко луда. Тя винаги се оказва в съмнителни ситуации. С радост ѝ помогнах с този ремонт.

Никога не бях срещала самия собственик на жилищната сграда. Единственият контакт, който имах, бе с хазяина, господин Замора, и ме бодна лека ревност от интимния начин, по който използва думичката „тя“. Подразни ме. Не бях ревнив човек. Никога не бях завиждала на никого по каквато и да е причина, но се появява Рейес Фароу и изведнъж се превръщам в онази мацка от „Фатално привличане“. Докато се усетите, вече ще варя зайци.

— Защо не дойде да ме видиш? — попита той, докато отиваше към отрупан с възглавници диван. Отпусна се и потъна в него, изпъвайки крака напред. Сякаш беше нещо, което правеше всеки ден, сякаш го бе правил цял живот. Зачудих се как ли се е чувствал в затвора. Без дивани и без мраморни камини, без хладилници, които да може да плякосва, когато си поиска. Запитах се какво ли му е било да бъде ограничен, или по-точно наказан за престъпление, което не е извършил. Дали липсата на свобода е била още по-трудна?

Прогоних мислите си и го последвах.

— Не знам. Последният път, когато те видях, беше прострелян заради мен с куршум петдесети калибър. Не бях сигурна дали ще искаш да ме виждаш.

— Значи всичките бележки на вратата ти не ти подсказаха?

Седнах на кресло, което стоеше под ъгъл с неговото място.

— Хубаво, но все пак беше прострелян.

— И?

— И... — Не бях сигурна колко да му кажа за това как се почувствах. За случилото се и как бях избрала да не се справям с това в класически Чарли стил. Стиснах устни, после казах: — Убих човек, Рейес. Един човек е мъртъв заради мен.

— Мъж, който се опитваше да те убие.

И това беше истината. Мъжът, когото бях издала за банков обир, беше адски решен да се увери, че няма да свидетелствам срещу него. За нещастие, той бил в процес на обучение да стане снайперист при пехотинците, когато го разжалвали. Беше откачалник с изключително избухлив характер, който бе научил достатъчно, за да се опита да ме

застреля от покрива на сграда на деветдесет метра разстояние. Планът му щеше да е успешен, ако Рейес не беше застанал пред мен, оставяйки куршумът да го прониза, преди да се обърне и да го хване, когато продължи към мен по унищожителния си път. Буквално бе поел куршум вместо мен. Огромен такъв, който би трябвало да го разкъса.

Вероятно разпростиращата се по тялото на Рейес кръв бе това, което накара искрата на гняв да избухне в мен. За миг бях пред мъжа. Пресегнах се и спрях сърцето му, преди да помисля за последиците. После погледнах назад към себе си, все още стояща до Рейес, шокираното изражение все още бе видимо на лицето ми.

Бях напуснала тялото си. Бях убила човек и го бях направила, докато бях безтелесна, факт, който все още не можех да осмисля. Да приема като истина.

— Просто не съм сигурна как това би трябвало да променя нещата — казах аз. — Все още се чувствам виновна. Отнех живота му. Той можеше да се поправи, нали знаеш? Можеше да бъде следващия Ван Гог или следващия Шекспир, но сега вече никога няма да разберем, защото не му дадох възможност.

— Наистина ли мислиш, че такъв мъж щеше да бъде следващия Шекспир?

— Вероятно не, но пък никога няма да разберем. Не съм съдия или съдебен заседател. Нямам право да отнемам животи. — Загледах го, после попитах — В миналото си убивал при самозащита, когато си бил в затвора. Това как те накара да се почувстваш? Какво ти причини това?

— Нищо не ми причини. Те ме нападнаха. Аз отвърнах. Накрая те бяха мъртви, а аз не. Никога не подценявай фундаменталната нужда да оцелееш, Дъч. Тя движи всички ни. Ако ще си играем на хора, тогава имаме основно човешко право да се защитим, а ти направи каквото беше необходимо.

Да си играем на хора? Кой си играеше? Доколкото ме беше грижа, аз бях човек, но изказването беше странно. Огънят изпука и погледнах натам защото, без значение колко истински изглеждаше, той беше електрически.

— Има даже и звукови ефекти?

Той се засмя тихо.

— Имат всичко в наши дни. Нямах представа.

Фактът, че бе прекарал десет години в затвора, отново ме поразя. И ето ме мен, обмисляйки дали да не го изпратят отново там. Можех ли да го направя? Дори и да откриех, че той е подпалвачът, можех ли да го пратя обратно там? *Щяха* ли да го изпратят обратно? Как щеше да стане? Щеше ли да получи намаляване на присъдата заради излежаното време?

— Тази вечер си много сериозна. Има ли някаква конкретна причина?

— Какво правеше в бара? — попитах, променяйки темата.

— Казах ти, минавах оттам.

— О, вярно. Но не си ме следвал или нещо такова?

Той прокара пръст по ръба на чашата. Това беше най-секси нещото, което бях виждала.

— Това ли си мислиш? Че те следвам наоколо, за да пазя задника ти от проблеми?

— Ако е така, не си много добър в работата си.

Огромна усмивка се разпростря по лицето му.

— Вярно е. Та, какво те яде? Защото, за съжаление, не съм аз.

Остра тръпка ме прободеше при мисълта, че всъщност той е причината да съм разстроена. И след като не можех да се насиля да го питам дали изпепелява града, палейки дупка след дупка, аз се прехвърлих към темата, заради която поначало го избягвах.

— Какъв е адът?

Върховете на пръстите му застинаха.

— Какво имаш предвид?

— Адът — казах, свивайки рамене. — Знаеш, дом, мил дом. Израснал си там. Какъв е?

Той се облегна назад и се загледа в огъня.

— Точно като всички истории, които майка ти ти е разказвала, когато си била малка.

— *Мащехата* ми не ми разказваше истории, така че ми угоди.

— Летата са горещи. Зимите са горещи. Есента и пролетта са горещи. Няма особена смяна на климата. Макар че от време на време получаваме изгарящ бриз. Беше почти освежаващо.

Хубаво, нямаше да отговори. Преминах на по-належащ въпрос.

— Какво би причинило на човек, който е изпратен там, а после избяга?

Погледът му се стрелна към мен.

— Бягството е невъзможно. Знаеш, в случай че планираш пътуване.

Странното бе, че изглеждаше сериозен. Сякаш пътуване до недрата на свръхестественния свят бе в сферата на възможните ваканционни места.

— Не планирам. Мислех, че може да напиша статия. Или книга. Винаги съм искала „Пулицър“. Или може да извадя истински късмет и да взема Нобелова награда за мир. Бих убила за Нобелова награда за мир.

Той се взря отново във виното си, прокарайки пръст по ръба на чашата. Движението ме хипнотизираше. Без да откъсва поглед, каза:

— Ела тук.

Пеперудите ме атакуваха отново. Ръката му се напрягаше и отпускаше, докато пръстът му опитваше ръба на стъклото. Устата му, плътна и чувствена, се разтвори, докато той се концентрираше върху червената течност.

— Вероятно трябва да си вървя.

Ами ако беше подпалвачът? Какво щях да правя? От една страна, трябваше да мисля за чичо Боб. Той беше направил толкова много за мен, винаги беше до мен, но така беше и с Рейес. Той може и да беше задник, но бе спасявал живота ми повече пъти, отколкото можех да преброя. Наистина ли можех да го обвиня в палеж и да го предам на полицията?

Може би трябваше да го попитам. Може би щеше да бъде искрен с мен и можехме заедно да измислим какво да направим, докъде да стигнем. А може би в ада щяха да си вземат климатик.

Оставих чашата си на масичката за кафе и станах да си вървя.

— Благодаря за тази вечер. Благодаря ти за всичко.

— Това звучи злоещо — каза той, без да става и повдигна въпросително вежда. — Планираш никога повече да не дойдеш?

— Не, просто... Не знам. Трябва да проверя някои неща. — И да разкарам от главата си картината „Рейес в затворническа униформа“. Ърл Уолкър го бе измъчвал докато растял. Беше го тормозил невъобразимо. Дали се опитваше да изтрие миналото си? Да унищожи всякакви следи за това, че наистина се е случило, като изгори местата, където беше живял? Гърдите ми се стегнаха.

Отидох до вратата и я отворих. В следващия миг Рейес беше там. Зад мен. Той не просто затвори вратата. Той я затръшна, изтръгвайки дръжката от ръката ми. После се притисна в мен.

— Какво правиш? — попита той и прозвуча наранено. Объркано. Облегнах глава на вратата.

— Само ще проверя някои неща. Имам да правя проучване във връзка с един случай.

— Защо всеки дъх, който изпускаш, е изпълнен с жал? Защо, проклето да е, ще изпитваш съжаление към мен, когато знаеш какъв съм? Какво съм правил?

Разбира се, че можеше да усети състраданието ми. Симпатията ми. Обърнах се да го погледна. Ръцете му бяха опрени във вратата над главата ми. Кристалният му поглед бе твърд. И точно както той усещаше състраданието ми, аз усетих пробождането, което то остави; раната.

— Не изпитвам съжаление към теб — казах аз.

Той се изсмя и се оттласна от вратата, за да се отправи обратно към кухнята.

— И тя отново лъже.

Съжалението ме погълна. Не исках да се карам с него.

— Не толкова лъжа, колкото се опитвам да запазя мира.

— Тогава вероятно трябва да си вървиш.

[1] ПТСР — Посттравматично стресово разстройство. — Б.пр. ↑

[2] Кит — говореща кола от филма „Среднощен ездач“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Девствена съм. Това е стара тениска

Надпис върху
тениска

Хвърлих поглед към таблото за съобщения, което беше окачил на стената. Беше от тъмен корк и имаше сребристи пинчета, но на него имаше закачена само една бележка. Приблжих се и разпознах почерка. Беше сметката, която му представих преди две седмици. Онази, която бях написала върху касова бележка от „Мачо Тако“. Онази, която гласеше, че господин Рейес Фароу дължи на „Разследвания Дейвидсън“ един милион. С лихва. Беше я запазил. Тази абсурдна сметка.

И ме осени ново осъзнаване. Карахме се. Добре де, винаги се карахме, но се карахме като истинска двойка. В апартамент, докато той беше от плът и кръв и аз бях от плът и кръв, а той бе толкова невероятно секси, че можеше да разтопи полярните ледени шапки.

Някак си бяхме горе-долу като истинска двойка. И беше запазил сметката ми.

Нивото на звука откъм кухнята се увеличи, докато Рейес блъскаше чинии. Затръшваше врати. Доста вероятно хвърли тава. Това беше достатъчно, за да накара сърцето ми да се изпълни с радост. Да си тръгна от него сега? По-скоро бих плувала в натрошени стъкла.

Той спря каквото правеше и макар че не можех да го видя от мястото си, той извика:

— Какво?

Можеше ли да усети рязката смяна в емоциите ми? Пукаше ли ми? Не особено.

Каквото и да ни донесеше утрешният ден, тази вечер той беше мой. Разбира се, можеше и да изпепелява до основи половината Албакърки, но се целеше в рушащи се сгради и калпаво построени

дупки, които и без друго бяха грозотии. На никой нямаше да му липсват бараките, които той палеше, а собствениците им получаваха добър куп пари от застрахователните компании.

Правеше услуга на Албакърки.

Той беше герой!

Добре, това може и да беше малко преувеличено, но все пак...

— Двойно или нищо! — извиках му аз.

След момент, той пристъпи иззад ъгъла, челото му беше сбръчкано от блед интерес.

— Двойно или нищо — повторих аз.

Той скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената.

— Слушам.

— Ще се обзаложа с теб. Можеш да си спечелиш парите обратно. Всеки цент. Но ако изгубиш, получавам двойно.

— И какви ще да са тези пари?

— Милионът, който ми дължиш.

— А! — Той се замисли за минута, после попита: — И как точно ще успея да направя това?

— Ъ-ъ-ъ — казах, пристъпвайки по-близо. — Ще ми дължиш два милиона, ако загубиш. Сигурен ли си, че не искаш да го обмислиш? Може би да го оставиш настрана, да го оставиш да уври?

Погледът му бавно обходи тялото ми, спирайки се за кратко на момичетата, Опасност и Уил Робинсън, преди да продължи.

— Сигурен съм, че съм навит на каквото и да предложиш.

— Това си е твоето погребение, приятел. — Огледах се из апартамента му и открих подходящото нещо. След като взех връзката на завесите му, аз се върнах при него и обясних правилата. — Добре, трябва да ми се довериш. Застани тук и сложи ръце зад гърба си.

Той се отгласна от стената и се приближи към мен, изражението му беше предпазливо, но заинтригувано.

— Ще боли ли?

— Само банковата ти сметка.

Той направи каквото му беше поръчано, слагайки ръце зад гърба си.

— Вярваш ли ми? — попитах аз.

— Стига да мога да те метна.

— Ще свърши работа. — Той беше силен. Вероятно можеше да ме метне на добро разстояние.

Вързах китките му зад гърба и макар да знаех историята му, знаех всички ужасяващи спомени, които можеше да изникнат с това просто действие, също така се надявах, че това ще започне да изгражда връзка на доверие помежду ни. Мирен лъч. Той трябваше да знае, че не бих го наранила. Вярно, не можех да го нараня физически, дори и да исках, но той трябваше да знае, че това се отнасяше и до емоционалната ни връзка.

Той наклони глава.

— Изглежда обещаващо.

— Ако можеш да задържиш тази позиция, без да мърдаш за... — погледнах към тавана и се замислих — ... за пет минути, ти печелиш. Но ако дори трепнеш — добавих, боксирайки се с въздуха, за да загрея, — тогава аз печеля.

— Не мога да трепна?

— Без трепване. Това е безтрепваща игра на концентрация и контрол. Научих я във въздушните сили.

— Никога не си била във въздушните сили.

— Не, но мъжете, които ме научиха на нея, са били. — Затанцувах наоколо, показвайки откачените си умения, вероятно изплашвайки го. Горкият човек. — Това са яростни юмруци. Ще се приближат. Ще усетиш въздуха, докато просвистяват покрай теб. Ще се изумиш от скоростта и точността им. Но ако мръднеш, губиш. Все още ли си навит? Говори сега или замълчи завинаги.

Кривата му усмивка беше маневра, хитрост, с която да ме подмами да сваля гарда. Той прочисти гърло и кимна.

— Добре съм.

— Сигурен ли си? — Замахнах с поредица от няколко бързи удара, само за да му покажа срещу какво е изправен. Трябва да беше поне малко нервен. — Говорим за много пари. Никой няма да те вини, ако се предадеш.

— Някога изобщо боксирала ли си се?

— Взимала съм няколко урока. Не исках да съм ничия кучка, когато ме задържаха за наказание след училище. — Той не изглеждаше убеден, затова обясних. — Ходих в брутална гимназия. Талисманът ни беше наемен убиец на име Вини.

— Мислех, че си ходила в „Ла Куева“.

— Така беше. Ходих в подразделение на „Ла Куева“, което се казваше „Ла По-добре се пази, Приятелко“. Беше подвижна постройка близо до главната сграда на училището. Не ни канеха на много тържества.

Той се държеше така, сякаш се бореше с усмивка, но аз знаех по-добре. Единственото, с което се бореше, бе парализиращият страх, който препускаше в тялото му. Опитваше се да не му проличи, да не му позволи да съсипе величествената представа, която имах за него.

Твърде късно.

— В случай че не си наясно с този факт, прякорът ми в гимназията беше Ъперкът Дейвидсън. — Замахнах с един, за да демонстрирам.

— Мислех, че прякорът ти е бил Чарли.

— Само за онези, които нямаше защо да се страхуват от мен. — Абсолютно се нуждаех от татуировка на врата си.

— Почна ли отброяването? — попита той, а на лявата му буза се появи трапчинка.

Оставих ръцете си да се отпуснат от двете ми страни и му дадох последен шанс с предизвикателно извиване на вежда, което видях в един филм. Когато той го прие бързо, не можех да не се впечатля.

— Ти си достоен опонент, Рейес Фароу. — Поех си дълбоко дъх, вдигайки юмруци в първа позиция, както се наричаше в балета, и казах: — Време е да си платиш.

Той наблюдаваше, чакайки ме да замахна, за да проверя дали ще трепне. Очите му се усмихваха иззад маската му на концентрация. Почти го съжалих. Особено когато отново отпуснах ръце и го изгледах изпод притворени клепачи.

— Ти си най-красивото нещо, което някога съм виждала.

Той изтрезня и ме изгледа малко по-предпазливо.

Пристъпих към него, оставяйки само сантиметри помежду ни. Без да изпускам погледа му, казах:

— Още след първия път, когато те видях, когато Ърл те удряше в онази ужасна, незабравима нощ, образът ти бе прогорен в ума ми. Беше толкова невъобразимо красив. И благороден. И силен.

Той наблюдаваше как вдигнах ръце и започнах да разкопчавам ризата му. Устата му се разтвори, когато понечи да се наведе към мен,

но аз вдигнах показалец и го размахах.

— Без да мърдаш, господинчо. Такива са правилата.

Той притвори клепачи и се изпъна.

Разкопчах и последното копче и избутах ризата през раменете му. Татуировките, които се простираха по гърдите, гърба и раменете му, бяха по-тъмни от повечето, които бях виждала. Но пък не бяха направени с мастило, а с нещо свръхестествено, нещо отвъд този свят. Линиите им се пресичаха като лабиринт с глухи пътища и капани, които да държат душата затворена в забвението на пространството, което съществува между измеренията, изгубена във вечността.

Белези от насилието, което бе понесъл докато растеше, все още бледо личаха по перфектната му кожа. А после открих онова, което търсех. Мястото, където бе проникнал петдесеткалибровият куршум, който бе разкъсал тялото му само преди дни. Онова, което би разкъсало обикновения човек на парчета, едва бе ранило Рейес. Бе влязъл през гръдния му кош и бе пробил белия дроб, излизайки през гърба му. Но всичко, което бе останало да свидетелства за онази нощ, бе малка драскотина върху кожата му. Избутах ризата надолу по ръцете му по-бързо и го заобиколих, за да видя гърба му. Драскотината беше по-добре, но той се лекуваше още по-бързо и от мен.

— Това, което чувствам, не е жал, нали? — попита той, гласът му изведнъж бе станал твърд.

Заобиколих го, за да заста на лице в лице с него, и скръстих ръце на гърдите си.

— И какво, ако е?

— Не бих го препоръчал.

— Не можеш да ме спреш да изпитвам симпатия заради онова, през което си преминал, Рейес.

— Искаш ли да тестваме тази теория?

— Да. — Повдигнах брадичка. — Бих. — Сложих ръка на гърдите му, кожата му беше гореща срещу дланта ми. — Ти си всичко за мен. Как мога да не съм съпричастна към онова, което си преживял?

Топлината в стаята се усили от гнева му.

— Спри.

Поклатих глава и пристъпих по-близо.

— Не. В агония съм всеки път, когато си помисля какво ти се е случило, а това не е нещо, което можеш да промениш, просто защото

те ядосва.

И ето го. Изпепеляващата горещина, която изригва от него, когато избухливостта му вземе превес.

— Би ли искала да знаеш какво е истинска агония? — попита той, гласът му бе дрезгав, крехък, в опасност да рухне всеки момент.

Пристъпих в пламъците, които го обгръщаха. Макар да не можех да видя огън, можех да го усетя, пламтящ по кожата ми, обхващащ нервните ми окончания. Обвих ръка около кръста му, неговите ръце все още бяха зад гърба му, изражението му бе убийствено. После се пресегнах и докоснах лицето му.

— Ако това означава, че ще знам повече за онова, през което си минал, тогава да. Ако ще ме приближи до теб, до това да разбере начина ти на мислене, как мога да ти помогна най-добре, тогава хиляди пъти „да“.

Той наведе глава, губейки играта междуременно, и прошепна в ухото ми.

— Имаш го.

Ръцете му изведнъж бяха свободни и около мен. Той се движеше в различно време, в различна реалност. Не бях подготвена. В една секунда стояхме в средата на хола му; в следващата бях до стена, твърдото му тяло бе срещу моето, непрощаващо. Но ако възнамеряваше да ми причини агония, единственият вид, който ми донесе, бе копнежът за повече. Устата му остави пътечка от горещи целувки по врата ми. Коляното му разтвори краката ми. Ръката му са усука в косата ми, докато другата разкъса блузата ми и потърси тежестта на Опасност и Уил.

После панталоните ми бяха долу и изгарящият му допир проникна в мен.

Ахнах и улових китката му, когато познатата искра подпали сърцевината на вътрешностите ми. Докато разтопена лава се разпростираше през мен, изгаряйки ме отвътре, аз насочих пръстите му по-навътре и чух стон микросекунда преди да се намеря на земята. Това не беше чувственото същество, което познавах. Това не беше акт на любов, а на наказание. И все пак единственото, което успяваше да направи, бе да ме отведе по-близо до ръба на екстаза. Сякаш искаше да ме нарани, да ме принуди да не ме е грижа, да не му съчувствам, но това просто нямаше да се случи. Усетих желанието му да се надига

бързо като моето. Колкото го водеше гнева, толкова и суровият му сексуален апетит, а в тази област бяхме перфектна комбинация.

Той легна отгоре ми, с ръка на гърлото ми, за да ме задържи под себе си, докато сваляше панталона си. Втъкнах и двете си ръце в косата му, преплетох пръсти в здрава хватка, после дръпнах устата му надолу към моята в момента, в който проникна в мен. А удоволствието ме разтреса при проникването му. Вдишвах въздуха, който той издишваше. Вкусвах го върху езика си. Забивах нокти в гърба му, когато тласкаше твърде силно и твърде бързо. Но той не спря. Това не беше за удоволствие. Това беше за отплата. Отмъщение. Устата му имаше вкус на вино и огън и целувката му стана също толкова груба, колкото и чукането му. Пронизваща възбуда се надигна в мен, когато тласъците му станаха по-дълбоки. Беше ме притиснал към себе си, за да може да ме накаже и въпреки всичкия му гняв и всичкото му негодувание, той не ме нарани. Точно обратното. Парещи пипала на екстаз се разпростряха в тялото ми, горещи и гладни, и кръвожадни.

Но дали само ме наказваше или и се наслаждаваше на акта? Обвих ръце около главата му, докато се тласкаше в мен, дишането му бе затруднено, тялото му се превръщаше в мраморна твърдост и аз направих немислимото. Прошепнах в ухото му последното нещо, което той искаше да чуе. Но трябваше да знам къде се намира.

— Това ли ти причини той?

Той се поколеба. Трепна. А тялото ми изрева. Искаше онзи връх, който търсеше. Онази награда на върха. Но сърцето ми искаше Рейес. С мен. Не да се бори срещу мен. Не да ме отблъсква. А да яхнем тази невероятна вълна заедно.

Над главата ми имаше стена и той подпря ръка на нея, телата ни все още бяха преплетени и склучени заедно. Устата му потърси ухото ми.

— Все още ли ще изпитваш жал към мен? — Той гризна ухото ми. Малкото количество болка предизвика остро пробуждане на възбуда. — Аз съм чудовище, Дъч. Демон. Недостоен за теб.

Ръцете ми все още бяха обвити около главата му.

— Не те съжалявам, красавецо мой. — Хватката му се затегна. — Съчувствам ти за онова, през което си преминал. И не си чудовище. Ако искаш да ме накажеш за чувствата ми... — Сложих ръка на

стоманеното му дупе и го тласнах по-дълбоко. Той вдиша със съскане. Притисна се по-силно. — ... тогава приемам.

Тялото ми победи. Топлината се завъртя и забълбука в мен, нуждаеща се от освобождение, да отиде някъде, а Рейес бе точно този, който да я освободи.

Устата му потърси моята, контактът бе груб, суров и той отпи от мен сякаш целувката ми бе единственото нещо, което го държеше жив. Великолепен натиск трепна през мен, докато той се заравяше в мен отново и отново, отвеждайки ме към ръба с всеки тласък, с всяка мощна ласка. Въздухът изчезна от стаята, докато ерекцията му галеше тясната ми вътрешност, призовавайки вълната от лава, привличайки я все по-близо и по-близо, докато тя не изригна и не се разби в костите ми, изгаряйки като врящо море през мен.

Той простена в агония, докато посрещаше собствения си оргазъм с тръпка на екстаз; после легна отгоре ми, задъхан и изтощен. Когато се опита да се оттласне от мен, аз обвих всеки възможен крайник около него и го задържах до себе си. Той се отпусна най-накрая и усетих всичко негативно, всяко съмнение, всяко зрънце несигурност, всяка частица тревога да се оттичат от него. Целунах го по челото и прокарах върховете на пръстите си по гърба му и ако не знаех по-добре, щях да кажа, че бе щастлив. Лъч надежда проби мрака. Може би, само може би, лъвът можеше да бъде опитомен. Но пък дали исках да опитомя такъв див, чувствен звяр? Такова потресаващо диво създание? Трябваше да помисля по въпроса.

* * *

Най-накрая открихме легло с матрак като облак. Лежах там, сгушена в обятията на Рейес. Топлината и равномерното му дишане ме унесоха в състояние на пълен покой, но не можех съвсем да заспя. Не защото не бях спокойна. Точно обратното. Никога не се бях чувствала така умиротворена. Толкова отпусната. Толкова у дома си. Присъствието му бе като мехлем, който успокояваше полуделите ми мисли и укротяваше бушуващите в мен морета, и не исках да пропусна това усещане дори за секунда, затова лежах там и го поглъщах.

В стаята му нямаше много неща все още. Дори нямаше часовник, но имаше легло, две нощни шкафчета с лампи, скрин с чекмеджета и кресло в единия ъгъл с роман на Джак Уилямсън върху него. Пръснато по пода беше всичко от Джордж Р. Р. Мартин и Толкин до Урсула ле Гуин и Азимов. Той беше читател. И харесваше фентъзи и научна фантастика. Сякаш бе създаден само и единствено за мен. Вкусът му, характерът му, пълната му перфектност. Разбира се, много други жени също харесваха тези неща, но избирах да вярвам, че наистина бе създаден само за мен. Единственото нещо, което липсваше в колекцията му, бе „Сладка дива любов“. Трябваше да му заема един екземпляр.

От другата страна на спалнята му бе моята. Таблите на леглата ни се подпираха в една и съща стена. Или щяха да се опират в една и съща стена, ако имах табла. Онази, която вървеше с леглото ми, претърпя нещастен случай една нощ, когато смесих текила и шампанско с рок банда от Минесота. Съвсем честно, не мисля, че дори съм била в стаята, когато таблата ми си е заминала. Вероятно дори не съм била и в апартамента. Събудих се на стълбището с нова тениска на Blue Öyster Cult и слабо вътрешно кървене. Но се възстанових бързо, след като пропъльзах обратно в апартамента си и изритах навън непокорните души, които бяха превзели квартирата ми, включително морско свинче и игуана на име Сам.

Честно, кой води игуана на парти?

Лежах там дълго, наслаждавайки се на топлината на моя мъж, преди да се измъкна изпод ръката му и да потърся банята. Щях само да се изпишкам, после щях да изприпкам за втори рунд на гушкане. Но после видях душа му. И познах истинското значение на щастие. Две минути по-късно се наслаждавах на масаж под водопад, направен от камък и мрамор. Струите вода пулсираха по кожата ми и разтриваха мускулите ми. Кръстих това хитроумно изобретение Джордж и реших да изоставя собствения си душ, Хектор, заради него. На някои любови просто им беше писано.

Обърнах се, за да видя Рейес да стои на вратата.

— Подхожда ти — каза той, плътната му уста оформи оценяваща усмивка. — Душът. — Ръцете му бяха скръстени, погледът му бе огнен и на очите ми им отне момент, за да се приспособят. Той стоеше в цялата си гола красота. Дълги крайници и гъвкави мускули образуваха

абсолютната перфектност. Сякаш бе изваян и изрисуван, а художникът очевидно си падаше по плавни линии и дълбоки сенки.

— Мислех си, че може да е малко в повече — продължи той, — но си промених мнението.

— Това? — попитах, поразена от това, че би се усъмнил в стойността на Джордж. — Това... това произведение на изкуството? — Хвърлих се към каменния му екстериор. На Джордж. Не на Рейес. — Как може изобщо да си се съмнявал в него?

— Него?

— Джордж.

— Казва се Джордж?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Защото току-що го кръстих. — Опитах да щракна с пръсти, но бяха мокри, така че се получи по-скоро пляскащо тупване, отколкото щракване. Щях да се задоволя с това. — Не изоставай, господинчо, или преди да се усетиш, животът ще мине... — Изписуках, когато той пристъпи вътре и ме придърпа към гърдите си — изрисуваните, — после се наведе да гризне врата ми. Електрически заряд се стрелна по гръбнака ми, преди да се осъзная. — Хей, чакай — казах, отдръпвайки се, — ти си синът на Сатаната. Може би ни трябва безопасна дума.

Усмивката му се превърна в нещо очарователно порочно.

— Добре, какво ще кажеш за „О, боже мой, толкова е голям“.

Смях изригна от мен, преди да успея да го спра. Не че не беше.

— Това би било безопасна фраза, но добре. — Замислих се, после казах: — Какво ще кажеш за „Само толкова ли можеш“?

Той отново подуши врата ми, карайки заряд от удоволствие да се спусне по кожата ми.

— Това звучи повече като предизвикателство.

— Добра идея. Но раздвижва адреналина.

Той се вмъкна между краката ми.

— Както и други неща.

Час по-късно, бяхме опънати върху килима върху пода на банята му, използвайки хавлии за възглавници. Лежах, загледана в тавана, удивена по няколко причини. Първо, нямах представа, че слушалката на душа може да има толкова много креативни приложения. Второ, издръжливостта на Рейес беше прекрасна. Трето, започвах да го

усещам на по-дълбоко ниво. По същия начин, по който можех да улавям емоциите му, емоциите на всички, започвах да усещам всяка малка промяна на физическата му реакция към стимули. Същите удоволствия, които се гонеха по кожата му, които се надигаха в него, които изригваха, когато стигнеше до оргазъм, се вливаха в мен със свръхестествена сила. Никога не бях изпитвала нищо подобно.

— Как си? — попита той, поглеждайки ме изпод ръката, която бе праметнал върху лицето си.

— Доста добре, всъщност.

Той улови брадичката ми и привлече погледа ми към неговия.

— Не, наистина, как си?

— Какво имаш предвид? — Току-що бях на турбо заредено влакче и оживях, за да мога да разкажа. Колко по-добре можеше да бъде някой?

— Дойде тук тази вечер с причина и колкото и да ми харесва да вярвам в обратното, то не беше за това. — Той се огледа наоколо, посочвайки с кимване скорошните ни действия.

И сериозността му ме изненада.

— Имах някои въпроси. Но не мислех, че ще си настроен за чувствителни неща.

Той прокара палеца си по долната ми устна.

— Това зависи изцяло от това кого докосвам и кого чувствам.

— О, вярно. Е, трябва да съм честна, всичко това беше за нищо. — Аз също посочих с поглед и кимване скорошните ни действия.

— Наистина.

— Мда, получих мейл онзи ден. Посланикът на Нигерия каза, че съм наследила милион долара от нигерийски чичо. Пази го в доверителен фонд за мен. Трябва само да му пратя банков ордер за двадесет и пет хиляди и този милион е изцяло мой.

— Не думай.

— Нямах представа, че съм имала чичо в Нигерия. Изглежда въобще не ми трябва скапаният ти милион.

— Посланикът звучи като много добър човек.

— Нали? Ще трябва да му изпратя сиренови топчета, за да му покажа признателността си.

— Но аз изгубих облога — продължи той. — Сега ти дължа два.

— Това е вярно. Почти забравих. Мога ли да ги получа в дребни, небелязани банкноти? Понякога ми харесва да обикалям стриптийз клубовете.

Той се ухили, но после отново стана сериозен.

— Искаш ли да поговорим за онова, което наистина те тревожи?

— Нещо ме тревожи? Нямах представа.

— Гаджето ти.

Погледнах изненадано душа.

— Джордж? Това е само залитане, Рейес. Нищо няма да излезе от това.

— Другото ти гадже.

— Знаеш за Мъртвия Дъф? Това беше бързо. Ние тъкмо започнахме да се виждаме. И го пазим в такава тайна. Среци в задимен бар, в тъмен коридор.

— Не, другото ти гадже.

Помислих за момент.

— Донован, приятелят ми моторист? — Липсваше ми. Много жалко, че толкова много от приятелите ми свършиха в Мексико, бягайки от закона. Това можеше да е знак за нещо.

— Не, другото ти... Мамка му, колко гаджета имаш?

— Включително Херман, човекът от поддръжката в Джъг-анд-Чъг, който говори на целината? — Ако не знаех по-добре, щях да се закълна, че Рейес бе стиснал зъби. Не можех да го виня. Искам да кажа, кой говори на целината в наши дни?

— Да, включително Херман.

— О, добре тогава. — Започнах да изреждам всичките си познати мъже и да ги броя на пръсти. Знаех, че говори за Гарет, но защо да му угаждам? Беше толкова забавно да го дразня. След минута ми свършиха пръстите и трябваше да вдигна крака, така че да мога да използвам пръстите на краката си като подкрепление.

Рейес изръмжа и се претърколи отгоре ми, преди да впие зъби във врата ми.

— Добре, съжалявам! — изпицях, опитвайки се да говоря през глупавата атака от кикот, която хапането му причиняваше. Взривоопасна енергия премина по кожата ми, когато отдръпна зъбите си и вместо това започна да смуче врата ми. Той ме сгуши по-плътно в обятията си. — Чакай — казах, изведнъж останала без дъх, — не си

вампир, нали? Да живееш от кръвта ми и да ме заставиш да забравя?
Гледала съм предаването.

След още едно изръмжаване, аз се засмях и затегнах хватка, но мускулите ми изпротестираха. Това ме изненада.

— Мисля, че съм разранена.

Той спря и вдигна глава.

— Не знаеш ли?

— Не. Може и да съм. — Вдигнах крак, за да тествам. — Ще трябва да си помисля по въпроса.

— Ето, нека да проверя.

Той се изправи, издърпвайки ме със себе си, и ме метна на рамо, сякаш не тежах нищо. За съжаление, случаят не беше такъв. Аз изписуках в протест, който беше повече кикот, отколкото оплакване.

— Какво правиш?

— Ще извърша преглед.

— Преглед? — Засмях се, докато той ме носеше към малка част от апартамента, която беше оставил за трапезарията и ме положи върху масата. Стреснато ахване се изплъзна от мен, когато гърбът ми докосна студеното дърво. — О, боже мой — казах, треперейки.

— Стой тук — каза той, изцяло делови. — Аз ще се заема.

— Това е ледено — проплаках, но той беше изчезнал.

После чух да ровичка из кухнята. Покрих Опасност и Уил в опит да запазя достойнството им. Освен това, така изглеждаше правилно.

Той излезе с разнообразие от лъскаво, ново кухненско оборудване. Бъркалка, лъжица, шпатула и още няколко други зловецко изглеждащи устройства, за които нямах име. Той ги заряза на масата до мен.

— И какво точно планираш да правиш с тези?

— Ще те прегледам. Да се уверя, че там долу всичко е наред.

Ритнах го.

— Не, няма.

Когато се опитах да стана, той ме бутна обратно долу с ръка на гърдите ми.

— Довери ми се. Посещавал съм такъв клас задочно.

— От затвора? — попитах, шокирана.

— И имам много опит в тази област.

— Бил си затворен десет години. Колко опит може да имаш?

Когато ритнах отново, той улови глезена ми и постави крака ми отново на масата, докато търсеше перфектния инструмент, за каквато там мрачна машинация си беше наумил. Той вдигна нещо. Беше сребристо и лъскаво, и притеснително.

— Ще трябва да вкарам това вътре.

— Не! — казах, изведнъж смеейки се толкова силно, че коремът ме заболя.

Държейки глезена ми с една ръка, той метна това оборудване настрана и взе нещо друго, държейки го ниско, криейки го от погледа ми. После се обърна към мен, ставайки още по-сериозен.

— Трябва да ми се довериш. — Той се приведе по-близо, гледаше ме изпод мигли. — Без да трепваш — каза той, меко предупреждение отекваше в тона му. — Това е игра без трепване за концентрация и контрол.

— Рейес, няма да...! — Ахнах силно, когато нещо гладко и студени се намести между краката ми. Забих крак в рамото му като гаранция срещу каквото и да беше планирал.

Той мушна прибора съвсем малко вътре, карайки рязка електрическа вълна да се забие в мен, после коленичи и леко прокара език по чувствителните ми гънки. Великолепна топлина се надигна с всяко докосване, с всяко мушване, насъбирайки се дълбоко в корема ми, моментално надигайки се и пулсирайки.

Не беше излъгал. Очевидно имаше опит. Знаеше точно какъв натиск да приложи, кога да проникне по-дълбоко, колко дълго да остане там. Гърчех се под експертното му докосване, сграбчих шепи коса, умолявах за освобождение. Той разтвори краката ми още повече с раменете си, смучеше нежно, докато бях погълната от течен огън. Очаквах да проникне в мен, да ме превземе, да задоволи и себе си, но той не го направи. Отведе ме по-близо до ръба. Нагорещена до червено жарава се разпростря отново в мен, изгаряйки плътта ми отвътре. А после пипалата, които се виеха в мен излязоха от тялото ми и влязоха в неговото. Усетих го в минутата, в която удоволствието му срещна моето. Чух тихо ахване. Усетих студен приток на въздух, когато вдиша.

Той махна играчката си и я замени с пръстите си. Точно както аз можех да усетя реакциите му, той можеше да почувства моите. Яздеше същата вълна като мен. Поглъщайки същата изгаряща топлина, същата енергия. Контактът на душите ни предизвика триене, хапеща възбуда,

докато той ме побъркваше, докато сладкото парене на оргазма не ме разтресе. Стиснах зъби, стегнах се, когато се разби в мен и потоци всяка клетка на тялото ми в топъл мед.

Със стон, Рейес се пресегна надолу, за да довърши онова, което връзката ни бе започнала. Сграбчих шепа от косата му и поднесох устата му към моята и с тих стон, той обви свободната си ръка около мен, задържайки ме до себе си, докато изливаше семето си върху корема ми. Той потрепери от силата на оргазма си, дишането му бе тежко, мускулите му бяха като от мрамор, докато бавно не се отпусна до мен.

— Това беше невероятно — казах накрая.

Той кимна.

— Казах ти. Задочни курсове.

Засмях се, докато ми помагаше да сляза от масата и ме поведе към банята. Посетихме Джордж, приказвахме за ежедневни неща като вино, коли и за ужасния вкус на шампоана, когато случайно погълнах малко; после отново открихме леглото му и лежах до него, докато не заспа.

Той беше просто поразителен. Миглите му падаха върху бузите, устните му бяха леко отворени, дишането му бе дълбоко и равномерно. Приличаше на малко момче. Доволно и спокойно.

С дълбоко съжаление, аз се измъкнах изпод него, въпреки сънливите му протести, и грабнах някои дрехи, докато се промъквах на пръсти към вратата. Каква невероятна сила на волята имах. Какъв фантастичен самоконтрол. Бях дошла по една причина, а всичко друго, освен тази причина, беше разрешено. Когато стигнах до вратата, видях нещо, което изглеждаше като друга бележка. Но това беше неговата врата, не моята. Отлепих я, после я наклоних, докато можех да я прочета на светлината от огъня.

Само толкова ли можеш?

С усмивка, бавно разпростираща се по лицето ми, пуснах всичко, което току-що бях взела, и се върнах за още.

ГЛАВА 5

*Може и да нямам скелети в гардероба си,
но имам малка кутия с души в чекмеджето с
чорапите си.*

Надпис върху
тениска

Събудих се с много топъл Рейес, притиснат до гърба ми, и много студена Артемида, притисната отпред. Нямах да е толкова зле, ако беше съвсем малко по-топла от полярния кръг. Артемида беше великолепен ротвайлер, който почина преди няколко месеца. Оттогава ме защитаваше, имаше невероятен начин да разкъсва демоните на парченца и да ги изпраща обратно в ада, а после се търкаляше за чесане по коремчето.

За съжаление, тя хъркаше. Защо починал ротвайлер, който всъщност не се нуждаеше от кислород, би хъркал, бе неразбираемо за мен. Сгуших се във врата ѝ, после се заизвивах, докато не се измъкнах изпод завивки, ръце и лапи. Рейес си лежеше, лицето му беше изображение на невинност. Вярно, беше секси чувствен тип невинност, но правеше чудеса с южните ми части. Исках още една целувка, преди вечерта да приключи, но не посмях да го събудя. И така щях да съм достатъчно разранена. Той беше праметнал ръка върху челото си, дясната му длан беше разтворена. Изгарянията от куршума вече бяха заздравели.

Следващият път, когато си събрах дрехите и тръгнах към вратата, всъщност успях да изляза от апартамента на Рейес. Студеният въздух в коридора ме стресна. Потреперих и забързах към собствения си апартамент на около десет стъпки разстояние. Не бях заключила. Никога нямаше да се науча.

За нещастие, апартаментът ми беше също толкова студен, колкото и коридора. Облякох пижама, на която пишеше „*Моментален*

човек. Само добавете кафе“ и се мушнах под завивките. Предполагайки, че така и няма да заспя, запремислях за хиляден път какво щеше да означава, ако Рейес палеше половината Албакърки, макар и долнопробната половина.

И Гарет. През какво беше преминал? Какво толкова го беше вманиачило по мрачните дълбини на ада? Наистина ли е бил изтезаван? Как изобщо което и да е от това беше възможно?

Докато лежах и се чудех за неща, за които не исках да се чудя, чух драскащ звук изпод леглото си. Дали Артемида ме беше последвала? Звукът започна като слабо търкане, но ставаше все по-силен, докато лежах там. Не беше като от кучешки лапи, а по-скоро като от някой, който дере по дъските, сякаш искаше да се измъкне изпод тях. Но пък това можеше да е само въображението ми, което взима превес.

Малко неща ме плашеха, но някой да драска под леглото ми, докато аз лежа на него, беше твърде много като градска легенда. Следваше да чуя капене, за да открия, че това е кръвта на гаджето ми, който виси мъртъв от дърво. За щастие, нямах дървета в апартамента си. После си помислих: „Хей, едно дърво би било добро допълнение“.

Не, не трябваше да мисля за такива неща в момента. Някой определено беше под леглото ми. Драскайки.

Примъкнах се настрани, надвесих се бавно и дръпнах покривката на леглото. Чифт огромни сини очи се впериха в мен и ми трябваше всяка частица сила, за да не изпищя като някой, който е разкъсан от диво животно. Стиснах зъби и срещнах погледа ѝ. Изглеждаше на около седем, съдейки по размера на очите и формата на кръглите ѝ бузи. Лежеше по гръб, драскайки по дъските, които поддържаха матрака ми. Руса коса, заплетена и сплъстена, висеше над очите ѝ, частично пречейки ѝ да вижда. Детското ѝ лице беше мръсно, косата ѝ изцяло бе покрита с хлъзгава, мазна кал. Не можех да кажа с какво беше облечена, но изглеждаше абсолютно обезумяла. Дереше по дъските с паникьосана агресия. Очите ѝ бяга широко отворени, търсещи. Беше ужасена. Точка. Искаше да се измъкне от където и да беше.

— Здравей — казах колкото можех по-мило. Тя не спря и за секунда. Тя продължи да дере и да се визира в мен, опитвайки се да избяга, и сърцето ми се сви.

Чак тогава осъзнах, че повечето ѝ нокти бяха нащърбени и изпочупени. Нямаше да се счупят в леглото ми. Скъпите покойници идваха напълно оборудвани. Или съсипани. Ако ноктите ѝ бяха нащърбени и изпочупени, то се беше случило докато все още е била жива. То въпреки това тя продължаваше да дере, отчеквайки дървото с ноктите си, опитвайки се обезумяло да се измъкне от където и да беше затворена.

Измъкнах се от леглото и легнах на пода до нея.

— Миличка — казах, посягайки, надявайки се да успокоя страха ѝ.

Тя спря, но само за момент. Взря се в мен сякаш не можеше много ясно да разбере каква съм или какво правех там. После продължи с дрането.

Ейнджъл, моят починал тринадесетгодишен детектив и партньор в престъпленията, веднъж каза, че докосването ми, като на жътваря на души, бе лековито. Пресегнах се под леглото и сложих ръка на рамото ѝ. Тя впери поглед право напред, гледайки дъските под леглото ми, но изглежда се успокои малко. После започна бавно да дере отново, само че с по-малко обезумяла паника. Дереше разсеяно по дъската пред лицето ѝ.

Имаше лице като на фея с извита уста и огромни очи. Нямаше да се изненадам, ако имаше крила. Ако феите съществуваха, бях съвсем сигурна, че щяха да изглеждат като нея.

Понеже не знаех какво да направя за нея, останах до нея през остатъка от нощта, с ръка на рамото ѝ. Така заспах, на пода. По някое време в ранните утринни часове, Артемида се бе присъединила към мен. Чувствах се така, сякаш с Рейес имахме общо попечителство, редувайки се с нея. Не възразявах да спи при Рейес само защото събуждането с четиридесеткилограмово куче върху гърба не беше толкова забавно, колкото би си помислил някой. Харесвах въздуха. Харесаше ми да дишам, без дробовете ми да изгарят. Така че, когато се събудих до леденото тяло на Артемида буквално прилепено по цялата ми дължина, не беше чудно, че треперех. Обикновено бях защитена със завивки, когато тя спеше при мен. Подът не задържаше добре топлината.

После си спомних защо бях на пода. Стреснах се и погледнах под леглото. Момиченцето все още беше там, само дето се беше дръпнало

в най-далечния ъгъл и лежеше свито. Коленете ѝ бяха на пода, а очите ѝ надничаха изпод мръсната коса. И беше хубава. Със слънцето, надничащо над хоризонта и отправящо нежно сияние в стаята, можех да я видя в друга светлина. Можех да видя починалите на всякаква светлина, но колкото по-тъмно беше, толкова по-сиви изглеждаха починалите. Сега можех по-ясно да видя русата коса под калта. Кристалните дълбини на сините ѝ очи.

Ръката ми все още беше под леглото и имаше нещо в нея. Издърпах я и отворих длан. Беше парче дърво от онова, което бе драла. Претърколих се на една страна. Това значи, че трябваше да изритам Артемида от себе си. Тя хъркаше и да я преместя бе като да преместя малка планина.

— О, боже мой, Артемида, мръдни се. Кучета... — казах на феята.

Тя не изглеждаше развеселена. Случваше се. Щом успях да се наместя на една страна, полежах така дълго, надявайки се да я примамя по-близо. Да я примамя да премине отвъд.

После чух дишане, пъхтене и то не от Артемида. Претърколих се на колене и надникнах над леглото си. Там, в далечния край на стаята ми, между нощното шкафче и лампата с леопардова шарка, имаше още едно момиче, само дето това беше по-голямо. Изглеждаше на около деветнадесет, но много приличаше на феята. Сплъстена руса коса, мазна кал от главата до петите. Беше облечена само с къса рокля. Босите ѝ крака бяха покрити с драскотини, сякаш се беше борила, беше ритала по някого или се беше опитала да избяга, преди да умре. Зачудих се дали момичетата имат роднинска връзка. После забелязах белезите по врата ѝ. Не бях видяла такива по феята, но косата и позата ѝ правеха невъзможно да бъде сигурна. Поне за тази можех да предположа вероятната причина за смъртта. Била е удушена и съдейки по спуканите капиляри в очите ѝ и подпухналото лице, беше много вероятно това да бе начинът, по който бе умряла.

Артемида се събуди и започна да души под леглото. Тревожех се да не изплаши феята. Вместо това, момиченцето изглеждаше очаровано от нея. Чертите на лицето ѝ омекнаха и тя почти се усмихна. Почти.

— Дръж я под око, ясно? — казах на Артемида и заобиколих леглото, за да се опитам да говоря с другата. Както и феята, когато се

появи отначало, тя също беше ужасена, взирайки се в пространството с разширени очи. Държеше ръцете си вдигнати, сякаш опитваше да се предпази. Когато докоснах ръката ѝ, тя се сви още повече. Сви глава зад ръцете си и изскимтя.

Понякога работата ми не струваше. През какво бяха преминали тези момичета? Какво ги караше да се страхуват от собствената си сянка? Наскоро преминала през пристъп на ПТСР, можех да разбера „страха от собствената сянка“, но обикновено смъртта носеше определена доза облекчение. Хората не преживяваха края си цяла вечност. И все пак тези момичета бяха заседнали в моментите, когато бяха умрели.

Трябваше ми план. Първо — кафе. После — чичо Боб. Нещо трябва да се беше случило. Тези момичета със сигурност са били обявени за изчезнали.

Куки щеше да бъде на курс целия ден. За секунда всъщност обмислих дали да не го отложа, после осъзнах, че светът щеше да бъде по-безопасно място, докато тя бе на курса. Не можех да разочаровам света.

Посетих дамската тоалетна и седнах на порцелановия си трон. Тогава чух скимтене от хола. Нямах начин. Още една? Чувствайки се по-добре — нямах нищо подобно като четиридесет килограма, отпуснати върху пикочния ти мехур рано сутрин, — надникнах в хола. Отначало не видях никой друг, освен господин Уонг. Звучите идваха отнякъде близо до него, но той не можеше да ги издава. Той беше перманентно неподвижен. Беше тук откакто наех апартамента и се държеше както обикновено, витаейки в ъгъла, мълчалив като луната. След като никога не беше казал нищо, никога не беше помръдвал от мястото си, съмнявах се, че сега той скимтеше.

Промъкнах се на пръсти до Софи, диванът ми втора ръка, и видях трета жена. И докато тази също беше руса, то не беше естествена блондинка. Изглеждаше като испанка. На около двадесет и пет. Но имаше същата сплъстена коса, само дето русото ѝ стоеше на неравни петна, сякаш бе изрусена набързо или по принуда. И имаше същото ужасено изражение. Проявяваше същото обезумяло поведение.

Какво, по дяволите, се случваше? Никога нямах да го разбера без доза кофеин. Обърнах се, за да проведа сутрешната си среща с господин Кафе. Всяка сутрин говорехме за много различни неща. Той

предимно гъргореше и пускаше пара, докато вареше еликсира на живота. Аз предимно се прозявах и се оплаквах от сутрините, времето, мъжете. Каквото ми дойдеше.

Щом той свърши с дудненето, нещо за това как съм го обичала само заради каната му, осъзнах, че бях свършила чистите чаши. И верото. След кратко посещение до банята и обратно, измих няколко чаши с шампоан, после посегнах към най-горния рафт за скритото ми съкровище. Сметана без мляко. Някои хора биха ме нарекли продажница, шарлатанка заради използването на изкуствени неща, но изкуствените неща ме правеха щастлива. Подобно на кученцата. И Джордж. Душът на Рейес.

Но когато отворих шкафа, открих друга жена свряна вътре. Отскочих назад, издадох нещо наподобяващо изскърцване на ръждясало колело и се хванах за сърцето. Някой би си помислил, че понеже съм жътварят на души, бих била привикнала мъртвите да се появяват неочаквано. Мене. Все още ме стряскаше всеки път. От добрата страна, приливът на адреналин помагаше. Не много. Все още имах нужда от доза кофеин, но поне бях достатъчно будна да осъзная, че бельото ми най-вероятно бе наопаки. Нещо не беше наред там долу.

Внимателно приближих жената, когато друго движение привлече вниманието ми. Трябваше да вдигна поглед. Нагоре! А там на стената ми имаше друга жена. Тази изглеждаше на около тридесет. Можеше и да е естествена блондинка. Не бях сигурна. Но лазеше по стената ми към тавана. Стигна до ъгъла и се сви там.

Завъртях се на 360 градуса, обръщайки се да се огледам наоколо, и преброих не по-малко от пет жени в различни състояния на ужас. Всичките бяха мръсни, всичките покрити със същата мазнина и от онова, което можех да видя, всичките бяха удушени. Сърцето ми пропадна в петите. Не можеше всичките да са починали наскоро. Щях да съм чула нещо по новините. После осъзнах, че дрехите и прическите им бяха от различни времеви периоди. Докато едната изглеждаше почти съвременна с риза с копчета, друга всъщност изглеждаше като от преди двадесет години, кичури от косата ѝ бяха издърпани в конска опашка с пухкава неонова ластика. Ужасът в очите им, безумният страх, който ги парализираше, разкъса сърцето ми.

Входната ми врата се отвори.

— Добро утро — каза Куки, докато влизаше, почти готова да се изправи срещу света. Изглеждаше като да не беше спала много и имаше гадна синина.

— Здравсти и на теб — казах, правейки се, че не забелязвам. Налях ѝ чаша и добавих всички подобрения.

— Какво мислиш?

— Какво? О, имаш предвид синьото ти око? Едва го забелязах.

— Не говори така — каза тя с възмутено ахване, преди да посочи окото си. — Заслужих си това сладурче. Ще изкарам от него всичко, което мога. Амбър ми пригответи закуска.

— Няма начин.

— Има. И не беше толкова зле, след като магнах парчетата от черупка.

— Супер. — Отпих от кафето си. Премляснах с устни. Отпих отново, после го подадох на Куки. — Ето, опитай това.

Тя отпи, после ми го подаде обратно, също премлясвайки с устни.

— Какво е това?

— Не съм сигурна. Господин Кафе никога не ме е разочаровал. — Отпих отново. — Може би не е от него. Свърши ми верото и трябваше да използвам шампоан. Не съм съвсем убедена, че изплакнах добре.

— Измила си чиниите с шампоан?

— Беше или това, или скраб за тяло с аромат на кайсия.

— Не, добър избор. Малко шампоан няма да те убие.

— Нали? Само не знам какъв ще е денят ми без кафе, което да ми даде добър начален тласък. Грешно ли е, че всеки път, когато ми свърши сметаната, ставам малко суицидна?

— Никак. Веднъж станах суицидна, когато в „Джъг-енд-Чъг“ им свърши сиропа с аромат на френска ванилия.

— Разбирам те. — Кафето бе мястото, където слънцето излизаше над хоризонта и огряваше рая с изблик на ярки цветове. Остатъците от шампоан не променяха този факт.

— Леля ти Лил тук ли е? — попита тя.

Леля Лилян бе починала през шейсетте и сега от време на време ми беше съквартирантка. За щастие често пътуваше.

— Мисля, че все още е в Африка. Обича това място. — Говорейки за мъртви съквартиранти, погледнах внимателно жената, висяща — буквално — в личното ми пространство. — Когато имате почивка в курса, имам нужда да направиш проучване.

— Добре, за какво?

— Имам апартамент, пълен с починали жени.

Куки спря. Огледа се наоколо, изведнъж притеснена.

— Като сега в момента?

— Докато говорим.

— За колко много говорим?

— Нека да преброя.

Отидох в спалнята си, отбих се да преброя онази под душа, после се върнах и посочих с пръст всяка възможна посока. Наблюдавах изражението на Куки да се променя от леко притеснено към ужасено също доста напомняше на онова място, където слънцето излиза над хоризонта и осветява рая. Само че, нали знаете, по-забавно.

Върнах се в кухнята и проверих шкафовете.

— Девет — казах информативно. — О, чакай. — Отидох до хладилника и проверих и там. — Мне, само девет. Всичките са руси, но не всички са естествени. Бели, испанки, афроамериканки и една азиатка. На всякаква възраст от около седем до тридесет, тридесет и пет.

Тя остави чашата си, така че знаех, че онова, което щеше да каже, щеше да бъде сериозно.

— Чарли, трябва да остана у дома и да помогна. Това е сериозно. Нацели.

— Знам, че е, но те няма да отидат никъде и съм почти убедена, че не са починали наскоро. Но защо се появяват сега? И на вълни?

— Мислиш ли, че е работа на сериен убиец?

— Най-вероятно. Не мога да си представя, че тези убийства са дело на повече от един човек. Най-много на двама. Опитах се да ги успокоя, но не съм убедена, че знаят какво значи това.

— Добре, обади ми се, ако имаш нужда от нещо. — Тя тръгна към вратата, после спря. — Не, не мога да отида на този курс. Трябва да ти помогна с проучването и прочие. Горките жени.

— Не, трябва да отидеш да се научиш как да не убиваш хора, освен ако наистина, наистина, наистина не го искаш. Като нарочно. И

ако трябва, мога да намеся и Гарет.

— Гарет — каза Куки, гласът ѝ бе нисък и страстен, докато мъркаше името му. Можех да се закълна, че очите ѝ се завъртяха назад към главата.

— Хмм, това е изненадващо.

Тя отново се съвзе.

— Какво?

— Просто снощи не можеше да се наситиш да оглеждаш задника на чичо Боб. Мислех, че може да си падаш по него.

— Какво? Не съм оглеждала задника на чичо ти. — Когато направих онова с безизразната физиономия, с която толкова се гордеех, тя си призна. — Добре де, може би малко. Само на мен ли ми се струва или той влиза във форма?

Бях забелязала. Чичо Боб беше много по-стегнат. И доста хубавичък. И знаех защо. Така си падаше по Куки, че беше нереално. Стягаше се заради нея. Беше сладко. И леко обезпокоително. Ами ако започнеха да се срещат? Ами ако се срещаха и после скъсат? Къде щях да съм аз? Избутах я към вратата.

— Добре, оставям Амбър сама днес. Тя обеща да си остане вкъщи и да си пише домашните.

— В събота? Цял ден? — Изсумтях. — Казвах същото на родителите си.

— Това е. Ще я заведа при баба ѝ.

— Това е много далеч. Ще закъснееш за курса. Не искаш да седиш в дъното на стаята, нали? Освен това само се шегувам, тя ще е добре. Тя не е като мен. Сега върви.

— Чакай. Какво, да му се не види, е това? — Погледнах в посоката, където сочеше.

Най-новата ми картина стоеше подпряна на етажерка с книги.

— Реших да изразя чувствата си чрез изкуство. Знаеш, за новия психолог. — Сестра ми, Джема, ме уреди с психолог, за да работи над моето ПТСР. Тази картина трябваше да помогне.

— И си се чувствала склонна да убиваш?

— Чувствах се зловец с намек за обезглавяване, трябва да свърши работа. Тези неща им изкарват акъла.

— Знаеш ли, Чарли, те наистина се опитват да ти помогнат.

— Знам, знам. Сега върви. — Мразех да го правя, но трябваше да изритам Куки през вратата, а после да я заключа зад нея. Въобще не сътрудничеса.

Обърнах се към банята, за да си взема душ и да се облека, но заставах лице в лице с още една починала жена. Само дето тази изобщо не беше като другите. Имаше дълга черна коса и носеше идентификационна табелка, привързана за връв.

— Здравей — казах, проверявайки врата ѝ. Не беше и удушена като останалите.

Тя примигна, изненадана да бъде там.

— Здравсти — каза тя в отговор. — Можеш ли да ме видиш?

— Разбира се, че мога. — Заобиколих я и се запътих нататък. Към банята. — Тук си, за да преминеш отвъд ли?

— Да премина? — попита тя, опитвайки се да се стегне. — Не мисля.

— Добре, ами, има кафе в каната. — Когато тя се смръщи объркано, казах: — Съжалявам, лоша шега. Как мога да ти помогна? — Тя ме последва в банята. Мразех, че трябваше да пусна душа с една от мъртвите жени там, но трябваше да се направи.

— Никой не може да намери тялото ми.

— Знаеш ли къде е?

— Да, да! — Тя ме сграбчи за ръката. — Знам. То е под онзи стар мост на 57-а, като онези, които правят за влакове. Метален и ръждив.

Потупах я по ръката.

— Добре, стар мост на магистрала 57. Ясно. Можеш ли да ми дадеш още?

— Семейството ми не може да го намери. Търсеха и търсеха, а не могат да открият тялото ми. Сестра ми е... Толкова е разстроена.

— Съжалявам, скъпа. Как се ка...?

Преди да успея да питам за името ѝ, тя изчезна. Проклетие. Всичко, което успях да видя от идентификационната ѝ табелка, беше Ник. Вероятно беше Никол или Ники. Ако беше прекосила през мен, щях да получа повече информация за нея, но очевидно това щеше да бъде игра на котка и мишка. Можех само да се моля този път аз да бъда котката. Мразех да съм мишката.

* * *

След като се облякох с кремав пуловер, дънки и любимите си ботуши, аз се отправих към елегантния си офис, който се намираше на около петнадесет метра от елегантния ми апартамент. Погледнах още веднъж към вратата на Рейес и изпитах странен порив отново да си използвам ключа. Боже, този мъж беше талантлив. И все пак, поддържането на уменията си за самоконтрол беше добра практика за по-късно в живота, когато се появеше деменцията и се питах да взема лекарствата на всички от количката в старческия дом.

Обадих се на чичо Боб и получих само едно просто „здрости“ за опитите си.

— Здрости, господинчо. Имам нужда да провериш нещо заради мен.

Той прочисти гърло и каза:

— Събота е.

— И?

— Почивам.

Звучеше малко изморен.

— Събудих ли те? — Ако не знаех по-добре, бих казала, че ми изръмжа.

— Та, имало ли е вълна на убийства напоследък? Може би нещо русо? Дребно? Удушено?

— Какво? Разбрала ли си нещо?

Чичо Боб винаги питаше дали съм разбрала нещо, сякаш получавах съобщения от голямото отвъдно.

— Не, но имам апартамент, пълен с жени, които са били душени до смърт.

Чух шумолящ звук, сякаш се бореше със завивките, за да стане от леглото. Разбирах. Завивките бяха сложно нещо. Губейки битката, той изруга. И си изпусна телефона. Два пъти. Чибо никога не е бил ранобуден.

— Добре — каза той накрая, — дай ми детайли.

Изредих ги, както на Куки.

— Добре, имам не по-малко от девет жени в апартамента ми, вариращи на възраст от седем до тридесет и пет, всички са руси, но не

всички са естествени блондинки. Бели, испанки, афроамериканки и поне една азиатка. Да ти говори нещо?

— Не и на първо четене.

— Не мисля, че тези жени са умрели наскоро. И мисля, че убийствата им се разпростират в продължителен период от време, вероятно с големи дупки помежду им.

— Възможно е убиецът да е влизал в затвора. Някакви имена?

— Не, но те са изплашени, чичо Боб. Ужасени. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Ще проверя наоколо. Ти как си?

— Добре, просто нямам представа защо се появяват сега. Нещо трябва да е отключило появата им.

— И аз не знам, тиквичке. Но *ти* как си?

Чичо Боб. Винаги се тревожи за мен. Или... за билета си за разрешаване на случай след случай, благодарение на безупречния му съветник.

— Добре съм. Малко притеснена, всъщност, а починалите никога не ми действат така. Просто са толкова ужасени, чичо Боб. Все едно преживяват отново и отново момента на смъртта си. Трябва да разреши това бързо.

— Ще го направим, скъпа. Днес ще се заема. Уведоми ме, ако още някоя изчезнала жена се появи или ако получиш още някаква информация от тях. Може би друга смърт е отключила появата им.

— Може би.

— О, и искам да знаеш, че подпалвачът ни удари отново.

Спрях насред стълбите към офиса ми.

— Какво? Кога?

— Снощи, около полунощ.

Свободната ми ръка хвъркна към устата. Не беше той. Не беше Рейес. Той беше с мен около полунощ. Освен ако...

— И там ли беше с таймер, както при останалите?

— Да, но имаме свидетел.

Внезапно задушавана отново от тревога, попитах:

— Свидетелят може ли да идентифицира подпалвача?

— Не, но получихме доста добро описание. И странно при това. Ако не знаех по-добре, бих казал... Няма значение. Ще ти кажа, когато те видя.

— Не, какво? — Ако не знаеше по-добре, би казал, че е Рейес Фароу? Това ли щеше да каже?

— Ами, малко е откачено, но ако не знаех по-добре, бих казал, че подпалвачът е жена.

Направих пауза за момент, после попитах:

— Жена? Това е малко необичайно, нали?

— Случва се, но да, крайно необичайно е.

Бавно и с безкрайна прецизност, осъзнаването се прокрадна. Не можеше да бъде.

— Можеш ли да я опишеш? — попитах, почти неискайки да го чуя.

— Висока, стройна, болезнено слаба. Свидетелят каза, че той или тя е треперел, сякаш е била изплашена.

Затворих очи от съжаление. Ако нещо можеше да застане между Рейес и мен, то бе фактът, че се канех да вкарам в затвора единствената му роднина, небиологичната му сестра, Ким Милър. Ърл Уолкър бе контролирал Рейес чрез нечестни средства. Не знаех детайлите, но знаех, че Рейес е бил отвлечен като бебе и по-късно продаден на Ърл. Ким била оставена на стълбите на Ърл. Майка ѝ, закоравяла наркоманка и проститутка, умираше, така че оставила Ким при биологичния ѝ баща. Фактът, че баща ѝ бе Ърл Уолкър бе жестоко проявление на съдбата за Ким и начин за Ърл да контролира Рейес.

Седнах на едно стъпало и се преборих с вълната на скръб, която почувствах. Кой друг можеше да бъде? Тя бе израснала в същите къщи като Рейес. Била е подложена на същите ужаси. Насилието над нея е било различно от това над Рейес. Ърл никога не я докосвал така, както брат ѝ, но правил други неща. Например я държал гладна, за да изкопчи каквото иска от Рейес. Ърл ги използвал един срещу друг през целия им живот. Какво би причинило това на брат и сестра? Рейес бе стоял далеч от нея, когато бе обвинен за убийството на Ърл и я бе накарал да обещае, че няма да отиде да се видят. Той не искаше тя да страда още заради него, а тя не искаше никой повече да я използва като средство, за да получат каквото искат от Рейес, така че не се бяха виждали с години. И все пак хранеха силна любов един към друг и биха направили всичко, за да защитят тази любов. Това включваше ли палеж?

— Там ли си, тиквичке?

Опитах се да се отърся от тъгата, която ме бе покосила.

— Тук съм.

Той трябва да го бе усетил така или иначе.

— Кой е, скъпа?

— Какво те кара да мислиш, че знам?

— Някога чувала ли си онази приказка, че се опитваш да измамиш измамника? Знаеш точно кой е. Подозираш от известно време, още от пожара онази вечер.

Той говореше за нощта, в която изгоря порутената сграда.

— Може и да знам — признах, сърцето ми се сви. — Може и да не знам. Трябва да бъда сигурна, да проверя някои неща.

— Тогава ми кажи кого подозираш.

— Не мога.

— Мислех, че говорим открито.

— Хайде де, чичо Боб. Не ми вади картата с роднините. Ще направя правилното нещо. Знаеш, че ще го направя.

— Знам, скъпа, но...

— Моля те, дай ми малко време.

След продължителна пауза, той се пречупи.

— Имаш двадесет и четири часа. След това ще те предам за съучастничество.

— Чичо Боб! — изскимтах, напълно потресена. — След всичко, през което сме преминали?

— Човешки животи са в опасност тук, Чарли. Следващият пожар може да убие някого. Може да убие много хора и знам колко е голямо това твоє сърце.

Той грешеше. Сърцето ми не беше голямо. Просто беше покорено.

— Ще направя правилното нещо. Обещавам.

Затворих, преди да успее да ме накара да се почувствам по-зле. Проклятие. Сега какво? Да предам сестрата на Рейес? Той никога няма да ми прости. А чичо Боб никога няма да ми прости, ако още някоя сграда изгори и аз зная кой е бил подпалвачът. Ами ако някой пострада следващия път? Това щеше да е на моите плещи, също както и главата ми.

Трябваше да има варианти. Познавах хора, които познаваха хора. Имах връзки. Загризах една кожичка на пръста си, докато се

формираше неразрушим план. Със сигурност планът ми щеше да сработи. Вярно, плановете ми имаха навика да тръгват надолу още от началото, но понякога правеха лъв завой точно навреме и поемаха по алтернативен курс, докато почти с усилие, приключваха както трябва. Може би не съвсем както трябва, но достатъчно близо, за да го броя за победа в моята книга. Няма значение, че книгата беше озаглавена „*Как да наречете победа дори най-големите си провали и да не се чувствате виновни за това*“.

Не. Трябваше да мисля позитивно. Това можеше да проработи. Това можеше да проработи. Повтарях си тази мантра отново и отново, докато отключвах входа за клиенти на „Разследвания Дейвидсън“. Не че исках да влезе клиент, но бизнесът си е бизнес, без значение в кой ден се появи. Минах през рецепцията на Куки, влязох в офиса си и отидох право при Бън. Кафето щеше да успокои положението. Или точно обратното. Едното от двете.

След като сложих да се приготвя една кана, която да ме прекара през сутринта, включих компютъра си и се приготвих да принтирам снимките, които направих на Тайдуел, който държеше дясната ръка на Куки. Те наистина не доказваха нищо друго освен факта, че Тайдуел имаше проблеми с държането и ужасяваща избухливост, но определено бе там с нечестиви намерения. Да се надяваме, че снимките ми щяха да докажат поне това и да се надяваме, че госпожа Тайдуел нямаше да бъде една от онези жени, които измислят извинения за съпруга си. Разбира се, имаше причина да наеме частен детектив. Хората не наемат частен детектив, за да открие дали половинките им изневеряват. Те наемат частен детектив, за да го докаже. Те вече знаят истината дълбоко в себе си.

Свързах USB кабела с телефона си и свалих снимките. Не бяха хубави. Можеше да бъдат, обаче, ако бях използвала широк обектив с по-мек фокус и някои стратегически поставени светлини. За съжаление, както протече вечерта, те ставаха все по-зле, докато накрая имах снимка само на окото на Куки и дясната ноздра. В горния ляв ъгъл, един от юмруците на Тайдуел идваше към мен. Беше се опитал да ме удари. Как го бях пропуснала?

Телефонът ми изписука. Беше съобщение от Куки.

Не съм много добра със запъването на пистолети.

Наистина ли? Изобщо ли не ме познаваше?
Изпратих ѝ отговор.

Можеш да го направиш. Проучи ударника, Куки.
Опознай ударника.
Бъди ударникът^[1].

[1] Непреводима игра на думи — cock (англ.) означава едновременно „ударник на пистолет/пушка“ и разговорна дума за „пенис“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Не съм сто процента сигурна, но мисля, че чашата ми с кафе току-що каза „Ти си моята кучка“

Обновен статус

Проведох бърз урок на Куки за това как се запъва ударника на пистолет — или, тъй като тя използваше полуавтоматичен, как да зареди патронника — без да се прещипе. Правила съм го. Знам каква е цената. Тази плъзгаща се стомана върху стомана не прощаваше дори и при най-малките версии. Тя изглежда се справяше добре, след като й дадох някои насоки, така че реших да направя бързо проучване, за да видя дали ще открия нещо за новите си съквартиранти. Със сигурност трябваше да има нещо за тях в новините. Но сайт след сайт не доведоха до нищо. Нищо. Нито дума за група убити руси жени.

— Трябва да се махаш.

Подскочих и се обърнах към починалия тринадесетгодишен гангстер, който стоеше зад мен. Той погледна към вратата, очите му бяха разширени от едва сдържана паника, после отново се обърна към мен.

— Наистина, трябва да се махаш. Някъде другаде. Върви. — Той сложи ръце под моите и дръпна, опитвайки се да ме вдигне от стола, ръцете му бяха притеснително близо до момичетата, Опасност и Уил Робинсън. Гърдите ми бяха всичко, което имах. Трябваше да запазя честта им. Да позволя на тринадесетгодишен да ги опипа беше грешно на толкова много нива.

— Но това е офиса ми — казах, плясвайки го. — Ти си върви. — Ритах срещу бюрото, докато той не ме пусна обратно на офис стола ми за деветдесет и девет долара.

Той коленичи до мен.

— Моля те, Чарли, просто си върви.

Притесних се. Хората имаха тенденция да се опитват да ме убият в най-неподходящите моменти. Но молбите му бяха не толкова „животозастрашаваща ситуация“, а по-скоро „издъних се“.

— Ейнджъл Гарза, пак ли си откраднал всичката тоалетна хартия от женската тоалетна? Говорихме за това.

— Не, обещавам. Просто трябва да си вървиш.

Входната врата се отвори, а той отпусна глава върху ръцете си. Очевидно беше твърде късно, за да избягам. Бях уловена като муха в паяжина. Можех единствено да се моля да оцелея.

Вместо това отпих от кафето си, когато една испанка влезе в офиса на Куки, в походката ѝ имаше любопитна целеустременост. Не я разпознах, но имах чувството, че познавам това лице. Беше в края на петдесетте, с дълга черна коса, която падаше на красиви вълни по раменете ѝ. И беше облечена убийствено. Да се надяваме да не убиеше мен. Носеше тесни дънки, високи до коляното черни кожени ботуши, мек сив пуловер и чанта на „Долче и Габана“, която висеше от рамото ѝ като Узи. Харесах я.

Тя ме забеляза и се отправи към бюрото ми.

— Не можеш да ѝ кажеш, Чарли — каза Ейнджъл, паниката отново разшири очите му. И изведнъж разбрах коя беше тя.

Вдигнах поглед към нея и се опитах да скрия пълния си шок, когато тя спря пред бюрото ми.

— Вие ли сте Чарли Дейвидсън? — попита тя, мексиканският ѝ акцент беше мек, за разлика от остротата в тона ѝ.

— Нямам представа за какво говорите. — Паникьосах се до Ейнджъл. Само това измислих да кажа. — Не знам. Какво?

Тя примига насреща ми, после осъзна, че се паникьосвам. Честно, беше все едно да признаеш за убийство, преди да те разпитат.

— Госпожице Дейвидсън — започна тя, но реших да я измамя, да я отклоня от кървавата следа, която оставях като ранено животно.

— Не говоря английски.

— Разпитах за теб — продължи тя, без да се разколебае. — Знам коя си. Какво правиш. Но онова, което не мога да разбера, е защо внасяш пари в банковата ми сметка всеки месец. Откъде знаеш номера на сметката ми? И защо някой би направил подобно нещо?

— Какво? Аз? — Огледах се наоколо, надявайки се, че говори на някой друг.

— Не можеш да й кажеш, Чарли.

— Няма — прошепнах през зъби. И все пак майка му изглеждаше малко настървена. — Нямам представа за какво говорите.

— Да, знаеш. — Тя кръстоса ръце и тропна с крак върху покрития ми с килим под.

— Може ли да ме извините за момент?

— Виж, не те обвинявам или нещо подобно, но внасяш пари в банковата ми сметка. Петстотин долара всеки месец вече почти три години.

— Петстотин долара на месец? — попита удивено Ейнджъл. — Само толкова ли струвам за теб?

Сграбчих ръката му и вдигнах показалец, за да прекъсна майка му, докато го мъкнех към страничната врата, която водеше към вътрешното стълбище на бара на татко.

— Извинете ме за секунда.

— Петстотин долара на месец? Можех да витая при бившата на някой богаташ за петстотин долара на месец.

Когато госпожа Гарза ме изгледа, изражението й беше отчасти хитро и отчасти подозрително, аз се усмихнах и затворих вратата между нас.

— Виж...

— Работниците емигранти изкарват повече от мен.

— Ейнджъл, ти си на половин ден. *Половин ден*. И само толкова можех да си позволя, когато започнах отначало.

— Да, ами майната ти. Напускам.

— Чакай малко — казах, поглеждайки го строго. — Знаеш точно колко изкарваш. Знаеше го през цялото време. Аз ти казах.

— Знам. — Той сви рамене. — Просто се надявах на повишение. Майка ми имам нужда от нова кола.

— И аз трябва да я осигуря? — попитах, на свой ред изумена.

— Ако искаш да задържиш най-добрия си детектив, да.

Сръчках го в гърдите с показалец.

— Това е изнудване, приятел.

— Това е бизнес, *pendeja*^[1]. Плащай или млъквай.

— И кой казва, че си най-добрия ми детектив? Ти си *единственият* ми детектив.

— Както и да е.

— Това е чудесно. Какво се предполага да й кажа?

— Ти си онази с отговорите. И ти си частен детектив. Кажи й, че някакъв чичо е умрял и ти е оставил отговорността за изплащането на помощи или нещо такова. Не правят ли така богатшите?

— Това е работа за адвокати.

— Тогава не знам. Не мога да измисля нищо.

— Ейнджъл — казах, слагайки ръка на рамото му. Очите му бяха толкова дълбоко, наситено кафяво, а лицето му беше толкова младо, брадичката му беше осеяна с наченки на окосмяване. Умрял е твърде млад. Прекалено млад. Често се чудех какво ли щеше да направи с живота си той, ако имаше възможност. Беше толкова добро хлапе. — Може би трябва да й кажем.

— Майната му на това. — Буреносните му очи изведнъж станаха гневни. — Не.

— Ако ти бях майка, щях да искам да знам, че си добре.

— Ако ми беше майка, щях да имам нужда от терапия. Имал съм мисли, нали знаеш. — Той кимна към Опасност и Уил, но не оставих признанието му — макар и да не беше точно новост — да ме разубеди.

— Бих искала да знам какво страхотно хлапе си.

Едното ъгълче на устата му се изви игриво.

— Мислиш, че съм страхотен?

О-о.

— Достатъчно страхотен ли съм, за да те видя гола?

Защо ли се занимавам?

— Или просто мога да й кажа в какъв перверзник си се превърнал.

— Добре, няма значение. Но не си я виждала. Тя плачеше през цялото време, с месеци, след като умрях. Не мога да й го причиня.

Както казах, страхотен.

— Добре, миличък. Няма да й кажа. Но майка ти е по-умна и по-силно, отколкото мислиш.

— Много е корава. — Гърдите му се изпълниха с гордост. Вероятно е била в началото на тридесетте, когато той бе починал. Бяха минали поне двадесет години.

Влязох обратно в офиса си. Госпожа Гарза, която беше изгубила и съпруга си след смъртта на Ейнджъл, разглеждаше една картина на стената ми. Обърна се към мен, изражението й все още бе настървено.

— Права сте — казах, загубата бе очевидна в увисналите ми рамене. — Знам коя сте, госпожо Гарза. Бихте ли желали кафе?

Не можех да не забележа колко близо беше до тъмния еликсир. И аз обичах да стоя до него. Беше като да стоиш до огън посред зима, топъл и успокояващ.

Тя отпусна рамене, но съвсем малко.

— Предполагам.

Сипах ѝ чаша, после я оставих да си го подправи, докато сядах обратно зад бюрото си.

След като тя седна, казах:

— Внасям пари в сметката ви всеки месец. Един ваш прачичо ме нае да ви открия преди няколко години и ви остави пари, преди да умре.

— Страхотна история — каза Ейнджъл, гласът му беше пълен със сарказъм. Умник.

Веждите ѝ се смръщиха подозрително.

— Прачичо? Кой прачичо?

— Ъм, онзи от страната на леля ви.

— Аз съм американка от мексикански произход, госпожице Дейвидсън. Католичка. Обичаме да създаваме потомство. Знаете ли колко много лели имам?

— Вярно...

— И сме много близки.

Със сигурност щях да отида в онзи специален ад.

— Този е прачичо, за който никой не знае. Той беше... отшелник.

— Това има ли нещо общо с Ейнджъл? — Тя произнесе името му по испански. Ан-хел. Но гласът ѝ потрепери, когато го каза.

— Не, госпожо Гарза. Няма.

Тя кимна и стана да си върви.

— Както казах, разпитах наоколо. Когато решите да ми кажете истината, очевидно знаете къде ще бъда.

— Това беше истината — обещах ѝ аз.

Тя остави чашата си с кафе и си тръгна, съвсем не убедена. А бях толкова добра в лъжите.

Обвих ръка около Ейнджъл.

— Съжалявам, скъпи. Нямах представа, че знае за мен.

— Тя е умна. Проучила те е. Вината не е твоя.

Той излезе през вратата и погледна през перилата към ресторанта долу.

— Защо той е тук?

— Кой? — Приближих се и също погледнах надолу, но още не бяха отворили за работа. Празни маси и столове стояха стратегически подредени, готови за клиенти.

— Имаш още един посетител — каза той, после изчезна, преди да успее да кажа още нещо. Научавах повече за това какво можех и не можех да правя и знаех, че мога да го върна, ако искам, но той се нуждаеше от време да премисли случилото се. С майка му, толкова отворена и искаща да знае повече, *желаеща* да научи повече, бях изненадана, че той все още не искаше да й разкажа. Правеше ме любопитна. Имаше ли нещо конкретно, за което не искаше тя да разбира? Криеше ли нещо?

Но, разбира се, имах още един посетител. Щях да се срещна с госпожа Тайдуел чак след половин час, така че се изненадах, когато входната врата се отвори отново. Погледнах нататък, когато капитан Екърт, шефът на чичо ми, влезе, облечен безупречно както винаги. Той не беше като капитаните по филмите, с изкривена вратовръзка и силно нуждаещо се от гладене сако, което общо взето описваше Чибо. Капитан Екърт по-скоро беше като възрастен модел от корица на GQ. Дрехите му бяха винаги изгладени, вратовръзката му си беше винаги права, гърбът му беше винаги изпънат. Можех само да си представям аналните шегги, които обикаляха управлението.

— Капитане — казах, оставяйки изненадата си да се влее в гласа ми. Странно беше как всеки път, когато кажех думата „капитан“, исках да добавя „Джак Спароу“ накрая.

Последният път, когато разговаряхме, беше преди няколко дни, когато в общи линии разреших три случая с един замах. Вероятно четири. Не беше правилно. Той забеляза и прояви любопитство към мен, за ролята ми на консултант в управлението. Не бях сигурна какво да правя с любопитството му. Изглеждаше подозрителен, но освен ако не знаеше, че има жътвар на души, който обикаля улиците и разрешава случаите му вместо него, за какво друго можеше да е подозрителен?

— Какво те води в моя край на гората?

Той анализира офисите ми цяла минута, преди да отговори. Обърнат с гръб към мен, разглеждайки същата картина като госпожа

Гарза, той каза:

— Реших да държа под око всички консултанти на заплата към полицейското управление на Албакърки.

Гадост.

— Наистина? К-колко са?

— Изключвайки всички експерти, които ползваме от време на време, като психолози и подобни, криминалисти и всички консултанти, на които всъщност не се плаща, това общо взето ни оставя само с един.

— О. — Отправих му най-добрата си неделна усмивка. — Сигурно нямаш предвид мен?

Той изпълни перфектно пълно завъртане на пети.

— Всъщност това имам предвид.

Опитах се да не бъда сплашена. Не свърши работа.

— Е, добре, това е офисът ми.

— Бях детектив, Дейвидсън.

— Вярно, просто имах предвид, че общо взето това е всичко. Не съм сигурна какво точно имаш намерение да държиш под око, но...

— Как го правиш? — Той се беше обърнал отново, за да разгледа книгите на етажерката ми. Молах се да не им обърне твърде голямо внимание. „Сладка дива любов“ вероятно не беше видът материал, който той искаше консултантите му да четат.

Седнах обратно зад бюрото си и отпих от кафето. Течен кураж.

— Извинете?

— Изглеждаш много умела в разрешаването на случаи и само се чудех какви са методите ти.

— О, ами, знаеш. Аз съм детектив. — Засмях се, звучейки малко по-откачено, отколкото възнамерявах. — Разследвам.

Той се приближи и седна на стола срещу мен, оставяйки шапката си в скута си.

— И какви методи на *разследване* използваш?

— Само обикновените — казах, нямайки никаква представа какво да отговоря на това. Какво се опитваше да изкопчи той от мен?

— Просто си мисля „Какво би направил Шерлок?“

— Шерлок?

— Дори имам гривна с акроним КБНШ. Тя ми е любимата. Пластмасова е. — Дънех се. Бълвах безсмислени факти. Тотално щеше

да ме сгащи. Но за какво? Защо бях толкова нервна? Имах проблем с конфронтациите. Две за една сутрин щяха да ме съсипят.

— А когато си била на девет? Какви методи на разследване си използвала тогава?

Прокашлях се.

— Девет?

— Ами когато си била на пет? Как си разрешавала случаи за баща си, когато си била петгодишна?

— Баща м-ми?

— Проучих някои неща — каза той, махайки мъхчета от шапката си — и проведох някои интервюта. Изглежда си помагала на баща си с години и сега помагаш на чичо си. От доста време насам.

Да му се не види, това да не беше ден да си развяваме кирливите ризи? Можеше да си облека хубавото бельо вместо онова, на което пише „вход само с покани“.

— Не съм съвсем сигурна какво имаш предвид. Станах частен детектив преди малко повече от две години.

— Имам предвид, че от доста време помагаш на роднините си да се издигнат в кариерата. Искам само да знам как.

— Знаеш, че някои хора биха намерили такава идея за налудничава.

— Но не и ти.

— Не, сър. Вероятно не и аз. Но трябва да се срещна с клиент, ако не възразяваш.

— Съвсем сигурен съм, че възразявам. — Той разкръстоса крака и се приведе напред. — Ще стигна до дъното на това, Дейвидсът.

— Разбирам.

— Наистина ли?

Избрах да не отговарям. Вместо това оставих погледа си да се отмести наляво, докато той се взираше в мен.

— Мисля, че тук става нещо друго, нещо, което вероятно не може да бъде обяснено нормално. И ще открия какво е.

Когато той се обърна и си тръгна, аз изпуснах въздуха, който задържах. По дяволите. Преди да се усетя, целият свят щеше да разбере, че съм жътварят на души. Чакайте, може би бих могла да получа договор за реалити шоу. Бихме могли да го кръстим „Жътвар в града“.

* * *

Когато капитанът, който за съжаление нямаше връзка с Капитан Джак, си тръгна, аз вече треперех. Буквално. Не веднъж, а два пъти днес бях обвинена в непочтеност. Това беше лудост. Какво не беше наред със света? Не знаеха ли, че призраците и свръхестествените сили, където малки момиченца помагаша на бащите и чичовците си да разрешават случаи, не съществуваша?

Беше заради книгите. Беше заради телевизионните предавания и филмите. Бяха обезчувствили света. Проклети писатели.

Слязох по вътрешното стълбище към ресторанта и видях баща си. Той беше висок мъж със слабо тяло и пясъчно руса коса, която винаги се нуждаеше от подстригване.

— Върна се! — казах, хваната неподготвена за трети път днес.

— Да. Изглеждаш изненадана. Или може би нервна?

Засмях се. Силно. Беше неловко.

— Какво? Аз? Никак даже.

— Знам за пистолета, Чарли.

— Това изобщо не беше по моя вина.

— Мхммм — каза той, прегръщайки ме набързо.

С татко не бяхме в много добри отношения напоследък. Той ме искаше вън от детективския бизнес, а аз го исках вън от моите работи. Той подходи погрешно, опитвайки се да ме принуди да спра като накара да ме арестуват, наред с други неща. После открих, че той има рак и иска да ме види в безопасност, преди да почине. Фактът, че магически се бе излекувал, беше пълна загадка. Такава, за която той си мислеше, че имах отговор. Нямах. Бях сигурна, че лекуването не е част от номерата ми. Бях жътва на души, за Бога.

— Може ли да поговорим скоро? — попита той.

Неудобство накара кожата ми да настръхне. Той искаше отговори, каквито нямах. Тъй като бях сигурна, че за това иска да говорим, аз отклоних темата.

— Това нова риза ли е?

— Скоро, тиквичке — каза той, преди да се отправи към офиса си. Беше толкова настоятелен.

Огледах се из бара и отново бях поразена от това колко много жени имаше. Мястото тъкмо беше отворило за обяд преди двадесет секунди. Какво става, по дяволите?

Клатейки глава, седнах в обичайното си ъглово сепаре и разгледах менюто по някаква незнана причина. Знаех го наизуст, но онази кесадила от предната вечер трябва да бе нещо ново. В менюто нямаше нищо подобно. Може би е било специалитет.

Забелязах госпожа Тайдуел да влиза и станах да ѝ махна.

— Уау — каза тя, размотавайки стилния си шал. Беше на около моите години и беше женена на Марвин малко повече от година. — Това място е пълно.

Смръщих се и се огледах наоколо.

— Нали? Никога не е толкова пълно толкова рано. И има толкова много жени.

— Това необичайно ли е? — попита тя, когато се настани и поръча вода на сервитьора.

— Да. Това място един вид е свърталище на полицаи и никога не съм виждала толкова много жени тук. И отново е по-горещо от грях.

— Аз съм добре, но ако на теб ти е горещо...

— Не, добре е.

Преди да се заловим за работа, сервитьорът се върна с водите ни. Поръчах задушено със зелено чили, обичайното ми, а госпожа Тайдуел си поръча салата с тако. Може би трябваше да си поръчам това. Звучеше невероятно. Или може би трябваше да си поръчам пилешката кесадила от предната вечер. Сега бях нерешителна. Мразех нерешителното си аз. Харесвах решителното си аз, онова, което поръчваше обичайното, после копнееше за нещо друго, което виждах да минава в чиния покрай мен, след като бях преполовила моето.

— Не мислиш ли така?

— Съжалявам. — През цялото това време ли беше говорила? Мразех и онова свое „аз“ със синдрома на дефицит на вниманието. Много повече предпочитах...

— Какво мислиш?

Мамка му. Пак го направих. Извиках сервитьора.

— Може ли да ми донесеш и кафе?

Кафето щеше да помогне. Или пък не. Едното от двете.

— Та, какво откри?

Извадих снимките и разказах на Валъри Тайдуел всичко, което бях открила дотук.

— Знам, че това изглежда изобличаващо, но бих искала да продължа с проверката, ако не възразяваш.

Тя си избърса носа в салфетката.

— Знаех си. Можех да кажа. Той се отдръпваше от мен, нали знаеш? Преди забелязваше всичко. Ако си направех различна прическа. Ако повдигнех подгъва на полата. Мислех, че е очарователно, но сега, нищо. Сякаш съм станала невидима.

— Мила, това не е истинско доказателство, че ти изневерява. Той покани съдружничката ми на хотел, но стигна само до там.

През сълзи:

— И предполагам, че само е искал да играят канаста.

Канастата беше забавна. Или звучеше забавно. Така и никога не бях играла, но по някаква причина звучеше мръснишки.

— Знам, че е трудно — казах аз, — но мога ли да те попитам за теглото ти?

— Теглото ми?

— Да, просто... ами... тежала си малко повече, когато сте се оженили.

Засрамах я.

— Да, имах проблем с теглото през целия си живот. Направих си операция, за да сваля няколко килограма. Беше започнало да оказва влияние на здравето ми. Защо?

— Просто си мисля, че това може да е част от проблема. Съдружничката ми е... ами, по-едра. А мен въобще не ме отрази. Мисля си, че харесва по-едри жени.

На лицето ѝ се изписа неверие.

— Изневерява ми, защото съм отслабнала?

— Не, госпожо Тайдуел. Ако ти изневерява, то е защото той не е мъжът, за когото си го мислила. Вината не е твоя. Негова е.

— Просто не мога да го повярвам. Имам предвид, че си мислех, че мъжете изоставят жените си, когато натрупат килограми, а не обратното.

— И аз бях малко изненадана. Но отново, твоето тегло не би трябвало да има значение. Ако наистина те обичаше, би те обичал

заради теб, а не заради тялото ти. Но трябва да съм честна. Малко се тревожа за теб.

— За мен? — каза тя, свила вежди.

— Да. Съпругът ти видя записващото устройство, което бях сложила на шала на съдружничката си. Знае, че е било нагласено.

— Да, получих съобщенията ти. Прекарал е нощта в затвора и тази сутрин ще бъде изправен пред съда.

— Тревожа се за теб. Той беше доста ядосан, когато откри микрофона. Не съм сигурна какво ще направи.

— О, не, той е котенце. Никога не ми е вдигал ръка, ако за това се тревожиш. Той знае по-добре.

— Е, добре. Това ме кара да се чувствам малко по-добре, но за всеки случай, имаш ли някой, на когото можеш да се обадиш?

— Да. Мога да се обадя на родителите си по всяко време. Той уважава баща ми. Не би рискувал да го ядоса.

Не бях толкова сигурна.

— Моля те, просто ми се обади, ако имаш нужда.

— Ще го направя.

Храната ни дойде и ядохме в относителна тишина. Отчасти защото не бях сигурна какво друго да кажа, по какъв друг начин да утеша госпожа Тайдуел, но най-вече защото отново бях в рая. Задушеното със зелено чили, което винаги беше вкусно, сега се топеше на езика ми и караше всеки един вкусов рецептор в устата ми да избухва в радост. Беше невероятно.

Татко се приближи.

— Как е?

— Невероятно. Ще пратиш ли поздрави на Сами от мен? Отново надскочи себе си.

— Сами не е тук, скъпа. Счупил си е крака като се е опитвал да се пързала със ски от покрива си. Предупредих го за смесването на бира и ски оборудване.

— Тогава кой...?

Телефонът на татко звънна и той се извини, за да отговори.

— Сигурна ли си, че не мога да направя още нещо? — попитах Вальри.

Тя стана да си върви с изпънати рамене и вирната брадичка.

— Не. Знам точно на кого да се обадя сега.

— Кой ще е това?

— Адвокатът ми.

Усмихнах се и също станах да си вървя. С чичо Боб щяхме да се срещнем при моста, за да открием изчезнал човек. Точно когато се бях отправила към задната врата, Джесика влезе. Изражението ѝ беше съжалително.

— Какво? — попитах, изведнъж чувствайки се неловко.

— Ама наистина ли? Отново?

Огледах се наоколо.

— Хей, бях тук първа.

— А аз ще съм последна — обеща тя.

Боже, беше добра в отговарянето. Нямах какво да отвърна. Имах чувството, че отново бяхме в гимназията.

— Добре. — Продължих си по пътя.

Все още бях малко шокирана, че Сами си е счупил крака. И то със ски. Това сигурно болеше.

* * *

Отправих се към паркинга и потърсих Мизъри. Джипът, не емоцията^[2]. Дните, в които да съм нещастна, бяха далеч зад гърба ми. Но това не значи, че не можех да правя останалите нещастни. Обадох се на Гарет.

— Здравей, Чарлз.

Беше толкова официален.

— Здравсти, Суопс. Имам работа за теб.

— Не си търся работа.

— Моооооля.

— Добре. Какво?

Това беше лесно.

— Можеш ли да провериш едно име заради мен, да провериш много бързо дали е имал предишни провинения? Искам да се уверя, че клиентката ми е в безопасност, преди съпругът ѝ да излезе от затвора.

— Име.

Честно, държеше се така, сякаш вече не ме харесваше. Чакайте, може би беше точно така.

— Още ли ме харесваш?
— Никога не съм те харесвал.
О, вярно. Имаше право.
— Марвин Тайдуел.
— Готово. Ще ти се обадя.
Качих се в Мизъри и се обадох на чичо Боб.
— Ще се срещаме ли?
— Защо всичко, което излиза от устата ти, ме кара да звуча като човек, който извършва кръвосмешение?
— Ъм, не бях наясно с това. Може би съвестта ти не е чиста.
— Чарли.
— Има ли нещо, което да искаш да споделиш, за да ти олекне?
Освен за мръсницата, с която те видях онзи ден?
Той прочисти гърлото си.
— Видяла си това?
— Докара ми кошмари.
— Бях под прикритие.
— Спрях да се хващам на това, когато бях на пет.
— О. Знаеш ли къде отиваш?
— Донякъде. Там ли си вече?
— На път съм.
— Добре, ще съм там след малко.
Затворих, точно когато Куки отново ми изпрати съобщение.

Бързо, какво бих направила, ако някой с нож ме сграбчи изотзад?

Каквото ти каже.

Поне аз това бих направила. Ножовете бяха трудни за отбиване. Главно защото страшно болеше, когато режеха плътта ти.

* * *

На път към моста в търсене на тяло — мъртво — реших да опитам нов глас. Отворих пиратското приложение, въведох дестинацията си и слушах, докато ми стенеха и пъшкаха. След момент, той каза:

— След триста и пет метра, надясно ще завиеш.

Обичах Йода. Мислех да си го купя и да си го сложа над камината. Не го направих, най-вече защото нямах камина, но след скорошната ми мания по канала за пазаруване от дома, си купих малък Йода ключодържател, който ме удовлетворяваше в дългите самотни нощи. Не вибрираше или нещо подобно. Просто ми харесваше да имам някой дребен и могъщ, и странно чаровен около себе си.

За съжаление нямах представа къде беше мостът. Не идвах насам често, а откриването на стар мост на сред нищото беше по-трудно, отколкото очаквах. Но две неща ми се струваха малко по-трудни. Фактът, че мъртвият гол мъж се беше върнал, и фактът, че огромен черен джип беше така наврял в задника ми, че почти можех да разчета номера му в огледалото си за обратно виждане.

Намалих. Той намали. Помислих си да му махна да ме изпревари, но ако искаше да ме изпревари, щеше да го направи. Интериорът на колата беше толкова тъмен, че не можех да видя добре, за да го опиша. Можех да различа само тъмни очила и черна бейзболна шапка.

— Изгубена, ти си. Обратен завой ти направи.

Мамка му. Бях ли изпуснала завой? Губех връзката си с Йода. Той ми се присмиваше, можех да кажа. Огледах района. Не беше възможно да съм пропуснала завой. Нямаше такъв, за да го пропусна.

Мъжът в джипа намали, докато не се озова на около шест метра зад мен. Точно когато започнах да дишам по-леко, той форсира двигателя и се изстреля напред.

Проклятие.

— Дръж се — казах на Починалия Гол Мъж, — ще ни удари. — Ако свърнех от пътя, за да го избегна, той можеше да ме удари странично, така че продължих, набирайки чичо Боб, докато се опитвах да задържа Мизъри на пътя.

— След шейсет метра, наляво ще свиеш.

Да завия надясно? Нямаше къде да завия надясно. Нямаше къде да завия изобщо. Очевидно Йода щеше да убие някого.

Точно когато джипът щеше да се удари в мен, той натисна спирачките, губейки точно толкова от инерцията си, че да свие в другото платно. Но бързо си възстанови контрола и започна играта отначало.

— Къде си? — попита чичо Боб.

— След сто и петдесет метра, дестинацията ще откриеш.

О, страхотно. Успях.

— Близо съм, мисля. Но някой... — Изписуках, когато джипът изпълни същата маневра, стрелвайки се напред, натискайки спирачките само микросекунда преди да се забие в задницата ми.

Изпуснах въздуха, който задържах.

— Черен джип GMC с хромирана броня и орнаменти, затъмнени прозорци, шофьорът е мъж под петдесет години, с тъмни очила и черна бейзболна шапка.

— Ясно. Какво става?

— Опита се да ми направи GMC клизма. Два пъти.

— Идвам — каза той. Звучеше така, сякаш тичаше към собствения си джип.

Проклинах липсата на изискване за преден номер на колата в Ню Джърси. Мъжът се отдръпна много, преди да обърне и да се отправи в обратната посока, твърде далеч, за да успея да видя номерата му. И нямаше начин да обърна, за да ги видя.

— Всичко е наред. Тръгна си.

Не съм сигурна защо не изчаках Чибо да мине и да ме вземе. Би било далеч по-малко травматизиращо. Без да споменаваме факта, че не е толкова лесно да не поглеждаш към нечии гениталии, колкото си мислят някои. Чичо Боб стоеше до отворената врата на сивия си джип, с ръце на кръста, изглеждайки много притеснен.

Мостът беше един от онези стари железопътни мостове, целия в ръждясали метални подпори и нитове. Даже нямах представа, че е тук. Беше великолепен на фона на пейзажа на Ню Мексико.

— Попадна ли на нещо друго? — попита той, докато излизах от колата, опитвайки се да не рухна на земята.

— Освен на това да се изгубя? Проклет Йода. — Да обвинявам Йода ми изглеждаше правилно. — Този тип можеше да ме убие. И има гол мъж в колата ми. Старец.

Опитах се да го играя хладнокръвна, но Чибо прозря право през перченето ми. Реших да кръстя перченето си Саран Урап. Но пък и неконтролируемостта ми треперене можеше да ме е издало. Той ме дръпна в обятията си.

— Никой не е минавал оттук след избелялото червено Пинто с кафеза за птици на тавана.

— Какво прави тук мащехата ми? Тя и билетата й.

Чичо Боб се опита да не се ухили. Провали се.

— Не, човекът обърна и се насочи обратно към града.

— Нищо — каза далечен глас.

Надникнах над наклона към сухата клисура. Чибо беше довел Тафт, ченгето, което беше създавало проблеми на Рейес миналата нощ.

— Хей — извиках му, когато вдигна поглед към мен. Беше се спуснал долу и оглеждаше района.

Той кимна за поздрав.

— Не открих нищо.

Беше добре да имаш Тафт наоколо. Заради малката му сестра, която беше починала, когато е бил дете, той знаеше за способностите ми да виждам мъртвите. За щастие не задаваше повече въпроси. Отне му известно време да осмисли малкото, което знаеше. Не можех да си представя какво би направил, ако откриеше цялата истина. Не ми изглеждаше като почитател на жътваря на души.

— Някакви следи или нередности там долу? — попита Чибо.

— Не, не откривам нито една.

— Не знам, скъпа, сигурна ли си, че това е мястото?

— Това е мястото, за което тя ми каза. Тя беше испанка, облечена в униформа на медицинска сестра.

— И е казала, че тялото ѝ е тук?

— Да, откри ли някакви изчезнали жени, които да отговарят на описанието ѝ?

— Имаше една отпреди две години, но толкова. Каза, че е дошла при теб тази сутрин?

— Точно така.

Той отиде до джипа си и извади папка.

— Това тя ли е?

Хвърлих бърз поглед.

— Не, това момиче е много повече азиатка, отколкото посетителката ми. Която беше испанка — напомних му аз. Никога не слушаше.

— Добре, разгледай тези и ми кажи. Отивам да се обадя от джипа. Може да извадим късмет и да открием още някой полицай по този път.

— Звучи добре.

Той се обади до управлението, докато аз разглеждах внимателно. След няколко минути, той се върна при мен.

— Нещо?

— Не. И няма никакви изчезнали Никол или Ники днес? — попитах го, докато прехвърлях снимките на изчезнали жени. Надявах се да разпозная и някоя от жените в апартамента си, но нищо не изскочи. Разбира се, беше трудно да огледам лицата им изпод заплетената маса от коса и кал.

— Поне не открих, но може и да не е от тук.

— Можеш ли да разшириш търсенето?

— Мога да опитам сега, когато имам описание.

Тафт се изкачи обратно горе, дишането му беше съвсем леко затруднено от усилието.

— Нищичко, шефе.

— Обичам, когато ме наричаш „шефе“ — казах аз.

Той се намръщи.

— Наистина се надявах да я открием — казах. — Толкова се тревожеше за семейството си.

— Разбра ли още нещо, което може да ни отведе до самоличността ѝ? — попита Тафт.

— Беше облечена в униформа на сестра и носеше табелка с име. Видях буквите *Н-и-к*. Само предполагам, че името ѝ е Никол.

Той изтупа униформата си и присви очи, докато оглеждаше района.

— Коя болница?

— Презвитерианската, мисля. По-късно днес ще отида там и ще видя какво ще успея да изровя.

Когато чичо Боб отиде, за да отговори на обаждане, Тафт пристъпи по-близо до мен. Той тикна ръце в джобовете си и погледна към пустинята.

— Виждала ли си сестра ми?

Затворих папката.

— От няколко дни не съм. Все още се мотае из старата лудница.

— Но вече има приятели? — попита той.

— Да, има приятели. — Тафт беше добър човек. Едва не бе умрял, докато се опитвал да спаси сестра си и все още се грижеше за нея. Но трябваше да знае истината за нея. — И все още е откачена, както винаги, ако се чудиш. Имаше ли слабост към ножици, когато беше малка?

Той се подсмихна.

— Отряза косите на всичките си кукли, ако това имаш предвид.

— Знаех си. Щях да си тръгна с напълно гола глава от онова място, ако ме беше докопала. Ще трябва да го запомня за в бъдеще.

— Добре, предполагам, че ще се връщам обратно.

— Последвай Чарли обратно до града — каза Чибо.

— Чичо Боб! — казах аз, гласът ми беше носово мрънкане от вида, който знаех, че мразеше. — Чакай, това е страхотна идея. Мъжът с джипа може да се върне. — Погледнах към Тафт. — Просто стреляй, ако видиш някакъв черен джип да се задава към нас.

— Ще го направя — каза той. Но лъжеше. Можех да позная.

— Съжалявам, че те довлякох до тук — казах на Чибо. — Тя трябва да се появи рано или късно. Каза, че семейството ѝ не могло да открие тялото ѝ. Че е била там с дни. Някой трябва да е докладвал, че е изчезнала.

— Ще проверим — каза Чибо. — Междувременно имам среща със стик за голф и малка топка.

— Ти и твоите малки топки. — Поклатих глава разочаровано. Как можех да свърша някаква работа без роби? Като стана дума за роби, по обратния път към града се обадох на Гарет.

— Мъж в джип се опита да ме убие.

— Това е странно.

— Защо?

— Защото мъжът, когото наех, не кара джип.

— Това е странно. — Суопс. Винаги майтапчия. — Чакай. Ако някой друг ме убие, пак ли ще трябва да му платиш?

— Мисля, че поне трябва да получа отстъпка.

— Нали? Освен това има гол старец на пасажерската ми седалка.

— Твърде много информация, Чарлз.

Горкият мъртъв гол мъж. Никой не искаше да знае за него.

— Е? Марв има ли предишни провинения?

— Нищо. Досието му е безупречно, но на колко години каза, че е?

— Не знам, около тридесет и пет?

— Тогава съм гледал грешния Марвин Тайдуел. Този тип е на петдесет и четири. И мъртъв.

— Наистина, да, този не изглежда толкова мъртъв.

— Вероятно не, но може да си имаш работа с кражба на самоличност.

— Наистина ли? — попитах, изправяйки се. — Не бях помисляла за това.

— Отново, съмнително е, но мога да се поразровя, ако искаш.

— Искам. Безкрайно благодаря.

Знаех, че има причина да го търпя. Затворих и се замислих за казаното от него. Кражба на самоличност. Това вече би било уличаващо. Знаех, че шансовете бяха срещу мен, както и че моят мъртъв гол мъж беше далеч над петдесет и четири години, но за всеки случай го погледнах и го попитах:

— Името ти случайно не е Марв, нали?

[1] *pendeja* (исп.ез.) — глупак, идиот. — Б.пр. ↑

[2] *misery* (англ.ез.) — мъка, нещастие — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Понастоящем не съм под наблюдение. И мен ме побърква, но възможностите са безкрайни.

Надпис върху
тениска

За съжаление имах час при психолог. Сетих се за картините си — онези, които включваха известен брой смърт и разчленяване. Искях да я впечатля, за да започнем отношенията си както трябва. Макар и разчленено. На път към кабинета ѝ, включих друг глас. Имаше един мъж, който можех да слушам цял ден и пак да не разбера нито дума, която излиза от устата му. Ози. Кой би устоял на англичанин с неясен акцент.

— Тъм, добре, мда, значи след около деветдесет метра, свий надясно. — Горкият човек винаги звучеше пиян. Това приложение трябва да бе пиратско и променено по някакъв начин. Със сигурност истинското приложение би накарало Ози да звучи по-разбираемо.

— Добре, след шейсет метра, объ'ни наляво.

Забавното на GPS-а беше, че невинаги те пращаше в правилната посока.

Знаех, че ако завия надясно и вместо това поема по „Дванадесета улица“, щях да стигна по-бързо, затова завих надясно. Ози не го одобри.

— К'во, мамка му?

Той да не каза думичката с „м“?

— Даже не слушаш, мамка му.

— Ха! Това е страхотно — казах на мъртвия гол мъж. Той ме игнорира. Ози беше толкова забавен обаче, че ми беше трудно да го спра. Наистина се ядоса, когато пропуснах да завия надясно по

„Сентръл“, така че започнах да пропускам завои нарочно, само за да слушам как ме ругае. Почти закъснях за ровенето в главата ми.

Най-накрая открих офиса на доктор Ромеро, психологът, с който сестра ми Джема ме беше уредила, въпреки натякването на Ози. Джема беше така решена да се отърва от моето ПТСР, но аз си мислех, че се справям доста добре с него. Вече бяхме приятели. Държах невъздържаността си под контрол и чихуахуатата вече почти не ме ужасяваха. Освен това бях сигурна, че онова, което успя, имаше бяс. Имаше пяна по устата си и откачени очи, които гледаха в далечината. Фактът, че ми докара кошмари, не беше по моя вина.

Влязох в хубав кабинет с обичайния южняшки декор като на толкова много офиси в Албакърки. За съжаление този беше с безвкусния южняшки декор. От онзи тип, който беше популярен през деветдесетте, завършен от гипсови кактуси и виещи койоти. Добре, падах си по виещи койоти, особено по такива, което имаха вързани кърпи на врата, но нямаше да оставя доктор Ромеро да го разбере.

— Ти трябва да си Чарли — каза тя и можех да усетя Ню Ейдж да се носи на вълни от нея. Щеше да се окаже една от онези. Това нямаше да продължи дълго.

— Аз съм — казах и се усмихнах насила.

— Влез.

Введе ме в друга стая с две кресла и малък диван.

— Чувствам се много по-добре — казах й, преди да седна на дивана. Това беше най-далечното от нея място, което можех да заема, без да бъда груба.

— Надявам се да няма проблем, сестра ти ми разказа какво се е случило с теб.

— Това не нарушава ли някакъв кодекс за конфиденциалност?

— Технически не, но притеснява ли те това, че ми е разказала?

— Никак. Само се чудех.

— Е, съжалявам, че трябваше да се срещнем в събота. Сестра ти е добра приятелка, а аз ще отсъствам от града следващата седмица. Тя искаше да те приема преди това... — Тя забеляза портфолиото, което носех. — Какво е това?

— Арт терапия. Мислех да те впечатля с реабилитацията си. Тази я нарисувах миналата седмица. — Вдигнах рисунка с мъртви птици и момиче с кестенява коса, което ги яде. — А тази я нарисувах снощи. —

Показах ѝ онази, на която една от птиците летеше покрай яркото слънце, с дъга и еднорог на заден план. Ако това не докажеше здравия ми разум, то не знаех кое би могло.

Тя се усмихна.

— Сестра ти ми разказа. Знам за всичките ти малки трикове.

— Наистина ли? Каза ли ти за онзи, в който казвам: „Избери си карта. Която и да е карта.“ А после казвам: „Сега я сложи някъде в тестето. Не ми показвай!“ А после...

— На това му се казва отклоняване.

— Това е странно. Тъкмо вчера ми казаха, че отразявам. Като слънцето от хромирана броня. — Когато слаба усмивка се разпростря по лицето ѝ, знаех, че нямаше да спечеля този рунд. — Значи ти е казала за всичките ми малки трикове, а?

— Да, направи го.

— Спомена ли за големите? Защото имам няколко страхотни.

— Защо не ми разкажеш за тях — каза тя, изражението ѝ бе на абсолютно разбиране и безкрайно търпение.

Приведох се напред, погледнах я изпод мигли и добавих зловеща извивка в усмивката си.

— Мога да накарам земята да се разтрепери под краката ти.

— Наистина ли? — попита тя, като че ли очарована.

Какво правех? Просех си легло в психиатричното отделение? Тя просто беше толкова самодоволна, че изпитах нуждата да я поставя на мястото ѝ. Но освен това беше приятелка на Джема. Ако я прецаках, никога нямаше да ми се размине.

Тя също се приведе, подпирайки се на лакти.

— Защо не ми покажеш.

Не беше толкова въпрос, колкото предизвикателство. Това свърши работа. Оставих силата в мен да се събере някъде около сърцето ми, оставих я да се извие и намотае, докато не се събра в сърцевината ми. Оставих я да се изплъзне от мен, оставих я да улови земята под нас и въздуха около нас. Оставих я да вземе контрола и да събере енергия, а после я сръчках.

Земята се разтресе под краката ни. Предметите под краката ѝ се разклатиха и една лампа падна, преди да уловя обратно енергията, която бях освободила.

Тя пребледня, но се пребори със страха си.

— Както казах, сестра ти ми разказа за теб.
Е, гадост. Посегнах за телефона си.
— Може ли да ме извиниш само за минутка?
Тя се облегна назад и изчака, докато звънях на Джема.
— Здра...
— Джема, какво, по дяволите?
— Какво? Какво съм направила сега? — Звучеше задъхана.
— Какво правеше? — попитах подозрително. Беше много потайна последните няколко дни. Със сигурност правеше нещо.
— Нищо. Защо ме ругаеш?
— Кой е там?
— Никой. Пропусна ли уговорката си?
— О, имаш предвид онази, където си разказала на напълно непознат човек всичко за мен? Тази ли?
— Да.
— Джема! Какво, по дяволите?
— Не можа да я сплашиш, нали? — попита тя, самодоволството личеше в гласа ѝ.
— Не. Какво каза?
— Питай нея. Аз съм заета.
— Кой е там?
— Никой. Спри да ме питаш това. И не е твоя работа.
— Хубаво. — Затворих и се върнах обратно в кабинета на доктор Ромеро, приготвяйки се за един час ад на Земята.

* * *

Макар доктор Ромеро да не беше толкова зле, колкото очаквах първоначално — тя имаше куража да скочи пак в играта след онова, което ѝ поднесох — наистина не виждах връзката ни да върви нанякъде. След сесията ми, аз се отправих директно към презвитерианската болница, за да видя дали мога да получа някаква информация за изчезнала жена на име Ник-нещо-си. Влязох в болницата и отидох направо на гишето за информация. Тъй като се нуждаех от информация.

— Здравсти — казах на дамата, която стоеше отзад. — Чудех се дали можете да ми помогнете. Онзи ден имах невероятна сестра на име Никол и се надявах да ми кажете в кое отделение работи.

Жената ме изгледа и после попита:

— Ами, в кое отделение бяхте приета?

Имаше добра логика.

— О, ами, там е работата. Не помня точно. Бях пияна.

— Кажете как се казвате и ще проверя.

— Ами, не се регистрирах с истинското си име.

След дълга въздишка, тя каза:

— Не мога просто така да давам информация. — Устата ѝ се сви като на дърта даскалица. Бях наказана добре.

— Вижте, искам да знам само дали имате сестра или някой друг, който да носи такава униформа, на име Никол. Или може би Ники. Или, добре де, всичко, което започва с Н-и-к. — Показах картата си на частен детектив. Караше ме да изглеждам официално. — Работя по случай за Полицейското управление на Албакърки. Наистина ще оценим помощта ви.

— И какъв ще да е този случай?

Подскочих при звука на мъжки глас зад мен и се обърнах, за да видя капитана. Следеше ли ме?

— Капитан Екърт, какво правите тук?

— Чудя се същото за теб. Тъкмо проверих статуса ти тази сутрин и не си спомням в момента да работиш по някой случай за нас.

— О, ами, работя с чичо ми по нещо.

— И какво ще да е то?

Мили боже, този мъж щеше да стане досаден. Защо беше толкова решен да разбере всичко?

— Случай за изчезнал човек.

— Нямам спомен Боб да работи по случай с изчезнал човек в момента.

— По-скоро е за потенциално изчезнал човек.

— Хубаво, ще направя всичко по силите си, за да помогна.

— О, не, не мога да ви безпокоя.

Той ме игнорира, показва значката си на рецепционистката и каза:

— Служителка на име Никол, ако не възразявате.

— Добре. — Тя натисна няколко копчета и ми даде имената на две жени. Едната работеше в диагностичния център, а другата беше главна сестра в неонаталното отделение.

Колкото и да не исках да го правя — не исках да му давам повече следи, отколкото се налагаше — попитах:

— Екранът ви показва ли снимки?

— Да, показва. — Тя завъртя екрана. — Това е Никол Фостър.

Никол Фостър беше висока червенокоска и на възраст.

— Не, не е тази.

— Добре. — Тя натисна още няколко копчета. — Това е Никол Шуаб.

Тази беше по-млада, но беше блондинка с лунички и очила.

— Проклятие. И тази не е.

— Да знаете, че имаме и Николет. — Тя обърна екрана отново към себе си и зацрака отново. — Ами тази?

Когато отново го обърна, аз кимнах.

— Това е тя.

— Добре, ами, Николет Лимей работи в отделението за следоперативно лечение. Трети етаж. — Тя се усмихна на капитана. — Радвам се, че можах да помогна.

— Благодаря — казах и погледнах през рамо към капитана. Никога не бях осъзнавала, но той беше много привлекателен мъж. Добре, ще отсъдя интереса ѝ като истински. Много жени бяха привлечени от униформата.

Тръгнах към асансьорите. Капитан Екърт ме последва.

— Мога да продължа от тук — казах му, после посочих към рецепционистката. — Знаеш, ако искате да вземете номера ѝ.

Той повдигна вежди изненадано.

— Добре съм си, благодаря.

Капитанът беше вдовец. Съпругата му бе починала от рак преди около две години и имах чувството, че това бе причината за одобрението ми като консултант към Полицейското управление на Албакърки да мине толкова лесно. Той скърбеше за съпругата си. Съмнявам се, че щеше да забележи, ако чичо Боб поискаше слон в стаята за почивка. Тогаваша стоях възможно най-далеч от този мъж. Мъката му беше задущаваща. Обвиваше ме и изтласкваше кислорода от дробовете ми, не можех да го погледна, без да изпитам

съкрушително чувство за загуба. Дори сега го асоциирах с това чувство на краен дискомфорт. Това го правеше искрен и честен, но инстинктивната ми реакция към него беше да хукна в другата посока.

И все пак имах слабост към него откакто го срещнах. Слабост, която бе изпълнена с предпазливо уважение. Човекът беше умен и сега, когато беше по следите ми, трябваше да внимавам. Никога не беше обръщал голямо внимание на случващото се с Чибо и мен. Ние разрешавахме случаи и за него това беше достатъчно. Но след последното ми фиаско, което включваше разрешаването от мен на четири случая в един ден, включително едно със сериен убиец... ами, добре де, можех да разбера внезапния му интерес.

Отидохме до асансьора и натиснах копчето за третия етаж. Нищо не крещеше „неудобно“, както това да бъдеш в асансьор с някой, който изсмуква кислорода в стаята.

— Та, как ти се отразява престъпността? — попитах, за да разсея мозъка си от липсата на вентилация. Червените ми кръвни телца крещяха за въздух.

Той само ме погледна.

Добре. Залюлях се на пети и открих очарователен панел с бутони, който да гледам. След хиляда години на агония, вратите се отвориха. Опитах се да не поема шумно въздух.

Слязохме на третия етаж и отидох до бюрото на сестрите, преструвайки се, че капитанът не ме преследва. Показах разрешителното си за частен детектив.

— Здравейте, чудех се дали мога да ви задам няколко въпроса за Никол Лимей.

От трите сестри, които седяха отзад, само една не вдигна поглед веднага, очевидно твърде заета, за да отговаря на каквито и да е въпроси.

— Никол? — попита ме едната. Тя имаше стърчаща кестенява коса и очила със златисти рамки.

— Да, чудех се кога я видяхте за последно.

Сестрата впери поглед в мен, лицето ѝ беше безизразно. Погледна часовника си.

— Предполагам, че преди около пет минути.

— Не — казах, размърдвайки крака. — Никол Лимей. Съжалявам, Николет?

Тогава проговори и другата сестра, хубава блондинка с афинитет към въглехидрати.

— Права сте — каза тя, проверявайки часовника на стената. — Не сме виждали Николет от около двадесет минути.

Първата сестра се изсмя.

— Вярно. Времето лети, когато се забавляваш.

— Казах ти да не се приближаваш до госпожа Уотсън. Тя си харесва балона.

— Трябваше да измеря показателите й.

— О, ето я. — Една от тях посочи.

— Аз съм Николет.

Аз се обърнах и застанах лице в лице с починалата жена. Само дето вече не беше починала. Беше жива. И, ами, дишаща. Беше чудо!

— Тъм, Николет Лимей?

— Цял живот. — Беше заета да си чисти джобовете, освобождавайки ги от опаковки на спринцовки и лепенки. — За съжаление — добави тя. — Ако скоро не получа предложение за брак, майка ми ще пусне обява.

— О, ами, аз само...

— Изглеждате ми позната — каза тя. Тя спря и ме огледа, после се фокусира върху придружителя ми.

— Вярно, съжалявам. Аз съм Чарли, а това е капитан Екърт от Полицейското управление на Албакърки.

Тя се изпъна разтревожено.

— Случило ли се е нещо?

— Не, не, съвсем не — побързах да я уверя. Само дето... Тъм... — Стоях там с вързан език. Никога не ми се беше случвало да се появи починала жена, да ми каже къде да намеря тялото й, после да ми се появи напълно жива. Беше толкова телесна. Нямахше нито косъм, който да не си е на мястото. Нищо чудно, че не успяхме да открием тялото й. Беше го преместила.

— Някога ходила ли сте при стария железопътен мост на 57 улица?

— Нямам представа къде е това.

— О. Случайно да имате еднояична близначка? — попитах я, осъзнавайки колко нелепо вероятно звучи.

— Нннне. За какво става дума?

— Нищо. Забравете. Моя грешка. Мисля, че съм попаднала на погрешната Николет.

— О. — Това изглежда я успокои малко. — Но наистина изглеждате позната. Някога да сте излизали с брат ми?

— Възможно е. Случва се да ходя по срещи. Или, добре де, ходех. Та, къде?

— Съжалявам?

— Къде ще пусне майка ви обява?

— О, ами, говореше за личните обяви, но освен това заплаши да ме впише като ескорт. Знаете, за срещи.

Можех да го разбера. Капитан Екърт се напрегна, не беше свикнал да слуша празните приказки на нас жените.

— Но сега ще те оставим на мира. Много съжалявам за грешката.

Обърнах се да си вървя, но капитанът просто стоеше там, като че ли объркан. Оставена почти без избор, аз го хванах за ръката и го поведох със себе си, маневра, която той изобщо не оцени.

— Това ли е? — попита той.

— Това е.

— За какво беше всичко това?

— Нищо. Сбърках.

— Разпозна я, така че очевидно...

— Не, не съм сигурна какво стана. Това не беше момичето.

— Какво момиче?

— Момичето, което може, а може и да не липсва.

— Какво те кара да мислиш, че има изчезнала жена? Някой подал ли е сигнал?

— Получих анонимен сигнал. Сигурно някой си прави шега.

— Винаги ли стигаш до такива крайности заради анонимен сигнал?

— Не. Понякога. — Той се опитваше да ме подмами. Подозираше нещо; просто не знаеше какво. Често ми се случваше. — По онова време ми изглеждаше смислено.

Щом го натъпках в асансьора, пуснах ръкава на сакото му.

— Съжалявам — казах, заглаждайки го.

Той направи крачка в противоположната посока и отпрати поглед право напред, когато ми заговори.

— Ти разрешаваш случаи, Дейвидсън. Доста. Искам да знам как. Гадост. Това нямаше да приключи добре за никого.

— Да знаеш, всичката работа я върши чичо Боб. Страхотен е в работата си.

— Знам, че е, и все пак не мога да не се чудя колко добър би бил, ако не разчита на твоята помощ. — Тогава се обърна към мен. — Или той ти идва на помощ?

Вратата на асансьора се отвори.

— Вероятно би трябвало да съм обидена, капитане. Чичо ми е фантастичен детектив. Помагал ми е много през годините.

— Сигурен съм, че е така. Ти чешеш неговия гръб. Той чеше твоя.

Излязох от асансьора.

— Имам кожни алергии. Сърби ме. — Преди да успее да ме попита още нещо, аз на практика хукнах към стъклената врата на болницата.

В минутата, в която стигнах до Мизъри, звъннах на Чибо.

— Значи, открих изчезналото ни момиче, но и капитанът ти също.

— Какво? — попита той, притеснен. — Капитан Екърт е бил там? Той видя ли тялото? Извика ли екип?

— Не точно. Няма тяло. Тя е жива. Това е чудо!

Той изпусна продължителна въздишка и можех да го видя как търка лицето си с пръсти.

— Чарли, каза ми, че е дошла при теб.

— Така беше. Повярвай ми, чичо Боб, объркана съм, колкото и ти. Но трябва да се справим с капитана ти. Държи се наистина странно. Сякаш знае нещо или си мисли, че знае. Не съм сигурна какво да говоря около него. Искане да знае как разрешавам толкова много случаи.

— Проклятие. Той ли го каза?

— Да, и на практика знае, че съм помагала и на теб, и на татко, откакто бях на пет. Проверил е! Как е възможно това?

— Нямам представа, тиквичке. Но всеки знае, че ми помагаш със случаите, затова е и позицията на консултант. По дяволите, той я одобри.

— Да, но сега става любопитен. Рови. Абсолютно не трябваше да разрешавам убийство, изчезване на дете, банков обир и сериен убиец в един ден. Привлякох твърде много внимание. Ще трябва да разпределям случаите си по-добре. Да ги разрешавам на равни интервали.

— Това може и да е добра идея.

* * *

Опитах още три гласа на път към Ракетата и макар никога да не бях смятала Бела Лугоши^[1] за особено зловещ, да ми казва да завия надясно тук и да поема наляво там ме караше да си мисля, че ме води към смъртта. Особено след като човекът беше умрял, преди да се родя и се съмнявах тогава да са имали навигации. Или тези гласове бяха записани от имитатори, или Бела наистина беше безсмъртен. Накрая реших да си остана с Ози. Можеше напълно да се изгубя задето не му разбирах, но поне беше забавен.

Вълнувах се да видя Ракетата. Ракетата, гигантска версия на Пилсбъри Доубой^[2], беше починал савант^[3], който знаеше името на всеки човек, който бе живял и умрял на Земята. И беше страхотен източник. Можех да му дам име, а той можеше да ми каже къде се намира този човек в космическата схема на нещата. Жив. Мъртъв. Все още жив, но на път към смъртта. Но опитите да получа каквато и да е друга информация от Ракетата беше като да вадя зъби с пинсета.

Изоставената лудница, където живееше Ракетата, беше собственост на Бандитите, мотоциклетен клуб, чиито лидери сега се издирваха и бягаха заради банков обир. Един от тези лидери, раздърпан разбойник на име Донован, имаше специално място в сърцето ми. Всъщност всички те имаха, но двамата с Донован споделяхме нещо специално. За щастие, не херпес. Отношенията ни никога не стигнаха толкова далеч, но той беше такъв джентълмен. Осъзнах колко много ми липсваше, когато минах с колата покрай къщата им до лудницата. Е, щях да мина покрай къщата им, ако все още беше там.

Спрях рязко пред празно място. Където беше щабквартирата на Бандитите, още известна като къщата на Донован, сега имаше самотно

дърво, което се намираше в задния им двор, и голо място, където някога се намираше къщата. Дори пристроения гараж го нямаше, заедно с всички инструменти и мотоциклетни части. Можех да се закълна, че ги оставих тук. Донован щеше да побеснее, когато се върнеше. Ако някога се върнеше.

За щастие, лудницата още си беше там, но ключът ми за входната врата, който така и никога не бях успяла да използвам, нямаше да ми свърши работа. На мястото на старата метална ограда, която ограждаше лудницата, имаше нова метална ограда, лъскава и блестяща на слънцето, и ограждаше целия квартал, не само лудницата. Обикновено това нямаше да е голяма работа. Ако бяха сменили ключалката, можех просто да се покатеря през оградата и да се промъкна през задния прозорец, който водеше към мазето на изоставената болница. Но тази нова ограда, с новите стълбове и стегната плетеница, завършваше отгоре с бодлива тел. Бодлива тел! Кой правеше така?

Седях в Мизъри и премислях шансовете си да се прехвърля през бодливата тел, без да се нарежа. Бях виждала да го правят по филмите. Трябваше ми само затворническа униформа, чифт ръкавици и няколко завързани чаршафа.

Спуснах се по-нататък, докато успях да видя новия, подобен на билборд знак пред лудницата. Пишеше само „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“ с големи букви в черно и синьо. А отдолу: „Този имот принадлежи на C&R Индъстрис, всички нарушители ще бъдат съдени“.

Звучеше заплашително. Как щях да стигна до Ракетата сега? Щеше да се наложи да се върна вечерта и да опитам да намеря начин да вляза.

За щастие, скоро щеше да се мръкне. Можех да отида да хапна и да съставя план. Докато се отправях нататък, супер-дупер недостатъкът на това някой голям бизнес да купи земята, ме осени. Ракетата. Ако събореха лудницата, къде щеше да отиде той? Къде щеше да отиде сестра му? Бих го поканила да живее при мен, но той имаше навика да дълбае имена по стените. Стените ми бяха с мазилка. Нямаше да издържат дълго, а хазяинът щеше да откачи.

Извадих си телефона и се обадох на Чибо. Да нямам Куки на постоянно разположение се беше превърнало в трън в задника.

Никакви курсове повече за нея.

— Онзи тип пак ли се опита да те убие?

— Не.

— В такъв случай все още е събота и не съм си довършил играта.

— Трябваш ми да провериш нещо. Можеш ли да откриеш кой е купил сграда в града?

— Нямах ли асистентка за тези неща?

— Имам, но я пратих на курс за скрито оръжие.

— Защо? — попита той, заставайки нащрек. — Някой тормози ли я?

— Освен мен?

— Кога се връща?

— Довечера, но и целия ден утре има занятия.

— Е, всички ще сме в по-голяма безопасност така.

— Можеш ли да откриеш кой притежава „С&R Индъстрис“? Купили са старата изоставена болница за душевноболни в центъра.

— Онова старо нещо? Какво ще правят с него?

— Не знам. Надявах се свръхкомпенсацията им знак да подсказва, но на него пише само „частна собственост“ и доста заплахи с главни букви, всички от които планирам напълно да игнорирам покъсно. Трябва да разбере дали ще го събарят, дали ще строят апартаменти, дали ще правят градини, какво ще е.

След дълга въздишка, той каза:

— Добре, ще го възложи на някой. Но да знаеш, Полицейското управление на Албакърки не е създадено, за да открива разни неща вместо теб.

— Наистина ли? Това е странно.

Преди да успее да стане твърде хаплив, аз затворих и погледнах за последно лудницата. Тогава се оформи план. Не ми трябваше затворническа униформа за съжаление, защото очаквах с нетърпение посещението там. Аз бях отвън. Имах достъп до неща, до които онези хора от филмите нямаха. Разбира се, трябваше да се върна през нощта, но щом паднеше нощта, щях да се събера отново с Ракетата. Да се надяваме, че щях да се измъкна от там жива. С веселата дружина на духовете вътре, този изход винаги беше под въпрос. Особено след като сестричката на полицай Тафт, Ягдовото сладкишче, се беше

присъединило към бандата. Така или иначе, напомних си да си прибера косата под шапка, преди да вляза вътре.

Получих ново съобщение от Куки, докато се прибирах към вкъщи.

Почти се прибрах. Научих много.

Е, добре. Ако трябваше да се оправям без нея цели два дни за нищо, Нони, инструкторът, щеше да получи конско.

Пристъпих към вратата си и за пръв път от няколко дни на нея нямаше залепена бележка. Погледнах към вратата на Рейес. Това ли беше? Нима вече се беше уморил от мен?

Вероятно.

Особено внимателно, бавно отворих вратата, не знаейки какво да очаквам. Починалите жени щяха ли да са все още там? Бързо открих, че отговорът е „да“. И да. Там, където бях оставила вероятно девет или десет жени, сега апартаментът ми бе пълен с поне двадесет мръсни, руси жени с разнообразни нива на травми. Спрях точно до прага си и гледах как жени пълзят по килима ми, катерят се по стените ми и висят от тавана като паяци. Една се беше свила в ъгъла, където две стени се срещаха с тавана. Беше същата жена от сутринта. Не беше помръднала.

Докато средностатистическият човек би минал през това клане, без да знае какво се случва — освен, може би, да поизмръзне, — аз не можех да мина през починалите. За мен те бяха твърди тела, както и всеки друг на планетата. Така че накрая се наложи да маневрирам измежду гостите си, опитвайки се да не настъпя нечии пръсти. Получи се интересна разходка. Ако имаше кой да ме види, щеше да си помисли, че бях прекалила с маргаритите.

Когато най-накрая стигнах до барплота, оставих чантата си и прескочих плота, за да стигна до кухнята. Господин Кафе очакваше обичайното си посрещане и не можех да го разочаровам, само защото бяхме окупирани. И измислих план. Изглежда напоследък бях пълна с планове. Може би беше заради новата ми перспектива за живота. Не рискуваш със сигурна смърт без резервен план. Може би можех да

планирам други неща. Например моминско и ергенско парти за Куки и чичо Боб. Или бар мицва.

Докато господин Кафе гъргореше и цвърчеше, аз призовах Ейнджъл с умствената си сила на жътвар на души. Добре де, само си помислих за него и един вид си пожелах да бъде до мен.

Иииии... Пуф!

— Какво, по дяволите, *pendeja*? Не ти ли казах да не го правиш повече?

Посочих с жест жените около нас.

— Можеш ли да говориш с тях?

— На какво ти приличам, на говорещия с духове? Те са откачени. Ще имам по-голям успех да говоря с чихуахуато на братовчед ми Алфонсо. Поне Тихуана разбира испански.

— Чихуахуато на братовчед ти се казва Тихуана? — Когато той сви рамене в потвърждение, аз казах: — Само опитай. Ако някой може да говори с тях, това си ти.

— И защо така?

— Защото си мъртъв. Ти си един от тях. Можеш да го направиш.

— Не и за петстотин долара на месец.

— Сериозно?

— Това е кучешки свят, *mijita*^[4]. А майка ми има нужда от нова кола.

— Това е толкова сбъркано.

— Трябват ми поне... — Той преброи на пръсти. — ... седемстотин и петдесет долара на месец или повече няма да си рискувам живота заради ничий задник. Дори заради твоя. — Той се наведе, за да огледа по-добре. — Колкото и да е хубав.

— Седемстотин и петдесет долара на месец? — Сепнах се, изгъргорих и изцвърчах като господин К. Но наум премислих колко би ми коствал един истински — жив — детектив и не беше 750 долара на месец. Но пък нямаше да мога да използвам разследванията му в съда. Не можех да ги дам като доказателства в Полицейското управление на Албакърки. Така че трябваше да премисля и това. И все пак беше спасил живота ми няколко пъти. Това струваше нещо. — Здравата се пазариш, господин Гарза.

— Проклятие. — Той поклати глава. — Щеше да се съгласиш и на повече, а?

Намигнах.

— Никога няма да разбереш. Но какво ще стане следващият път, когато майка ти дойде и настоява за отговори? Тогава какво?

Той се облегна на плота и прокара пръсти по ужасната хромирана обвивка.

— Не знам. Мисля, че се хвана на цялото нещо с прачичото.

Вдигнах ръка към студената му буза, прокарах пръст по мъха над горната му устна.

— Не, *mijito*, не се хвана.

Двамата с Ейнджъл бяхме заедно повече от десет години, откакто го намерих в изоставено училище, изплашен и сам. Той значеше толкова много за мен.

За съжаление беше умрял в средата на пубертета и хормоните му бяха ужасни. Той пристъпи по-близо и сложи ръце върху плота, от всяка страна, блокирайки ме. Завъртях очи, но той само скъси дистанцията между нас и прокара уста по челюстта ми, без да я целува. Сякаш попиваше топлината, опитваше текстурата.

— Знаеш, че може да ни се получи.

— Ще те ритна с коляно в чатала.

— Мога да ти дам нощ, която никога няма да забравиш.

— Защото ще се гърчиш в агония цяла нощ, а аз ще се смея безжалостно. Ще бъде незабравимо.

— Знаеш какво казват. Щом умреш...

— Рейес живее зад съседната врата.

Това успя. Той отстъпи назад и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Казах ти да не приемаш този *pendejo* в живота си. Всички ще платим заради това.

— Какво знаеш по въпроса?

— Ами, общо взето това е всичко. Всички ще си платим, ако двамата се съберете.

— Така ми казаха, но ако никой не знае нещо повече, тогава може да си гледате работата.

— Грешно е. Противоестественно — продължи той, докато аз си взимах кафето и прекрачих жената в кухнята ми. — Двамата не може да бъдете заедно. То е като мляко и претцели.

— Виж, Ромео, споразумяхме се за плащането, така че можеш ли да говориш с тези жени или не?

— Вече опитах. Не говорят.
Стиснах устни, възпирайки се.

— Можеше да го споменеш.

— Не разбираш. Сега те са тук с теб. Само това да са около теб ще ги излекува. Все едно да вземеш слънцето и да го свиеш до размерите на баскетболна топка. То все още ще си е слънцето. Все още ще свети ярко и прочие, и ще е също толкова горещо. Все още ще успокоява. Ще лекува. Това си ти. Ти си светлина. Успокояващо е като ментовата гадост, с която майка ми разтриваше гърдите ми. Присъствието ти е като мехлем.

— Винаги съм мислела, че присъствието ми е дразнещо. Знаеш. Като разредител за боя. Или напалм.

[1] Бела Ференц Дежьо Блашко, по известен под името Бела Лугоши е американски актьор с унгарски корени, известен най-вече с ролята си на граф Дракула в едноименния оригинален филм от 1931 година. — Б.пр. ↑

[2] Pillsbury Doughboy — рекламен образ, появяващ се за пръв път през 1965 г. — Б.пр. ↑

[3] Савант-синдромът е рядко състояние, което се свързва с аутизма. Савантите имат много силно изразени способности, за сметка на други познавателни нарушения. Това състояние може да бъде както наследствено, така и придобито впоследствие, при евентуално увреждане на централната нервна система. Често савантите са наричани „умствено изостанали хора със свръхестествени способности“. Един такъв човек е способен да повтори дословно текст от няколко страници, след като го чуе веднъж. Друг може да умножи няколко шестцифрени числа и да каже отговора моментално. Трети е в състояние да начертае подробна карта на града, след един полет над него. — Б.пр. ↑

[4] *mijita* (исп.ез.) — малката ми, миличка и т.н. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

*Всичко е игра и забава, докато някой не
изгуби тестис.*

Надпис върху
тениска

След като Ейнджъл, майсторът на свалките, не беше от никаква полза, реших да проверя дали Джема може да помогне. Опитах се да ѝ звънна, но тя не отговори. Изобщо ли не ме познаваше? Това не би спряло жътваря на души. Може би намръщения или неприветлив жътвар, но не и жътваря на души.

Оставих кафето си, грабнах якето и се заизвивах през множеството, избягвайки една, която се шмугна между краката ми, и се проврях под друга, която висеше от тавана. Апартаментът ми нямаше да бъде същия.

Отворих вратата, само за да открия още един красавец на прага си, само дето този все още беше жив. Имаше руса коса и сини очи и бе откраднал сърцето ми още в момента щом го зърнах преди около две седмици.

— Куентин — казах силно за своя собствена изгода. Куентин беше глух. — Здравей, миличък — изписах със знаци. — Как си?

За щастие, като жътвар на души, бях родена с познанията за всеки език, който някога бе говорен на Земята. Това включваше голямото и красиво разнообразие на жестомимичните езици.

Срамежлива усмивка се разпростря на красивото му лице. Той кимна за поздрав, а аз го прегърнах. Той зарови лице в извивката на врата ми и ме задържа до себе си за цяла минута. Когато ме пусна, той повеси рамене. Нещо го тревожеше.

— Какво не е наред? — попитах притеснена.

Той сви рамене и сведе поглед, изглеждайки засрамен.

— Вече всичко е различно.

Гръдните ми мускули се стегнаха. Той бе обладан от демон, който беше решен да ме убие, и в резултат се бе озовал тук в Албакърки. Артемида бе убила демона, който го беше обладал, и Куентин в общи линии се бе събудил като от кататония, на странно място, без семейство и без приятели. Но после открих, че и в столицата нямаше семейство, при което да се върне, затова го попитах дали иска да остане тук. Макар през седмицата да живееше в училище за глухи в Санта Фе, бяхме решили засега да прекарва почивните дни в манастира при монахините, поне докато някой не разбере и не кажеше на монахините, че шестнадесетгодишно момче не може да живее в манастир, пълен с монахини. Но майката игуменка се беше влюбила в него, както и общо взето всички останали, и нарушаваше всякакви правила, за да може той да остане там.

И все пак той беше обладан. В смисъл че демон се беше настанил в тялото му и го беше изритал от там за известно време. Не знаех каква част от това време помнеше. Колко щеше да му повлияе.

Причината, поради която демонът го беше обладал, причината да обладават който и да е, беше, защото той можеше да вижда свръхестествения свят. Бегло. Само колкото да се превърне в мишена. Можеше да види сивото място, където стоеше дух, но можеше да види и моята светлина. С други думи, можеше да ме различи в тълпата. Можеше да отведе демоните при мен. Бащата на Рейес ме искаше, порталът към рая, и очевидно ме искаше достатъчно силно, че да съсипе животите на другите хора. Някои от обладаните умираха в резултат на това.

— Защо не влезеш?

Отворих вратата си по-широко. Той понечи да влезе, после спря наред крачката. Огледа апартамента ми, после предпазливо отстъпи назад.

Изненадана, попитах:

— Можеш ли да ги видиш? — Предполагах, че дори и да може, той вижда само бледа сива мъгла там, където трябваше да бъдат жените. Но той гледаше директно към тях, изражението му беше предпазливо, позата му бе почти враждебна.

— Вече ги виждам — каза той, знаците му бяха резки, раздразнени. — Не като преди. Виждам умрели хора навсякъде. —

После погледна към мен, веждите му бяха гневно смръщени. — Знаеше ли, че училището в Санта Фе е построено точно до гробище?

Въздъгнах шумно. Знаех го.

— Значи сега вече ги виждаш? Не само духа им?

Той обви ръце около себе си и кимна, отказвайки да откъсне поглед от жената, която висеше от тавана ми. Трябва да призная, че това беше изненадало и мен.

Нежно сложих ръка на лицето му, за да върна вниманието му обратно към себе си; после изписах:

— Много съжалявам, Куентин. — Всеки би се изнервил да вижда умрели хора да се разкарват наоколо. Макар да бях родена с тази способност, аз се опитвах да погледна на нещата от чуждата гледна точка и можех да разбера как този факт би изкривил нечия перспектива.

Очите му се насълзиха и устата му оформи мрачна линия.

— Защо не влезем тук? — посочих зад него към апартамента на Куки.

Той кимна.

След като затворих вратата си, почуках на тази на Куки, знаейки, че дъщеря ѝ, Амбър, си е у дома. Дори и тогава обикновено не чуках, но сега си имах компания. Не исках да хвана Амбър неподготвена. Тя беше дванадесетгодишно момиче. Вероятно подскачаше по бельо на най-новата поп песен. Или може би само аз правех така.

Амбър отговори с обичайната си скокливост; после забеляза Куентин. Подозирах, че може да я шокира. Така и стана. И мен ме шокира, когато го видях за пръв път.

— Здравсти, миличка, може ли да използваме хола ти за минута?

— Разбира се — каза тя. Изглежда изведнъж беше завладяна от срамежливост. Амбър не беше точно срамежлив тип, но я разбирах. Куентин привличаше вниманието.

Изписах, докато говорех.

— Страхотно, благодаря ти. Това е Куентин. А това е Амбър. — И двамата се усмигнаха за поздрав и влязохме вътре.

— Мога ли да ти донеса нещо за пиене? — попита го тя.

Набързо преведох и Куентин махна с ръка за отказ.

— Не, благодаря — изписа той.

А Амбър се разтопи. Можех да го видя в очите ѝ. Нещастното ѝ изражение. Ръката върху сърцето ѝ. Финесът не бе сред силните ѝ черти.

— Благодаря, Амбър — казах, надявайки се да я разкарам от стаята. — Трябва ни само място, където да поговорим малко. Ще ти кажа, ако имаме нужда от нещо.

— Добре — каза тя, гласът ѝ бе задъхан от новооткритата любов. Мда, и аз съм била там.

Седнахме на дивана в земни тонове на Куки, а Куентин извади очилата си. Почти бях забравила. Той ме виждаше като прожектор, насочен към лицето му. Това не можеше да е приятно.

— Та, какво става? — попитах го аз, когато седна на ръба на дивана. — Как е сестра Мери Елизабет?

Сестра Мери Елизабет беше наша обща приятелка със сходни уникални способности, само дето тя можеше да чува ангелите, докато приказваха помежду си. И, според сестрата, те бяха доста приказливи.

— Добре е — каза той. Ръкавите на якето му бяха почти твърде дълги за ръцете му. Маншетите покриваха половината му длани, докато изписваше знаците, но ръцете му вече бяха мъжествени, с остри ъгли и дълги пръсти. — Каза да ти предам поздрави.

— О, колко мило. Прати поздрави и на нея. И сега, когато приключихме с приветствията, кажи какво става?

Той си пое дълбоко дъх.

— Преди виждах само духовете, като сенки във въздуха. Но сега виждам всичко. Виждам хора. Виждам дрехите им. Виждам мръсотията по краката им. Виждам кръвта в косите им.

Сложих ръка на коляното му в израз на подкрепа, докато той изреждаше всичко, което виждаше. Бях малко изненадана, че сестра Мери Елизабет не ми се беше обадила. Но пък той може да не ѝ беше казал. Когато приключи с приказките, той примигна насреща ми, искайки отговори, искайки решение. Решение, което няхах.

— Виждаш това, което виждам и аз — казах, лицето ми изразяваше съпричастността, която изпитвах. — Виждаш починалите, които са останали на Земята, които не са преминали отвъд. Не е като по филмите. Те не са тук, за да те уплашат или наранят.

Той задържа очите си върху моите, надявайки се, че имах по-добри новини.

— Те просто искат отговори, също като теб. Искат да свършат нещо, което е останало недовършено.

— Като недовършена работа? — попита той.

— Да. Кой ти каза това?

— Приятелите ми в училище. Те си мислят, че е готино, че виждам мъртви хора. — Почти изглеждаше горд от този факт. Това беше нещото, свързано с общността на глухите, на което винаги невероятно съм се възхищавала — те бяха най-приемащата група, с която някога съм се сблъсквала. Няма значение с какво друго трябва да се справяш, слепота, умствени предизвикателства, фетален алкохол синдром, аутизъм, с каквото и да се бориш друго, ако си отгледан като глух, те те приемат като един от тях. Очевидно дори и когато имаш свръхестествено зрение.

— И аз си мисля, че е много готино — казах аз.

Той сведе поглед.

— Предполагам, че е добре.

— Но може да бъде плашещо.

— Да.

— Просто помни, че те са също като нас. Те са били едни от нас, просто са преминали към различно ниво на съществуване.

Той смръщи вежди.

— Значи все едно са живи?

— Да, доста подобно. Просто вече не притежават физическите си тела. И вероятно биха имали нужда от приятел.

Погледът му се плъзна покрай мен.

— Не го бях помислил по този начин. — Оставих го за минута да приеме информацията, преди пак да върне вниманието си към мен. — Може би искат да отидат в Рая, но не могат да те открият.

Поклатих глава.

— Както разбирам, те могат да ме видят от всяко място по света.

Очите му се разшириха.

— Дори ако са в Китай?

— Дори ако са в Китай — казах аз.

— Как? Има цяла планета помежду ви. Могат ли да виждат през нещата, както ние виждаме през тях?

— Нямам представа. Странно е. Аз не мога да видя собствената си светлина, така че нямам представа как го правят те.

Това привлече вниманието му.

— Не можеш да я видиш? Собствената ти светлина? Защото е откачено ярка.

— Мне.

— Можеш да видиш тях, но не можеш да видиш светлината си?

— Точно така.

— Това е странно. — Устата му се изви в палава усмивка. — Може би имаш нужда от помощ за мозъка ти.

— Хората продължават да ми го казват. Нямам представа защо.

Той кимна, съгласявайки се с тези хора, така че, естествено, трябваше да го погъделичкам. И, ти да видиш, хлапето имаше повече гъдел от новородено бебе. Той се засмя и избута ръцете ми. Когато не се отказах от мисията си, той се сви в ембрионална поза, смехът му бе дрезгав и мил.

— Да не би да тормозиш горкото хлапе?

Погледнах натам, докато Куки влизаше, носейки торби с храна за вкъщи.

— Само малко. Той си мисли, че имам нужда от психологическа помощ.

— Е, ако трябва да взимам страна...

Смехът му стана по-силен, когато открих особено чувствително местенце.

— Мооооля! — каза той с мекия си глас, заглушен от якето.

— Моля? — попитах силно. — Няма да стане, господинчо.

Той не гледаше, а аз не изписвах, така че говорех за собствена облага.

И на Куки.

— Нося пиле „Алфредо“ и спагети, и чеснов хляб.

— Вкусно — казах, оставяйки Куентин да стане, за да може да се извини подобаващо. Очилата му бяха някъде из дивана и той блокира светлината ми с ръка, докато ги търсеше, с огромна усмивка на лицето.

— Това, който си мисля ли е? — попита тя.

— Това е Куентин — каза Амбър, втурвайки се като северен вятър. — Не е ли красив? И няма представа какво казвам. Мога да говоря за него и той няма да разбере.

Куентин се изкиска и погледна към нея.

Тя спря, радостта ѝ се превърна в ужас, после попита:

— Лелъо Чарли, ти ли му каза какво казах?

— Да, казах му. И е грубо да говориш за хората зад гърба им. Лицето ѝ стана яркочервено. Почти я съжалих.

— Не трябваше да му казваш.

Изражението ми омекна от съчувствие.

— Мислиш ли, че това е честно? Да се възползваш така от загубата на слуха му?

— Е, като го казваш така. — Тя наведе глава и потърка юмрук в кръг пред гърдите си. — Съжалявам, Куентин.

Бях впечатлена от това, че знае знака.

Най-накрая открил очилата си, Куентин ги намести върху главата си и пристъпи към нея.

— Няма проблем.

Усмивката му напълно я обезоръжи. Напълно забрави за ужаса си.

— Може ли да останеш и да ядеш с нас? — попита тя на глас.

Прескочих облегалката на дивана, съжалих, когато се приземих и почти изкорених едно гумено дърво, и преведох казаното от Амбър.

Куентин сви рамене и кимна.

— Разбира се, благодаря.

И Амбър беше изгубена.

— Здравсти — каза той на Куки.

Тя пое ръката му в своята.

— Толкова се радвам да те видя отново и винаги си добре дошъл тук, Куентин.

Аз преведох и допълних:

— Но само и ние с Куки сме тук.

Той вдигна палци, напълно разбирайки какво му казвах. Не пропуснах интереса в очите му, когато Амбър отвори вратата. По цялото това нещо пишеше „проблем“. С перманентен маркер.

Амбър хвана ръката на Куентин и го поведе към масата, където извади лист и химикал, за да си пишат бележки. Бързо се превърнах в трето колело. След като бях безцеремонно отпратена, отидох да помогна на Куки в кухнята, която — много наподобяваща онази в моя апартамент — бе на около дванадесет сантиметра от мястото, на което стояхме.

— О, боже, Чарли, не мога да го превъзмогна. Такъв е кукльо.

— Мда — казах, държейки под око калпазанина, — това ме притеснява. Та, как мина днес?

— О, боже мой, научих толкова много.

— Мда, това е страхотно. Но, сериозно, трябва да разбера какво се случва с тези жени. Не мога да мина през апартамента си. А Николет? Тя е жива? Това пък какво е? Никога не се съживяват.

По някаква причина, Куки изсипа пастата в чинии.

— Осъзнаваш, че не заблуждаваш никого.

Тя ме игнорира.

— Дали Николет е, знаеш, зомби?

Навих една спагета на вилицата си и я плъзнах в устата си.

— Не изглеждаше като живите мъртви — казах, говорейки с пълна уста. — Ти приличаш на живите мъртви повече от нея. Знаеш, поне сутрините.

— Това беше незаслужено.

— Познаваш ли ме изобщо?

* * *

След като с Куентин се натресохме на вечерята на Ковалски, седяхме около масата, пиехме чай и разказвахме засрамващи истории за Амбър. Тя бе така влюбена, че не забеляза, когато казах как беше опитала да си боядиса косата с Kool-Aid и беше станала сива за цяла седмица.

— И аз знам езика на знаците — каза тя след малко.

— Изписа „съжалявам“ по-рано — казах аз. — Бях впечатлена.

Тя се изчерви.

— Да, научих малко във втори клас. Учителката ни научи. Посещавала е такъв курс в колежа.

— Цял курс? — попитах, опитвайки се да не звуча шеговито, въпреки че си беше така. — Това е страхотно.

— Да.

— И все още помниш какво те е научила? — попита я Куки.

Тя кимна.

Куентин повдигна вежди, чакайки я да му покаже нещо. Глухите хора намираха малко неща за по-забавни от чуващи хора, които знаеха

езика на знаците точно толкова, че да бъдат опасни. Но той изглеждаше искрено заинтересуван.

— Но е тъпо — каза тя, свивайки се малко сега, когато бе в светлината на прожектора.

— Не. — Окуражих я да стане. — Обзалагам се, че е страхотно.

— Добре, ами, мога да изпиша „Аз съм много специална“.

— Перфектно — казах. Бях превела на Куентин, така че да знае какво да очаква в случай че изписаното от нея бъде далеч от онова, което искаше да каже.

След като сцената беше нейна, Амбър стана и прочисти гърло. Нямах представа защо. Тя вдигна ръце и ни представи три знака, които би трябвало да бъдат „аз“, „много“ и „специална“. Бях много развълнувана, че не вкара „съм“. Нямахме такава дума в американския език на знаците. Онова „съм“, което съществуваше, бе благодарение на безбройните английски знакови системи, които нямаха много общо с реалния език. „Много“ беше достатъчно зле, но това можех да ѝ го простя.

И все пак имаше определен нюанс на всеки език, определена градация, а промяната на нюанса можеше напълно да промени смисъла на съобщението. Една поставена не на място форма на ръката или едно погрешно движение и знакът се превръщаше от съществително в глагол или от едно прилагателно в друго. Беше като да смениш „д“ в „дух“ с „п“. Разликата можеше да бъде един малък звук, но би било огромна крачка встрани от това да предаде същия смисъл.

Така че, когато Амбър изпълни наобратно движението за английската дума „много“ и продължи движението в думата „специална“, използвайки всички пръсти на дясната си ръка вместо двата определени, останах повече от леко изненадана.

Примигнах.

Куентин примигна.

И, вярвайки, че не сме я разбрали, Амбър изписа отново изречението за мой абсолютен ужас. Хвърлих се напред и сграбчих ръцете ѝ, преди да хвърля поглед към Куентин. Сега той показваше усмивка, която изразяваше точно колко оценяваше откровеността на Амбър.

Захлупих ръце върху очите му. Той се изкикоти и ги дръпна надолу.

— Какво? — каза уплашено Амбър, сключвайки ръце зад гърба си. — Какво казах?

— Тя... тя нямаше предвид това — казах на Куентин.

— Какво няхах предвид?

— Сигурен съм, че го е имала предвид — каза той.

— Нищо, миличка. — Издърпах Куентин от стола му. — Така или иначе трябва да си тръгваме. Благодарим за вечерята.

Куки седеше с отворена уста, опитвайки се да разбере какво се беше случило току-що.

— Мисля, че трябва да останем — каза Куентин, усмивката проблясваше на лицето му. — Да видим какво друго знае.

— Абсолютно не. — Повлякох го през вратата.

Точно като я затворих, Амбър ми извика.

— Какво казах?

Облегнах се на вратата и повторих изказването си от по-рано.

— Тя нямаше това предвид.

Той завъртя очи и се засмя меко.

— Знам какво се опитваше да каже. Не съм идиот.

— Вярно. Съжалявам. Но изтрий тази усмивка от лицето си.

— Каква усмивка?

Посочих я.

— Тази.

Той опита да я изтрие с ръка, без резултат.

— И само за протокола, Амбър *не...* — Приведох се и му прошепнах следващите знаци. — ... се чука и не практикува орален секс.

Той отново се разсмя, прививайки се надве, преди да се съвземе отново и да попита:

— Мислиш ли, че учителката наистина така ги е научила да казват „аз съм много специална“?

Това не го бях обмислила.

— Вероятно не. Освен ако, разбира се, не си е работвала като момиче на повикване, докато е била в колежа.

Раменете му се разтресоха, после той спря, съвзе се и погледна настрана. И аз го усетих. Топлина се носеше към нас. И двамата гледахме как Рейес се изкачва по стълбите, походката му беше като на

пантера. Всяко движение беше целенасочено, всеки жест бе с опасната грациозност на хищник.

Погледът му на практика проблесна, когато се спря на мен.

— Господин Фароу — казах, когато мина покрай мен.

Той помнеше Куентин. Можех да видя разпознаването в очите му.

— Госпожице Дейвидсън — каза той, преди да кимне на Куентин, докато го подминаваше. Отиде до апартамента си и бавно затвори вратата.

— Мога да видя и него — каза Куентин, знаците му бяха предпазливи, изражението му бе тревожно. — Мога да видя кой е. От какво е направен.

— Направен? — попитах.

— Той е тъмен — каза той, подозрение насищаше всяка дума. — Обгръща го като черна мъгла. Никога не съм виждал нещо подобно.

Също както не можех да видя собствената си светлина, не можех да видя този безкраен мрак, който обгръщаше Рейес, освен когато се дематериализираше и дойдеше при мен безтелесен. Но ми го бяха казвали и преди. Ейнджъл ми го беше споменал веднъж. Мислех, че преувеличава.

— Мда, ами... — казах, хващайки го под ръка — имал е тежък живот.

Той изглежда не можеше да откъсне поглед от вратата на Рейес.

— Какво е той?

След разговора, който бяхме провели току-що, не бях сигурна, че исках да знае. Беше достатъчно травмизиран. Но и не исках да го лъжа.

— Не съм сигурна, че искам да ти кажа — казах, повеждайки го надолу по стълбите.

Той помисли за момент, после каза:

— Не съм сигурен, че искам да знам.

ГЛАВА 9

*Онзи, който отговаря за това да не правя
глупости, е уволнен.*

Надпис върху
тениска

Оставих Куентин в манастира, поздравих всички монахини, изиграх бърза игра на зарове, сритаха ми задника, после се отправих обратно към дома на Ракетата заедно с новото оборудване, което лежеше на задната ми седалка. Ако не можех да се покатеря над оградата, щях да мина през нея.

Извадих режещите клещи, които бяха много по-трудни за използване, отколкото предполагах. И бяха тежки и неудобни. Какво, по дяволите? По филмите изглеждаше толкова лесно. Като да окастриш храст с азалии. Но това си беше работа. Трябваше да си купя ръкавици. Ръцете ми бяха толкова кекави.

След като направих достатъчно голям отвор, за да се провря през него, първо натиках глава и осъзнах, че бях оставила няколко кичура коса и доста ДНК по остриите ръбове, които току-що бях нарязала. Нещата изобщо не вървяха по план. Най-накрая проврях тялото си през оградата, сравнявайки неприятното преживяване с раждането си, и открих прозореца, който винаги държах отключен. Искрах да използвам ключа, който имах, но всички ключалки бяха сменени. Които и да бяха „С&R Индъстрис“, щяха да си платят скъпо за кръвозагубата ми.

Извадих фенерче и тръгнах по съмнителното стълбище.

Ягодовото сладкишче се появи в светлината от фенерчето. Ягодка, още позната като Беки Тафт, още известна като малката сестричка на полицай Дейвид Тафт, която починала, когато той бил на единадесет, беше деветгодишна огнена топка, която можеше да научи бащата на Рейес на едно-две неща. Наричах я Ягодка, защото все още

беше облечена в пижамата на Ягодово сладкишче, с която беше умряла. Тя стоеше с юмруци на кръста, дългата ѝ тъмно руса коса висеше оплетена на гърба ѝ, а аз винаги си бях мислила, че ако харесвах деца, можеше и да я харесам. Вероятно не, но си го мислех.

— Здравей, тиквичке — казах. — Къде е Ракетата?

— Крие се.

— Боже, той обича тази игра.

— Не, крие се заради теб. Трябва да ти покаже нещо. — Тя ме гледаше намръщено и обвинително.

Опитах се да не се изкикотя.

— Какво да ми покаже?

— Някой на стената. Страхува се, че ще му се ядосаш.

— Наистина ли? Е, сега наистина съм любопитна. — После помислих за момент. Ами ако беше моето име? Ами ако клещите ми се бяха изплъзнали и случайно си бях прерязала гърлото и бях кървила до смърт, но не го знаех? Това щеше да е гадно.

— Може ли да ти среща косата? — попита тя, докато ме водеше, настроението ѝ се обръщаше на 180 градуса за секунда. Хлапета. Не можеш да живееш с тях. Не можеш да ги изядеш за обяд.

После осъзнах какво ме питаше.

— Не! — Извиках, преди да озаптя изблика на страх, който ме беше обзел, за да кажа с по-мил глас: — Не, тиквичке, може би следващия път.

Но беше твърде късно. Тя спря, скръсти малките си ръце пред малките си гърди и проскимтя като кученце. Гадост. Само от това имах нужда. СС-овец да ме преследва наоколо, измъчвайки ме, понеже бях наранила чувствата ѝ.

— Хубаво, добре, можеш да срещнеш косата ми, когато намерим Ракетата. Но без ножици. Знаем какво си направила с куклите си.

Тя ахна, напълно изумена.

— Само с лошите кукли.

О, да, беше съвсем с всички си.

Открихме Ракетата в една от стаите в медицинското отделение. Което беше най-зловещото отделение от всички.

— Здравсти, Ракета — казах, приближавайки се до него. Той седеше в ъгъла, свит на топка. Напоследък изглежда карах доста хора

да се свиват в ембрионална поза. Коленичих до него и нежно поставих ръка на рамото му. — Какво не е наред?

Той поклати глава и се сви още повече. Никога не го бях виждала такъв.

— Да, какво не е наред? — каза Ягодка, преди да го сръчка с пръчка.

Той я перна.

— Ягодке! — казах. — Не ръчкай Ракетата. Мили боже. Къде е сестра му?

Сестрата на Ракетата се казваше Блу Бел. Нямам идея защо. Бях я срещала само веднъж. Дребно ангелче с късо подстригана на черта коса и гащеризон.

Ягодка сви рамене и отново го сръчка.

Взех ѝ пръчката.

— Мислех, че искаш да ми срещеш косата.

— О, искам! Искам! — Тя изчезна надолу по коридора, можех единствено да предполагам, че отиде за четка за коса.

— Добре, Ракета, какво те тревожи? — Когато той отново поклати глава, аз го примамих с: — Другият път ще ти донеса сода.

Той прехапа долната си устна.

— Гроздова.

— С чадърче? — попита той.

Последният път, когато трябваше да го подмамя със сода, бях сложила малко чадърче, остатък от хавайската вечер в „Каламити“.

— С чадърче — обещах.

Той се размърда, докато не седна с опрян на стената гръб, ръцете му бяха скръстени върху свитите му колене.

— Добре, но ще се ядосаш.

СС-овецът се появи с четка, която беше донесла един Господ знае от къде.

— Седни си на дупето — нареди тя. — И стой мирно. Чака ме много работа.

Седнах и ѝ се намръщих, докато свалях ластиката си.

— Няма ми нищо на косата.

— Знам — каза тя, внезапно отбранително. — Не е наистина грозна. Просто е тъпа.

Е, това решаваше нещата. Следващият път, когато отидех при фризьорката, щях да ѝ кажа какво мислеше за косата ми Ягодка. Може би тя можеше да обясни защо е тъпа.

Обърнах ѝ гръб и я оставих да поеме косата ми с пръсти. Тя прокара четката през нея, започвайки от скалпа ми и дърпайки чак до самите върхове. Да се надяваме, че щях да имам останали все някакви кичури, когато приключеше.

Винаги бях малко впечатлена от онова, което можеше да направи Ягодка. Не всички починали можеха да местят предмети, още по-малко пък да ги разнасят и използват. Мисля, че причината беше, че никой не ѝ беше споменал за друга възможност, а обратното изобщо не ѝ беше дошло на ума.

След още малко драскане на корените ми, забелязах малка ръка да стърчи от стената до Ракетата. Беше на Блу. Тя държеше ръката на брат си, сякаш се боеше от мен или се боеше за него.

— Ракета, защо си мислиш, че ще ти се ядосам?

— Защото.

— Някога ядосвала ли съм ти се?

— Не, госпожице Шарлот, но веднъж беше разстроена.

— Добре, ще се опитам да не се разстройвам. — Към този момент скалпът ми беше в огън. Ягодка стържеше, дърпаше и опъваше, докато скалпът ми се разкървави. — Какво не е наред?

— Ще трябва да ти покажа, госпожице Шарлот.

Блу го дръпна за ръката, опитвайки се да го издърпа през стената при себе си.

— Всичко е наред, Блу. Тя ще ни донесе гроздова сода с чадърче.

Ракетата посочи зад главата ми. Когато се обърнах да погледна, Ягодка сграбчи шепя коса и дръпна.

— Ох! — Сграбчих си косата и я измъкнах от хватката ѝ. — Да му се не види, Ягодке.

— Ти мръдна — каза тя, гледайки ме ядосано сякаш бях идиот.

Най-накрая успях да погледна по-добре четката в ръката ѝ.

— От къде взе това? — Беше със странна форма, с мръсни влакна около счупена пластмасова дръжка.

— Килера.

Имаше само един вид четки, които знаех, че имат влакна от всичките страни.

— О. Боже мой. — Подскочих и я изгледах гневно. — Това е четка за тоалетна!

Тя сви малките си рамене.

— Добре.

— Ягодке! Това е отвратително. — Бършех косата си, опитвайки се да я изчистя. Може би имах някакъв лизол в Мизъри. Или дезинфектант за ръце.

— Все тая — каза тя, а аз трябваше да си напомня, че беше починала по някое време през деветдесетте, в разцвета на „все тая“ революцията. Речникът ѝ беше толкова различен от този на Ракетата, който беше умрял през петдесетте.

Най-накрая се успокоих достатъчно, за да видя накъде сочеше Ракетата. Приближих се до стената, преглъщайки с усилие. Нямах да преживея това. Опитах се да открия името, което той сочеше, но както винаги по повърхността на стената бяха изписани едно върху друго много имена. Беше трудно да се разбере къде свършваше едното име и къде започваше следващото.

— Още малко — каза той, сочейки покрай мен.

Направих още една крачка и видях празно пространство с едно име, което беше отделено от другите. Видях О и У. Приближих се още, докато можех да разчета последното от трите имена. Фароу. Потреперих, гмурнах се в успокояващата фаза на отричане, после направих още една крачка. Александър. Спрях. Дробовете ми се свиха, докато стоях там. Очите ми следяха буквите, докато не се спряха на първото име. Единственото име, с което го познавах повече от десетилетие. Име, което значеше толкова много за мен.

Красиво.

Диво.

Опасно.

Неопитомено.

— Ядосана ли си, госпожице Шарлот?

Името се размаза, но си го повтарях отново и отново. Оставих звуците да погалят устата ми, да се плъзнат по езика ми, да се изплъзнат от устните ми. Рейес. Рейес. Рейес.

— Разстроена ли си?

Блу беше минала през стената. Можех да я видя с периферното си зрение. Тя го дърпаше за ръката, опитвайки се да го издърпа със

себе си през стената.

— Не разбирам — казах, неверието ми беше пълно. — Току-що го видях. — Обърнах се към Ракетата, гняв бушуваше в мен като горски пожар. — Той не е мъртъв. Току-що го видях.

Очите на Ракетата се разшириха, докато ме наблюдаваше. Той се надигна до право положение.

— Чарли — каза Ягодка с мъмрещ тон, — трябва да спреш с това. Плашиш Блу.

— Той не е мъртъв — казах на Ракетата.

— Все още не. — Той поклати глава. — Все още не, госпожице Шарлот.

Изведнъж бях пред него, бях сграбчила в юмруци мръсната яка на ризата му, още преди да си го бях помислила. За да се подсигурия, че няма да ми изчезне, както обичаше да прави.

— Кога? — попитах, знаейки точно какъв щеше да бъде отговорът му.

Той се опита да говори, устата му се отваряше и затваряше като на златна рибка, но го бях изплашила.

Дръпнах го по-близо, докато носовете ни се докоснаха.

— Кога? — повторих.

— Без кога. Без как. Само кой. Б-без да се нарушават правилата.

Успокоих гласа си, произнасяйки внимателно всяка буква, така че той да разбере всяка дума, която излизаше от устата ми.

— Ще разкъсам сестра ти на две.

— Дни — каза Ракетата, докато една сълза падна от миглите му. Той трепереше неконтролируемо. — О-остават му само няколко дни.

— Защо? Какво се случва? — Когато той се поколеба, аз се пресегнах, без да откъсвам очи от неговите, и свих пръсти около гащеризона на сестра му. Тя не се бори с мен. Задържа ръце обвити около крака на брат си. Но бях показала намеренията си.

— Разболява се — каза той, клепачите му изпърхаха, когато той напусна тази реалност и надзърна в свръхестествения свят. — Но не е наистина. Не е човек. Нямах избор.

— Какво? Какво имаш предвид с това, че нямам избор?

— Ти... ти трябва да го убиеш. Не е твоя вината.

Защо да убивам Рейес? Не бих. Точка. Но очевидно нещо щеше да ме прати в тази посока.

— Как да го спра? — попитах, просъсквайки думите през зъби. Той се върна при мен, погледът му бе остър и ясен.

— Не можеш, госпожице Шарлот. Това нарушава правилата. — Когато наведох глава, за да го погледна изпод мигли, той добави: — Без да нарушаваш правилата.

— Чарли, ще кажа на брат ми — каза Ягодка. Тя стоеше до мен, с ръце на кръста, с комичен израз на лицето.

— Може ли да бъде направено? — питам го.

— Може да бъде направено, но трябва да нарушиш правилата. Ще стане нещо лошо.

— Става.

Блъснах го към стената, неспособна да контролирам яростта, която ме беше обзела, и хукнах навън. Обратно навън, аз се качих в Мизъри, опитвайки се да си поема въздух, бузите ми бяха мокри от емоции и съжаление. Какво бях направила?

Гневно избърсах бузи и си тръгнах от Ракетата с хиляда въпроса повече, отколкото като дойдох. Не можех да го изгубя. Не можех да изгубя Рейес. И нямах абсолютно никакво намерение да го убивам, така че общо взето беше решено. Но все пак, какво би предизвикало такова крайно действие?

* * *

Не бях сигурна, че мога да се изправя пред множеството от жени в апартамента ми. Бях изгубила контрол. С Ракетата. Най-нежната душа, която познавах. Бях заплашила малката му сестричка, петгодишна, която се криеше в тъмните ъгли и се свиваше в сенките, за да избегне хора като мен. Искаше се някакъв кураж, за да я заплашиш. Трябваше да се гордея със себе си, да тормозя умствено изостанал човек и петгодишно момиче.

А според Ракетата, щях да загубя единствения мъж, когото някога бях обичала.

Най-доброто място за мен, единственото място, където можех да прочистя мислите си и да открия отговорите, от които все още се нуждаех, бе в офиса ми, така че се отправих натам.

Влязох, за да открия ресторанта и бара пълни с клиенти. Отново. Не особено необичайно като за събота вечер, но също като последните няколко дни, помещението беше пълно с жени и имаше много повече цивилни полицаи от друг път. Без съмнение внезапният прилив на жени бе привлякло ловците. Полицай Тафт беше там, големият брат на Ягодка, и последното, което исках да му кажа, бе, че бях заплашила двамата най-мили човека пред малката му сестричка. Ягодка може и да беше голяма работа, но поведението ми беше непростимо. И още по-зле, нямах представа какво ме беше прихванало. Бях се разярила за секунди.

Опитвайки се да избегна Тафт, аз отидох право при масата, където видях познато лице. Джесика беше там. Отново. Какво, по дяволите? Беше твърде късно да променя посоката си. Щеше да разбере, че се опитвах да я избегна. Нямах друг избор, освен да мина покрай масата ѝ.

Джесика ме забеляза и се подсмихна, докато я подминавах забързано. Това беше най-неподходящия ден да се ебава с мен. Спрях наред крачката и се върнах, докато не застанахме очи в очи.

— О, здрасти, Джес — казах аз, надявайки огромна усмивка и пръскайки толкова много изкуствена захар в гласа си, че трябваше да променя името си на Спленда^[1].

Тя примигна изненадано, после ме погледна с такова отвращение, че да си заслужи шамар с опакото на ръката, но се въздържах.

— Какво искаш? — попита тя, а приятелките ѝ се изкикотиха като по сигнал. Беше вдъхновяващо, наистина.

— Просто толкова се тревожих за теб, заради хламидията, която имаше в гимназията, освен херпеса. Исках да се уверя, че практикуваш безопасен секс.

Ченето ѝ увисна достатъчно дълго, че приятелките ѝ да осъзнаят, че не лъжа. Наистина беше мило от нейна страна да потвърди така всичко, което казах току-що. После трябваше да ѝ изпратя благодарствена картичка.

— Добре ли си? — попитах я, когато лицето ѝ придоби симпатичен нюанс на червеното.

— Нямам херпес — каза тя през стиснати зъби. Погледът ѝ премина тревожно през приятелките ѝ. — И знам защо си тук. Може

спокойно да се откажеш.

Добре, това ме изненада. Защо бях тук? О, вярно.

— Работа тук. Баща ми притежава този бар. Офисът ми е ей там горе. — Посочих балкона, който гледаше към ресторанта. — Ти защо си тук?

Тя се прокашля.

— Сякаш не знаеш.

Проклятие. Отново ме изненада. Какво, по дяволите, ми убягваше? Огледах помещението, търсейки улики, защото така действат частните детективи.

Нищо. Но не можех да й позволя да го разбере.

— Добре, е, беше забавно. Дръжте си ги в гащите, дами. — Усмихнах се и помахих с пръсти, отдалечавайки се с възможно най-много достойнство. Мразех да не съм в час. Да не си в час беше като да си единственото хлапе на площадката за игра, което няма Xbox.

Взех стълбите по две наведнъж и заключих вратата на офиса зад себе си, умът ми все още се въртеше около онова, което току-що бях направила. Не с Джесика, а с Ракетата и Блу. Седнах зад бюрото, все още треперех и покрих лице с ръцете си, опитвайки се да се успокоя.

Как можех да оправя това? Как можех да оправя отношенията си с Ракетата и Блу? Тъкмо бях срещнала Блу, а сега тя ме виждаше като хулиган, като чудовище. И защо, по дяволите, Джес беше тук изобщо? Дразнеше ме. Колкото и да беше незряло, дразнеше ме безкрайно.

Включих iMac-а си и проверих Бън за кафе. Беше останало колкото за една чаша, така че го сложих в микровълновата, сложих всички добавки, после се залових за работа. Имах нужда от отговори. Първо, кой притежаваше онази сграда? Ако не беше събота вечер, можех да отида до съда и да открия, но можеше да има и нещо онлайн. Търсих и търсих. Нищо, макар че намерих някои много готини сайтове, в които се разказваше колко обитавана беше лудницата. Пишеше как хората виждали светеца зелена светлина на фотоапаратите си или откривали обект на различно място от онова, на което го оставяли. Само ако знаеха.

Основната ми тревога що се отнасяше до Ракетата бе какво щеше да се случи, ако компанията, която беше купила сградата, решише да разруши лудницата? Къде щеше да отиде Ракетата? Стените ми нямаше да понесат насилието от Ракетата и цялото му познание.

Трябваше да открия какви бяха плановете им. Ако разрушаването бе в обозримото бъдеще на Ракетата, трябваше да измисля къде да го преместя. Но щях да пресека този мост, когато стигнех до него.

Когато не открих нищо, аз седях там, отпивайки от кафето си и чудейки се за всичко. Немъртвата Николет. Мъртвите жени в апартамента ми. Фактът, че Ким Милър бе най-вероятната подпалвачка и допълнителният факт, че на Рейес Фароу нямаше да му хареса, когато предадох сестра му. Трябваше да има друг начин.

В дъното на ума ми един друг факт ръчкаше и мушкаше. Опитите да мисля за нещо друго, различно от факта, че на Рейес му оставаха само дни живот, бе като да се опитвам да не поглеждам слона в стаята. Той можеше да умре. Поех си дълбоко дъх и взех решение. Когато дойдеше времето, щях да направя каквото е необходимо, за да попреча да се случи. Той нямаше да умре. Не и докато аз бях тук.

След като точно сега не можех да направя нищо за това с Рейес, нямайки си на представа кого можех да попитам за подобно нещо, аз се съсредоточих върху Ким. Нейната ситуация бе единствената, която имах шанса да подобря. Но как?

След цели два часа на съжаления, излязох през парадния вход и слязох по външното стълбище. Знаейки късмета си, Джесика и групичката ѝ все още щяха да са там. В час. Точно където аз не бях. Не че бях в настроение да ми се напомня този факт.

Заобиколих бара на път към жилищната ми сграда и тежко се понесох нагоре по двата ката стълби. Мъртвият Дъф ме посрещна. Кръглите му очила и обърнатата му бейзболна шапка ме накараха да се усмихна въпреки всичко.

— Здравсти, Ч-Чарли.

— Здравсти и на теб. Как е ПФ? — попитах, имайки предвид откачения пудел на госпожа Алън, Принц Филип.

Той се намръщи, после се овладя.

— ПФ е добре. Не той е п-проблема.

— Наистина ли? А кой е?

— Госпожа Алън. Не съм сигурен, че е много с-стабилна.

— Мислиш ли? Тя вярва, че пуделът ѝ е кралска особа. Наистина. Колко стабилна може да е?

— Това е вярно. Реших да се п-преместя.

Върху залепената бележка на вратата ми пишеше „Готова ли си за втори рунд?“ Придърпах долната си устна между зъбите си, свалих бележката и я задържах до устата си. След бърз поглед към вратата на Рейес, казах:

— Това звучи логично.

— Може да се преместя тук — каза той, сочейки към апартамента на Куки.

— О. — Това ме изненада. — Е, добре, но само ако шпионираш Кук заради мен.

— Кук? Куки? П-приятелката ти от онази вечер?

— Същата. Малко се тревожа за нея. Какво знаеш за женската мода?

— Не много, но п-предполагам, че мога да хвърля поглед. Освен ако, нали знаеш, освен ако нямаш допълнителна стая или н-нещо такова.

О, боже мой. Да не искаше да се премести при мен? Кой да предположи, че първият мъж, който поиска да се премести при мен, ще е мъртъв.

— Всъщност в момента при мен е пълно. — Отворих вратата и демонстрирах точно колко е пълно при мен. Той трепна, когато видя ордата. Бях благодарна, че стояха мирно в апартамента ми, а не щъкаха навсякъде по божията зелена земя. Никога нямаше да мога да ги събера.

А бяха повече от преди. Може би и аз щях да остана през нощта при Куки.

Не, трябваше да спра да бягам и да се опитам да изкопча някаква информация от тези жени. Със сигурност поне една от тях можеше да ме насочи какво се случва. Не бях в час дори със случващото се в собствения ми дом.

— В-виждам. М-може би просто ще изляза за малко.

— Хей, можеш ли да говориш с тях? — попитах. — Да разбереш какво се случва?

Но погледът му се спря върху господин Уонг. Веждите му се смръщиха микросекунда преди да се появи осъзнаването.

— Ъм, н-не, не м-мисля, че м-мога.

Не можех да не забележа, че заекването му се влоши.

— Познаваш ли го? — попитах изненадано.

— К-какво? Него? Н-не. Н-нямам представа к-кой е т-това.

Хванах го за ръката.

— Дъф, кой е той?

— Аз... трябва да в-вървя.

Дали беше изплашен? Изненадан?

— Дъф, чакай. — Изпуснах чантата си и се наведох, за да я взема.

Но го пуснах. Той изчезна. За мое разочарование.

Влязох в апартамента си, затворих вратата зад себе си и огледах господин Уонг.

— Добре, господинчо, кой си ти наистина?

Той не помръдна. Той никога не помръдваше. Но как можеше Дъф да го познава? Господин Уонг не излизаше много.

* * *

Мислех да посетя хубавия си съсед. Рейес, не Куки. Макар че и Куки беше хубава по неин си специален начин. Но знаейки за Ким и за онова, което трябваше да направя, не бях сигурна какво да му кажа. А той щеше да умре скоро? Щях да измисля начин да наруша правилата, каквито и да бяха те, когато дойдеше времето, но дотогава беше невероятно да имам Рейес наблизо.

Изглежда щях да деля леглото с красива азиатка. Тя седеше в далечния ъгъл с лице към стената. Краката ѝ бяха на земята. Ръцете ѝ бяха в скута. Погледат ѝ беше далечен. Изглеждаше нередно да се опитвам да спя, докато всичките тези жени се разкарваха наоколо, но просто не знаех какво да направя за тях. Застанах на колене и проверих под леглото. Феята все още беше там. Огромните ѝ сини очи се вираха в мен и осъзнах, че тя беше единствената, която осъществяваше зрителен контакт. Която ме виждаше.

От всички жени тя беше най-младата. Изглеждаше ми странно, че сериен убиец би убил дете наред с по-възрастните жени. Може би е било инцидент. Или може би е започнал да ги убива все по-млади. Нямах да се каже.

— Здравей, миличка — казах аз.

Тя се отдръпна назад, движенията ѝ бяха тревожни, крайниците ѝ се движеха като на хваната на тясно буболечка.

— Сладки сънища.

Най-сетне легнах, в ума ми се гонеха случките от деня, и сложих ръка на стената, която разделяше апартамента ми и този на Рейес. Спалните ни. Топлината му, едновременно гореща и успокояваща, се бе просмукала в стената. Приятна топлина проникна в дланта ми, премина през ръката и се разпростря в цялото ми тяло.

Заспах с една-единствена мисъл: Рейес Фароу.

* * *

— Искам да знаеш, че ми липсва маратона на „Свръхестествено“ — каза Куки на следващата сутрин, когато дойде за кафе.

— За всеобщо добро е, Кук. Четири от пет експерти са съгласни: Безопасността при работа с пистолет цака радостта за окото.

— Виждали ли са изобщо момичетата Уинчестър? Съществуването на Сами и Дийн доказва, че има бог и тя е жена.

Изсмях се на глас. Но тя имаше право.

— Вярно е — каза тя, дръзко повдигайки вежда. — Прочетох го на един плакат.

— Тогава трябва да е истина. Какво ще правите в курса днес?

— Тази сутрин ще ходим на стрелбището, после пак в класната стая. Беше права. Нони е страхотен. И има някои страхотни истории.

Почувствах, че трябва да я предупредя.

— Този следобед ще се сблъскаш с някои по-трудни неща. Просто обмисли въпросите му и отговори честно. Нони е късал само двама ученика досега, защото бяха твърде... нетърпеливи. Мисля, че ще бъдеш добре.

— Да се върнем на по-трудните неща. Какво ще ме пита?

— Ще те накара да бъдеш честна със себе си. Ще говори за неща като съжалението. Ако някога ти се наложи да дръпнеш спусъка, ако някога ти се наложи да убиеш някого, как мислиш, че ще се чувстваш след това?

— Не знам. Никога не съм мислила за това. Шансовете винаги са ми пречели наистина да уцеля нещо.

— Всъщност е много просто. Ако дръпнеш спусъка, за да защитиш някой, който обичаш, няма да съжаляваш. Но ако стреляш, за да защитиш само себе си, колкото и налудничаво да звучи, вероятно ще носиш доста вина.

— Защо ще се чувствам виновна заедно съм се защитила?

— Нещо свързано с психиката или с генетичния ни код. Не знам, мисля, че има хромозома в ДНК-то ни, която ни пречи да използваме насилие, за да се защитим, ако имаме друг избор. За съжаление, тъй като хората са свикнали да го правят, винаги се съмняваме в себе си. В резултат, накрая се чувстваме зле от това, че сме убили човека, който се е канел да ни убие с брадва. — Свих рамене. — Човек би си помислил, че ще сме съгласни с това.

— Все още ли си окупирана?

— Да. Как разбра?

— Леденостудено е.

— Съжалявам. Мъртвите са толкова невъзпитани.

Амбър показва главата си на вратата.

— Може ли Куентин да дойде?

— Не! — казахме едновременно.

— Защо? Не трябва да се връща в училището до довечера.

Куки направи майчинското си изражение.

— Никакви момчета в апартамента, когато ме няма, Амбър.

Тя завъртя очи, както може да го направи само дванадесетгодишна, и затвори вратата.

— Та, какво изписа тя снощи? — попита Куки.

— Никак не искаш да знаеш.

Тя се сви.

— Толкова ли е зле?

— По-зле. Нека просто кажем, че скоро може да се наложи да ѝ дадем хапчета.

— Уау.

— Или това, или трябва да разследват учителката ѝ от втори клас за подбудителство. Чакай, откъде знае тя, че той не трябва да бъде в училището до довечера?

— Очевидно си пишат съобщения.

— Ох. — Не можех да виня Куентин, но той беше на шестнадесет, а Амбър бе на дванадесет. Вярно, тя беше висока,

екзотично изглеждаща дванадесетгодишна, но въпреки това на дванадесет. Трябваше да внимавам. Да приложа няколко навременни смъртни заплахи в случай че той реши да закара нещата по-далеч от това само да си пишат съобщения. — Предполагам, че не е проблем, стига да не са секс съобщения.

[1] Изкуствен подсладител — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

*Целта ми в живота е да има психиатрично
заболяване кръстено на мое има.*

Надпис върху
тениска

Опитах да се обадя на Джема няколко пъти, после се отказах и проследих телефона ѝ. Нелегално. Според приложението, тя беше в офиса си, което би обяснило защо не вдигаше. И все пак, тя никога не се срещаше с клиенти в неделя. Може би беше в беда. Това щеше да бъде извинението ми, когато тя неизбежно се ядосаше, задето нелегално съм проследила телефона ѝ.

И разбира се, когато стигнах до офиса ѝ, нейният Бимър^[1] беше паркиран отзад. Паркирах отпред до бял пикап GMC, забелязвайки разхвърляните вътре торби от храна за вкъщи, после си отворих с ключ, който също притежавах нелегално. Изобщо не биваше да ми дава ключовете си онзи път, когато имаше пневмония. Не знаеше ли, че щях да си направя копия? Не можеше да ме държат отговорна за действията ми, когато всички около мен ми даваха всяка възможност да падна до нивото на ниските им очаквания.

Вратата към тайната ѝ лаборатория, където се ровеше в хорските глави, беше затворена, затова си взех едно списание и зачаках. Няколко минути по-късно, тя излезе през вратата и се стресна, когато ме видя.

— Чарли — каза тя, затваряйки вратата зад себе си, — какво правиш тук?

— Дойдох да ти задам някои въпроса. — Погледнах покрай нея. — Какво правиш тук?

— Това е офисът ми. — Тя блокира видимостта ми. — Откъде знаеше, че ще бъда тук?

— GPS. Проследих телефона ти. Частните детективи могат да правят такива неща. Така действаме ние.

— Това е толкова грешно.

— И въпреки това чувството е толкова правилно. Защо си тук в неделя?

— Виждам се с клие...

Преди да успее да довърши, вратата се отвори отново. Висок мъж, широкоплещест, с пясъчно руса коса, пристъпи навън. Беше полицай, ако униформата му беше някаква индикация.

— Чарли, това е полицай Пиърс.

Той подаде ръка, а аз моментално забелязах три белега на лицето му. По тях си го спомних. Той стана полицай по времето, когато се дипломирах от колежа. Имаше случай, по който помагах на чичо ми, а тогава той беше новобранец.

— Чарли — каза той, маниерите му бяха приятни. — Приятно ми е да се запознаем.

— Всъщност вече сме се виждали. — Стиснах ръката му и моментално забелязах нещо съмнително в него. Изглеждаше развълнуван под спокойната си външност.

Едното ъгълче на устата му се повдигна, извивайки белезите на бузата му, два от тях бяха точно под лявото му око и имаше един на челюстта, сякаш е бил одраскан от животно и то достатъчно дълбоко, че да останат трайни белези.

— Не мислех, че ще си спомниш.

— Помня. Беше новобранец, когато се запознахме.

— Да, госпожо. Онова беше голям случай.

Чичо Боб ме бе извикал на местопрестъплението на семейство, което било убито.

— Беше трагедия.

Той наведе глава, докато си спомняше, после погледна към Джема.

— Ще се видим другата седмица?

— Абсолютно. Другата седмица.

Джима изглеждаше нервна. Той плашеше ли я?

Той се отправи към вратата.

— И — добави Джема — помисли за онова, за което говорихме.

Той погледна към мен, сякаш притеснен, че може да чуя нещо, което не трябва.

— Ще го направя, докторе.

След като той си тръгна, Джема ме въведе в тайната си лаборатория. Заех дивана, настанявайки се удобно.

— Искаш ли кафе? — попита тя.

— Сериозно?

— Вярно. — Тя отиде до малката си кухничка. — Какво правиш тук? Всичко наред ли е с доктор Ромеро?

— Разбира се. — Изпънах се и я измерих с убийствен поглед. — Защо да не е?

— Какво? — попита тя, държейки се отбранително. Подаде ми чаша кафе. Поех я, без да откъсвам поглед от нея.

— Какво си й казала?

Тя изведнъж се обърна, разбърквайки кафето си.

— Нищо. Защо?

— Защото тя изглежда знае ужасно много за мен.

Раменете й се напрегнаха.

Когато се обърна отново, тъкмо отпихах, така че трябваше да я стрелна с лазерния си поглед иззад чашата и да се моля да не изглеждам глупаво.

— Казах й само онова, което трябваше да знае, за да те лекува.

Оставих чашата си.

— Което е?

Тя задъвка долната си устна за момент, после каза:

— Казах й, че си свръхестествено създание със специални сили и че ще ги използваш, за да попречиш на лечението. — Когато ченето ми увисна, тя побърза да добави: — Не се тревожи. Не й казах, че си жътвар на души.

— Джема — казах, добавяйки напевен стон към гласа си, — сега не мога да я изплаша. Не можеш да ходиш и да разправяш на хората за мен.

Тя седна до мен.

— Не, това е перфектно. Тя е обвързана от конфиденциалност. Не може да каже на никого.

— Освен ако не си помисли, че съм заплаха.

— Това е вярно. Но тя не го мисли. Казах й, че помагаш на хората и никога умишлено не би наранила невинен човек.

— Това ме кара да се чувствам много по-добре. Защо си тук в неделя?

— Понякога се срещам със служители на града и се опитвам да се нагодя според техния график.

Със сигурност криеше нещо. Усетих въздуха покрай нея да потреперва.

— И си мислех, че мога да поработя върху някои документи — добави тя.

— Страх ли те е от него?

Тя се обърна отново към мен.

— Полицай Пиърс? Не. Защо?

Това бързо стигна доникъде.

— Хубаво. С кого се срещаш?

— Какво? С никого.

— Джем — казах аз, завъртайки очи толкова назад, че почти получих гърч, — не можеш да ме излъжеш.

Тя остави чашата си и посочи към мен.

— Това е толкова нечестно. Дори като бяхме деца, ти мамеше.

— Мамела съм?

— Да. Не трябва да използваш силите си върху всички.

— Не го правя. Имаш знака за безкрайност изрисуван от вътрешната страна на китката ти.

— О. — Тя се изчерви.

— Правиш го, само когато се виждаш с някого. — Придоби този навик в началното училище, а аз бързо се научих, че когато започне да рисува знаци за безкрайност, тя тайно беше влюбена. Не можех да повярвам, че все още го правеше. Беше на тридесет или нещо такова. Кой правеше такива глупости? Спокойно покрих буквите Р-Е-Й-Е-С, които бях изписала на кокалчетата си.

— Не правя това, само когато се виждам с някого. Обмислям да си направя татуировка. Да го направя перманентно. — Когато стиснах устни, тя се огъна. — Проклятие. Не се срещам с него. Просто ми се ще да беше така.

— Гадно. Несподелената любов е отврат. Та, кой е този мистериозен идиот, който очевидно няма вкус, щом още не те е поканил на среща?

— Никой. И ти няма да се запознаеш с него. Никога.

Сложих ръка на сърцето си.

— Срам ли те е от мен?

— Да.

— Не. — Вдигнах длан. — Не се въздържай. Мога да понеса истината.

— Срам ме е от теб — каза тя, сядайки зад бюрото си и размествайки листите.

— Каж ми го направо.

— Срам ме е, че си ми сестра.

Стиснах очи.

— Просто бъди искрена с мен, в името на ябълковото пюре, Джема.

— Ужасена съм от това, че сме излезли от една утроба.

— Та, кое е ченгето? — попитах, отпивайки отново от хубавото кафе.

Тя остави листа, който преглеждаше.

— Мислех, че го познаваш.

— Срегнах го веднъж. В една дъждовна вечер. Любовта ни беше всепоглъщаща, но само за пет минути. После някак се стопи. Подобно на сметката ми в банката.

Тя изви едното ъгълче на устата си.

— Не ти каза колко е часът?

— Нито дори като попитах мило. А бях сериозна. Бях си забравила часовника. Какво можеш да ми кажеш за него?

— Абсолютно нищо.

— Как е получил тези белези?

Тя най-накрая ме дари с пълното си внимание.

— Чарли, не мога да говоря за клиентите си.

— Просто си приказваме. Мили боже. Освен това си мислех, че се е преместил в Монтана или нещо подобно.

Тя ми отправи най-добрия си злобен поглед. Ако имах карти, щях да ѝ дам 8,5 за изпълнението.

— Защо му е психар?

След като изпусна продължителна въздишка, тя каза:

— Тъй като не е нещо, което да не можеш да намериш в интернет, той е трябвало да отвърне на стрелбата по време на престъпление и в кръстосания огън е загинал човек.

— О, това го помня. Как е получил белезите?

— Не знам.

Лъжеше. Както и да е.

— Имам проблем.

— Само един? — попита тя. — Не сме ли малко нереалистични?

— Апартаментът ми е окупиран от куп починали жени, които изглежда са били удушени от сериен убиец.

Тя спря.

— Всичките са руси, но от различни етноси, възраст и прочие. — Тя не беше профайлър, така че не навлязох много в детайлите. — Но са абсолютно ужасени. Трябва да разбере как да достигна до тях. Не мога да получа никаква информация от тях така, както са сега. Не говорят с мен.

— Какво поведение проявяват?

— Помисли си за психиатричното отделение от филма на ужасите, на който се вмъкнахме, когато бяхме в началното училище.

— Мили... Наистина? — Въпреки старанието си, на лицето ѝ пролича ужасът, който изпита при спомена. Не беше същата след онзи филм, което, за мой късмет, правеше изкарването на ангелите ѝ още по-лесно. Тя прочисти гърло и започна отново. — Колко каза че са?

— Около двадесет. Не знам със сигурност. Стават все повече всеки път, когато погледна. Напълно унили са, обезумели и/или кататонични. Но има една, малко момиче на около седем...

— Седем? — попита тя, на лицето ѝ бе изписана скръб.

— Нали? Сериите убийци са задници. Както и да е, тя осъществи зрителен контакт. Освен нея, обаче, никой друг не е осъществил какъвто и да е контакт. С изключение на онази, която държа ръката си върху крака ми цяла нощ. Почти измръзнах до смърт.

Не можах да пропусна тръпката, която премина през нея.

— Добре, значи ти трябва информация за онова, което им се е случило?

— Да. Имам предвид, защо са в апартамента ми?

— Е, ти си жътварят на души.

— Но никоя от тях не изглежда особено заинтересована от това да премине отвъд.

— Мисля, че най-добрият ти шанс е да се съсредоточиш върху момичето, което е осъществило зрителен контакт. Детският ум е по-гъвкав от този на възрастните. Техните мозъци могат да се лекуват по

начини, по които нашите не могат. Може би можеш да достигнеш до нея.

— Добре, да се съсредоточа върху детето. Какво да правя? Тя е като голяма буболечка, шураща се наоколо, издаваща драскащи звуци. Всъщност всичките са такива.

— Какво?

Удари ме вълна от страх.

— Ами, те са навсякъде. Катерят се по стените ми. Висят от тавана. Една от тях откри душа ми. Знаеш ли колко е трудно да се изкъпеш, когато мъртва жена се опитва да прокопае през порцелановата вана? Няма да стане. Опитах се да ѝ кажа. — Спрях, когато забелязах, че лицето на Джема бе пребледняло. Изкарвах ѝ акъла, но някой трябваше да го прави, мамка му. — Това не те тревожи, нали?

— Ти си зла.

— Аз?

— Чакай. Шегуваш ли се за всичко това?

— За жените? Защо ще се шегувам с нещо такова? — Когато тя стисна устни, аз казах: — О, вярно, бих го направила, но не и сега. Трябва да открия какво им се е случило, за да могат да продължат. Знаеш, надалеч, извън апартамента ми.

— Звучи някак си ужасно, Чарли.

— Така е. За тях. Можеш ли да си представиш?

— Чичо Боб няма ли нещо?

— Чух, че има БППП^[2].

— Имам предвид за жените.

— О, нямам представа дали те имат някакви БППП.

— Все още си зла. Тази вечер няма да мога да заспя.

— Пич, взимаш супер силни приспивателни.

— И чия е вината? — попита тя, ставайки от стола си и удряйки длан върху бюрото. „Разстроена“ би било подходящ термин за състоянието ѝ. Беше забавно за гледане.

Аз също станах и се престорих на раздразнена.

— Винаги ме обвиняваш за неспособността си да спиш, само защото те запознах с няколко починали хора, когато бяхме деца. Ако знаех, че описанието на раните по главите им, докато стояха над леглото ти през нощта, щеше да е толкова травмиращо, нямаше да го

направя. — Когато ми отправи съмнителен поглед, аз се отрекох от изявлението си. — Добре, щях да го направя. Така или иначе мисля, че ще си добре. — Седнах обратно и кръстосах крака. — Не че знанието за починалите хора е спряло емоционалното ти израстване или нещо подобно.

Джема се върна към работата си, докато преосмислях сестринството ни. Докато растяхме, всички мислеха, че аз бях злата сестра. Аз самата никога не се вързах на тази история. Вярно, прекарвах дните си в училище като обещавах да не подклаждам бунт и никога повече да не нося пластичен експлозив в училище — даже не беше истински, — докато тя беше заета да се държи перфектно.

Може би малко прекалено перфектно, ако ме разбирате.

След като дразних Джема още около половин час, аз се отправих към Мизъри с няколко варианта за неделата си. Можех да гледам маратона на „Свръхестествено“ и после да тормозя Куки. Можех да опитам методите на Джема върху хлапето под леглото ми. Можех да се опитам да измисля как да спася Рейес, но от какво? От кого? Можех да отида да говоря с Ким за навика ѝ да пали огън по света, но все още беше рано. Не исках да я събуждам, да я карам да се защитава още преди да съм имала възможност да ѝ кажа плана си. Или можеше да опитам да открия защо Николет, предполагаемото зомби, не беше мъртва.

Тъй като имах слабост към зомбита и любопитството ме убиваше, избрах план 3.

Получих съобщение от Куки. Мизъри се съживи с мъркане, докато проверявах телефона си.

На стрелбището сме. Всички залягат и се претъркалят, после стрелят по мишената.

Отговорих ѝ със съобщение.

Е, ако всички готини деца го правят...

Мислиш ли, че мога да го направя?

Виждам умрели хора. Всичко е възможно.

Добре, ще опитам.

Тогава реалността се завърна. Това беше Куки. Последният път, когато имитира Мръсния Хари, накрая се оказа с чужд сутиен и счупен глезен.

Но, в името на маринарата, написах в съобщение, не стреляй по никого.

Благодаря. Това помага.

О, беше толкова мила. Но живото състояние на Николет все още ме разяждаше. Може би беше в опасност и скоро щеше да умре. Ракетата можеше да предвиди нечия смърт. Той знаеше точно кога щеше да се случи. Може би Николет бе предрекла собственото си падение и бе решила да посети мен, жътваря на души, предварително? С каква цел? Това беше толкова странно.

Отново тръгнах към болницата. Останала без друг избор, щеше да се наложи просто да поговоря с нея, да разбера дали нямаше някакво свръхестествено състояние.

Получих друго съобщение от Куки, когато спрях на паркинга на болницата.

Успях. Мразя те с всяка фибра на съществуването си.

Наистина? С всяка фибра на съществуването си? Сигурна ли си, че нямаш някаква останала фибричка, вероятно свързана в храносмилателната ти система, която все още ме харесва?

Сигурна съм.

Е, изглеждаше сигурна.

Има ли нещо счупено?

Освен духа ми?

Има ли дупка в нещо, която да не трябва да е там?

Освен гордостта ми?

Беше добре. Или щеше да бъде. А, за щастие, и всички около нея. Избегнахме куршума. Буквално.

Горе главата, скъпа. Поне знаеш никога повече да не го пробваш. Винаги има светла страна при тези неща.

Всяка. Фибра.

Наистина си падаше по тези фибри. Може би си беше взела пълнозърнест мъфин на път към курса.

Николет тъкмо си тръгваше от работа. Забелязах я да върви в моята посока, докато се отправях към асансьора. Обличаше си якето и си сваляше табелката, ръмжейки, когато се закачи за косата ѝ.

— Николет, нали?

Тя спря и ме огледа.

— О, вярно, от вчера следобед. — Най-накрая освободи косата си и си провери телефона, изглеждайки изтощена.

— Чудех се дали не може да си вземем по чаша кафе или нещо подобно.

— Сега? — Тя изглеждаше съкрушена, че дори бих попитала. — Тъкмо свърших двойна смяна. Може ли да се договорим нещо за утре?

— Предпочитам да не е. Просто... Ти дойде при мен вчера сутринта. Каза, че си мъртва.

През нея премина изненада. Тя се поколеба, преди любопитството ѝ да я надвие.

— Има кафене две пресечки по-надолу. Така или иначе планирах да закуся там, ако искаш да се присъединиш.

— Навита съм за присъединяване. Мога ли да те закарам?

Лицето ѝ крещеше „възможно отвлечане“.

— Или може просто да се срещнем там.

Последвах червеното Волво на Николет до „Фронтierer“, което беше само на няколко пресечки от жилищната ми сграда.

Поръчахме, после седнахме на маса в дъното.

— Та, каза, че съм дошла при теб? Как?

— Ами, нека първо да кажа, че мога да виждам неща, които другите не могат.

Тя се размърда на мястото си.

— Добре.

— А ти се появи в апартамента ми вчера сутринта и ми каза, че си мъртва. Че тялото ти е под мост някъде по средата на нищото.

— Това е странно. — Тя наклони глава, сякаш криеше нещо.

— Николет, можеш да ми кажеш всичко. Ще ти повярвам, обещавам.

Тя сви рамо.

— Не, просто е странно. Имам тези сънища, но не съм казвала на никого за тях, така че не знам как би могла да знаеш за това.

— Защото се появи в апартамента ми и каза, че си мъртва. Ето как.

— Това е невъзможно — каза тя, хапейки долната си устна.

— Не мисля, че вярваш на това повече, отколкото вярвам аз. Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Се случва. Какво се случва.

— Това се е случвало и преди?

Тя най-накрая се изпъна и си пое дълбоко дъх.

— Получавам тези подобия на гърчове. Странно е. И когато се свестя, си спомням за инциденти на други хора. Спомням си как са умрели. Само дето аз бях този човек. Аз бях тази, която умира.

— Значи всъщност виждаш чуждата смърт през техните очи? — Това беше ново.

— Не, не разбираш. Тези смъртни случаи никога не се случват наистина. Проверях хората на следващия ден, но нямаше нищо за смърт по начина, по който я виждах. Никога не открих истинска връзка между онова, което виждам и това, което наистина се случва.

— Сигурна ли си?

— Сто процента. Проверях. Претърсвах интернет, правех всякакви проучвания, проверявах всички новинарски програми и вестници. Нищо.

Това беше наистина странно.

— Това е нашият номер.

— Аз ще ги взема. — Скочих и взех поръчката ни, после се върнах обратно до масата ни, а устата ми се пълнеше със слюнка заради аромата от буритото на Николет. Знаех си, че трябваше да си поръчам едно. Подадох ѝ го неохотно. — Какво ще кажеш да опишеш няколко от тези събития — казах, изсипвайки две розови пакетчета и малко сметана в кафето си. — Да ми дадеш няколко примера.

— Добре. — Тя си сложи салса върху буритото. — Ами, преди около две седмици бях възрастен мъж в болницата и всички си мислеха, че съм умрял от естествена смърт, но всъщност внукът ми ме уби. Там, в болничното легло. Не можеше да чака за наследството си. Макар че не ми оставаше много да живея, той не можа да изчака.

Откъснах поглед от буритото ѝ и извадих бележника и химикала.

— Научаваш ли някакви имена, когато се случва това?

Тя отхапа и поклати глава.

— Само понякога. Чакай, онзи път разбрах едно име. Нещо като Ричард или Ричардсън. Но не знам дали е името на мъжа или на внука, първо или фамилно име. Доколкото знам, може да е било името на медицинската му сестра.

— Не, това е страхотно. Може да ми свърши работа. — Можех да го проверя при чичо Боб или да накарам Куки да направи своята магия. Ако онова, което бе описала, наистина се беше случило, щях да го открия. — Добре, дай ми още едно.

Тя отпи глътка портокалов сок.

— Добре, ами, преди няколко месеца имах наистина лош инцидент с една жена. Беше много странно. Опитвах се да изляза от апартамента си и въпреки това не спирах да си напомням да оставя яхнията, която приготвях, да ври на котлона. Това беше наистина важно. После забравих нещо. Бях оставила одеялото в апартамента, затова се върнах да го взема. А когато се опитах да си тръгна, съпругът ми се върна у дома и ме хвана. — Гласът ѝ омекна и потрепери от тъгата, която се излъчваше от него. — Преби ме до смърт.

Студени тръпки преминаха през мен, докато седях там и слушах историята, разпознавайки всяка минута от нея. Всяка секунда. Не бях сигурна какво да ѝ кажа. Как щеше да го приеме. Накрая реших, че трябва да знае. А аз трябваше да знам как се случваше това.

— Името ѝ беше Роси — казах аз и наблюдавах как Николет ми отпрати подозрителен поглед. — И беше една от клиентките ми. Опитвах се да я измъкна от връзка с насилник и се провалих.

Разтревожена, че някак си се опитвам да я изиграя, тя се стегна. Отдръпна се от мен.

— Не мисля, че ти вярвам.

— Одеалото беше синьо. Щеше да има син, но съпругът ѝ я преби и тя го изгуби.

Очите ѝ се насълзиха от емоциите, но не искаше да ми повярва.

— Всеки би могъл да го предположи.

— Тя имаше тъмна, къдрава коса и...

— Не виждам лицата им. Аз съм тези хора. Виждам всичко друго.

— Добре, съпругът ѝ беше висок, едър, с широки рамене и светла коса. Имаше рождено петно на челюстта и все още носеше пръстена от гимназията. Беше голям, с рубин по средата.

Разпознаването се появи върху лицето ѝ.

— Кога получи това видение?

Отне ѝ момент, за да се отърси от мислите си. Когато успя, тя извади телефона си.

— Водех си дневник тук. Спрях, когато осъзнах, че нищо не излиза от това, макар всичките да изглеждаха толкова реални. — Тя прелисти няколко страници. — Добре, това беше на петнадесети октомври.

Замислих се.

— Получила си видението около четири дни преди наистина да се случи.

— Не това исках да чуя — каза тя, клатейки глава. — Те не са реални. Не са реални хора, които виждам.

Сложих ръка върху нейната, за да я успокоя.

— Кога започнаха тези видения?

— Бях на девет. Удавих се в басейна на съседите и парамедиците ме реанимираха. Скоро след това започнах да получавам пристъпите.

— Това изглежда е често срещан катализатор за всякакво екстрасензорно възприятие. — Замислих се за приятелката си Пари, която започнала да вижда починалите след преживяването си близо до смъртта, когато е била на дванадесет.

— И с теб ли стана така? — попита ме Николет.

— Не. — Отпих отново, после казах: — Аз съм нещо друго.

За щастие не изглеждаше заинтересована какво е това друго нещо.

— Толкова е странно — каза тя, — защото с всяка смърт получавам почти същото усещане. Не е каквото си мислиш.

— Какво усещане получаваш?

— Облекчение. — Тя се наведе напред, сякаш ми казваше дълбоко пазена тайна. — Освобождаване от всички товари. С Роси, последната ѝ мисъл бе „най-накрая свобода“.

Това ме преряза. Чувствах се като къс хартия, която някой е разкъсал по средата, обърнал я е и я е разкъсал отново. Бях я провалила и все пак тя бе свободна. Не знаех как да се чувствам от това.

Прочистих гърлото си и се заборих за контрол върху емоциите си.

— Можеш ли да ми разкажеш за последното си видение?

Тя се замисли.

— Помня само онзи мост. Имаше метални укрепления като стар железопътен мост. Мисля, че можех да видя металните греди, докато умирах. И помня руса коса и числото осем. Като татуировка или някакъв белег. И можех да помириша някакво масло. Или газ.

Сетивата ми потръпнаха. Може би случаите бяха свързани. Всички жени в апартамента ми бяха руси. Беше слабо вероятно, но бях постигала повече с по-малко следи.

— Разбра ли някое име?

— Не. Съжалявам. Аз се превръщам в тези хора. Колко често си мислиш сама „Казвам се Чарли Дейвидсън“?

— Е, това го правя често, но не ме ползвай за мерило.

Николет Лимей можеше да вижда в бъдещето. Никога не бях срещала някого, който да го може, макар че веднъж срещнах един тип, който твърдеше, че може да вижда в тъмното, защото имал тайни вълчи очи. По онова време му се вързах. Бях на четири.

[1] Beamer — модел на BMW. — Б.пр. ↑

[2] БППП — болест, предавана по полов път — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

*За да спестим време, нека приемем, че знам
всичко.*

Надпис върху
тениска

Куки се обади, докато отивах обратно към офиса.

— Да не кръшкаш от курса? — попитах аз. — Не можеш да позволиш един унизителен инцидент...

— Не кръшкам. Имаме почивки.

— О. Съжалявам — казах, похапвайки някакви „Туизлърс“, които открих на задната седалка. Бяха малко ронливи, но имах здрави зъби. — Само да знаеш, влюбена съм в човека, който е решил да продават „Туизлърс“ в пакети от по килограм. Какъв луд гений е измислил тази идея?

— Нали? А какво откри за зомби мацката?

— Изобщо не е мъртва. Ще ти обяснявам после. Малко е странно.

— И това идва от жътваря на души. Искях само да те уведомя, че Нони ни каза, че строителна бригада са открили нещо, което приличало на общ гроб в едно ранчо в южен Ню Мексико. Открили са останките от три тела, доколкото той знае. Всичките са на жени. И, Чарли, и трите са блондинки.

Облегнах се в седалката, чувствайки се така, сякаш някой токущо ми бе изкарал въздуха.

— Това би обяснило много. Не съм сигурна защо откриването на гроба би накарало всички да се втурнат към мен, но това трябва да е бил катализаторът. Може би не обичат да има някой друг на техен терен. Мислиш ли, че духовете имат войни за територия?

— Мисля, че духовете имат най-различни насъбрани тревоги. Та значи, Нони женен ли е?

— Куки! — казах аз, преструвайки се на удивена. — Фокусирай се върху думите на инструктора си, а не върху задника му.

— Виждала ли си задника му?

Простенах вътрешно и си отбелязах наум да уредя Куки с мъж.

— Връщай се на курса и благодаря за това. Ще се обадя на Чибо и ще го питам какво знае.

— Няма проблем. Но, сериозно, женен ли е?

— Все още ли ме мразиш с всяка фибра на съществуването си?

Тя се поколеба, после отстъпи.

— Не, предполагам, че не.

— Да, женен е, а съпругата му е шампионка по стрелба.

— Проклятие. Още един ми се изплъзна между пръстите.

— Това няма да го пипам. — Затворих със смях и се обадох на Чибо.

— Здравсти, тиквичке — каза той.

— Не мислеше ли да споменеш общия гроб?

— Какъв общ гроб? Откъде разбра за това? Тъкмо го откриха късно в петък следобед. Не се разгласява засега.

— Не си казал случайно на Нони Бачича, нали?

— Кучи... Може и да съм. Изпих няколко бири у тях снощи.

— Търсил е информация от теб, а ти си се поддал като нестабилна солна мина.

— Благодаря за онагледяването.

— Пак заповядай. Общ гроб?

— В бара съм и се каня да отивам натам, не че имаме юрисдикция там или каквото и да е, но работим заедно с щатските патолози, ФБР и местните полицаи, за да овладеем това. Записах се за доброволец към екипа от Полицейското управление на Албакърки, за да помогна.

— Това обяснява защо работиш в неделя.

— Мда.

— С махмурлук.

— Как така винаги знаеш?

— Защото винаги звучиш така, все едно си настинал.

— Става въпрос за три часа път с кола, ако си заинтересована.

— Заинтересована съм — казах, опитвайки се да не звуча отчаяно.

— Защо не се срещнем тук?

Отидох до „Каламити“ и паркирах на обичайното си място. Мястото, където обикновено слагах табела „не паркирай: нарушителите ще пострадат от няколко екзотични БППП, за които няма лек“. Изглежда вършеше работа. Хазяинът ми не харесваше особено тактиките ми, но всички бяха много по-щастливи, когато имах място за паркиране. Отидох до бара и се вмъкнах през задната врата.

Мястото беше пълно. В неделя. На обяд. В неделя. И отново изглежда жените бяха основните ентузиастки.

— Какво ще искаш? — попита Чибо, когато отидох до масата, която беше заел. Не можех да повярвам. Джесика отново беше там. Какво, по шибаните дяволи? Да не се беше нанесла?

Изтощена от това да гледам как Николет яде бурито на закуска, аз казах:

— Ще си взема обичайната закуска.

— Имаш я, тиквичке. — Той махна на сервитьорката ни. Не знаех името ѝ и по тази причина бях принудена да ѝ казвам Силвия. — Тя ще иска huevos rancheros^[1] с бъркани яйца, а аз ще искам carne adovada^[2] бурито.

— Значи ще отидем на мястото, нали? — Попитах аз, докато Силвия записваше поръчката ни.

— Да, и знам каква си с трупове.

Силвия спря, после продължи, преструвайки се, че не ни чува.

— Каква съм с трупове? — попитах аз.

— Гнуслива.

— О, вярно. — С мъртвите можех да се оправя. С трупове — не чак толкова.

— Удивлява ме как се занимаваш с мъртви хора всеки ден по цял ден, но като ти дадат труп и се превръщаш в момиче.

— Аз съм момиче — казах аз, дълбоко обидена. — И познавам доста мъже, които биха предпочели да ядат пържени червеи, отколкото да се изправят лице в лице с труп.

— Добре, съжалявам. Това беше сексистко.

Най-добре да съжаляваше.

— Какво става с новия готвач, Силвия?

— Ъм, казвам се Клеър.

Това беше разочароващо. Сега знаех името ѝ, но за мен винаги щеше да си остане Силвия.

— Много жалко. А новият?

Тя се ухили и срамежливо наклони глава. Ако не знаех по-добре, щях да кажа, че Силвия си падаше по него. Или по нея. Което и да е.

— Той е много добър готвач.

Значи е *той*. А тя имаше право.

— Добре, е, благодаря. — Това беше полезно колкото и шоколадов чайник.

Тя отиде да даде поръчката, когато влезе едър мъж със силна необходимост от терапия за контрол на гнева и с огън в очите си. Той я сграбчи за яката на ризата, а тя беше твърде стресната, за да направи нещо по въпроса. Горкичката.

— Никой ли не знае, че в този проклет бар висят ченгета? — попитах силно. — Защо правят такива неща? — Скочих, втурнах се и показах разрешителното си за частен детектив. — Полицията на Албакърки — казах аз, незаконно представяйки се за полицаи в пълна с граждански полицаи стая, но никой друг не скочи в защита на Силвия. Погледнах към чичо Боб. Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна да гледа шоуто.

— Какъв е проблемът? — продължих аз.

— Този човек е проблемът. Погледни това. — Той тикна в лицето ми телефон със снимка. После скролна вместо мен.

Трябваше ми момент да фокусирам, но ми отне само микросекунда да разпозная мъжа на снимката. Рейес. Кадър след кадър, пред мен вървяха снимки на Рейес. Какво, по дяволите?

— Това е телефонът на жена ми — каза той, гласът му крещеше, докато цялата зала не притихна, а позната топлина се надигна около мен.

О-о.

— Искам незабавно да говоря с този задник.

Вдигнах поглед, докато Рейес се приближаваше към нас, носейки престилката на Сами и бършейки ръцете си в хавлия.

— Какво правиш тук? — Но не трябваше да отговаря. Изведнъж всичко придоби смисъл. Жените. Жегата. Храната. — Ти ли си новият готвач? — попитах, потресена.

— Ти — каза мъжът със съмнителна интелигентност. — Жена ми идва да яде тук всеки ден заради теб. И прави снимки! — Той тикна телефона към Рейес, но Рейес нямаше никакво намерение да се замесва в обвиненията на мъжа. Запази безучастно изражение, отказвайки да погледне към телефона, докато не си помислих, че мъжът ще експлодира.

Реших да се намеся.

— О, боже мой! — казах на Рейес, очите ми излъчваха обвинения към него. — Тя те е снимала? Каква играчка играеш? Арестуван си, господинчо.

Устата му се изви и на бузата му се появи трапчинка, когато хванах ръката му и го блъснах към стената. Или, добре де, бутнах го натам. Задържах го до студеното дърво с една ръка и го претърсих с другата. Бавно. Умишлено галейки части от него, които няха право да галя пред публика. Прокарах ръка по задника му, галейки първо единия, а после и другия му джоб. После плъзнах ръка под престилката и направих същото и с предните му джобове. Той се напрегна, когато пръстите ми преминаха по чатала му. Усещайки как топлината около него се усилва, прокарах длан надолу по бедрата му, отпред и отзад, после нагоре по корема и ребрата му. Няхах представа, че претърсването може да е толкова забавно. За щастие бяхме частично скрити от изкуствено растение.

Макар да не го правех, за да накарам някой да ревнува, смъртоносните погледи, идващи от половината жени тук, ми казаха, че те не се забавляваха като мен. Или Рейес. Поне той разбираше чувството ми за хумор. И не възразяваше да го опипвам пред публика. Приветстваше го, ако страстният поглед в очите му бе някаква индикация.

Мъжът се отдръпна назад, несигурен какво да си мисли. Това бе тайното ми оръжие. Объркай ги и ги накарай да гадаят достатъчно дълго, че да избягаш.

Извадих най-силното оръжие от арсенала си.

— Ако се съпротивляваш — казах в ухото на Рейес, — ще бъда принудена да използвам електрошок.

Той погледна към онова в ръката ми.

— Това е телефон.

— Имам приложение. Вероятно ще изпиташ поражение на нервите. Лека загуба на памет.

Усмивката му се разшири. Той се пресегна назад, хвана едната гайка на колана ми и дръпна ханша ми към своя.

Най-накрая решавайки да се включи, чичо Боб дойде, без да бърза, с отегчено изражение.

— Какъв е проблемът?

Вдигнах ръка.

— Владее положението, детектив.

Точно тогава получих друго съобщение от Куки.

Очевидно пространствената ми ориентация не струва.

О, боже мой. Бях заета да опипвам мъжа си. Отговорих ѝ със съобщение.

Очевидно и изборът ти на момент.

Погледнах отново към Рейес.

— Научихте ли си урока, сър?

Можех да усетя вълна на завист да се завихря около мен като горещ вятър. В края на краищата той бе причината това място да е пълно с жени. Ако погледите можеха да убиват, щях да се гърча в агония, на път към отвъдното, стискайки гърлото си и борейки се за въздух, с едно око малко по-голямо от другото.

Друга жена каза:

— Не може да арестувате Рейес, защото тая кучка е вманиачена по него.

Даже му знаеха името? Все последна научавах.

— О, вярно — казах, пускайки го. — Тя има право.

Рейес се приведе към мен.

— Не, няма.

Мъжът реши да вземе нещата в свои ръце и ме сграбчи за ръката.

— Мислиш ли, че това е забавно?

— Това подвеждащ въпрос ли е?

Но осъзнах, че Рейес беше застинал. Той пристъпи по-близо и ме издърпа от хватката на мъжа.

— Не искаш да правиш това.

— Вижте, сър — казах, сега опитвайки се да озаптя двама разгневени мъже, — очевидно това е разговор, който трябва да проведете със съпругата си. И само да знаете, половината от хората тук са ченгета.

Изненадан, той се обърна, за да огледа мястото.

Но Рейес все още бе разпален. Той пристъпи още по-близо до мъжа, така че само ние да можем да го чуем.

— Аз не съм ченге. И тъкмо излязох от затвора за убийство на човек. Ако искаш да излезем навън, мога да ти обясня точно как го направих.

Цветът се отече от лицето му.

— Зимерман — каза чичо Боб, викайки един от униформените полицаи, — защо не изведеш този джентълмен навън и да го убедиш, че онова, което направи току-що, беше грешно.

— Но аз ям — каза Зимерман. Когато Чибо му отправи един от убийствените си погледи, Зимерман изруга. Сега беше ядосан и щеше да си го изкара на мъжа. Надявах се да му даде фиш. Някой гаден, за общественополезен труд или за курсове по овладяване на гнева.

— Благодаря, чичо Боб.

— Трябваше да те спра. Мисля, че половината жени тук планират смъртта ти.

— Вероятно си прав. — Обърнах се към Рейес и поех ръката му в своята, за да го поведе обратно към кухнята. — Хубаво, добре съм. Няма щета, няма вина. И я се виж. Не мога да повярвам, че замествах Сами.

Той се отърси от гнева си.

— Обядвах. Баща ти имаше нужда от готвач. Предложих си услугите.

— Чакай, не си... счупил крака на Сами?

След като ме възнагради с мек, дълбок смях, той каза:

— Не, сигурен съм, че Сами е счупил крака на Сами.

— Осъзнаваш ли, че си имаш фен клуб? — Посочих към залата с кимване.

— Мда, случва се.

— Сигурно е гадно — казах, дразнейки го.

— Снощи не дойде.

— Вярно, ъм, трябваше да се оправя с някои документи.

— Осъзнаваш, че не можеш да ме излъжеш.

— Знам. Не толкова лъжа, колкото разтягам истината. — Стигнахме до мястото му. Облегнах се на бара.

Рейес погледна покрай мен.

— Чичо ти ни гледа.

— Прави го. Ще обядваме, после се отправяме към местопрестъпление на юг.

— Добре, щом трябва да вървиш. Не съм сигурен какво ще направя с всички тези жени наоколо.

Ревността ме прободя толкова бързо и остро, че Рейес си пое рязко дъх, въздухът просъска измежду зъбите му. Той затвори очи, наклони глава назад, оставяйки емоцията ми да премине през него.

Прехапах устна, засрамена.

— Наслаждаваш ли се на това?

— Не — каза той, задъхан. — Малко. Усещането е като да те ударят със стотици бръснарски ножчета едновременно, всяко оставяйки малки резки.

— Ауч. Това звучи ужасно неприятно.

Той наведе глава, поглеждайки ме изпод миглите си.

— Някой ден ще разбереш, че не съм като другите мъже.

— Всъщност това го разбрах преди известно време.

— Никой и нищо не ми представлява интерес, освен теб. Но каква е работата с червенокосата?

Стомахът ми се сви само при мисълта, че е забелязал червената коса на Джесика. Той отново си пое рязко дъх.

— Съжалявам — казах, опитвайки се да озаптя внезапния си изблик на ревност. — Бяхме приятелки в гимназията. Не приключи добре.

Разпознаването на лицето му ме изненада.

— Това е тя? — попита той, а изражението му се стегна.

— Тя? Знаеш за нея?

Той сведе поглед към мен, гледайки ме така, сякаш се чудеше колко трябва да ми каже.

— Можех да усетя емоциите ти още тогава. Дори не знаех, че си истинска, но можех да почувствам всичко, през което минаваше, докато растеше. Мащехата ти беше постоянен извор на болка. Няколко пъти обмислях да ѝ счупя врата.

Ужасена, казах:

— Радвам се, че не си.

— А аз не. Но тази. — Той отново погледна към Джесика. — Никога не съм усещал такава болка от теб. Такова абсолютно опустошение.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Страхотно. Не би ми се искало да не знаеш колко съм наивна. Колко лесно мога да бъда измамена.

Изражението му омекна и той повдигна брадичката ми.

— Ти ѝ имаше доверие. Вярваше, че можеш да ѝ кажеш всичко. Това не те прави наивна.

Прокашлях се.

— Хлапета, нали? И освен това, сега имам Куки.

— Искаш ли да ѝ прекърша гръбнака?

— На Куки? — Когато той само ми се усмихна търпеливо, аз поклатих глава, макар офертата му да бе много по-изкушаваща, отколкото той можеше да си представи. Странно, обаче, не мразех Джесика. Мразех стореното от нея, тази, в която се превърна, но повече мразех факта, че дори до този ден, аз исках приятелството ѝ. Приемането ѝ. Одобрението ѝ. Тя беше като червенокоса версия на мащехата ми, а аз вечно търсех тази безусловна обич, която ми беше отказана. Колко и жалко да звучи.

Само дето с Джесика я бях получила. Поне за малко. Тя беше като слънцето. Смеехме се и плачехме заедно. Сгушвахме се и гледахме страшни филми. Правехме си палачинки и пица, и пиехме Куул-ейд от винени чаши. И си споделяхме една на друга най-дълбоките и най-пазени тайни. Така че, при едно преспиване една нощ, след като тя сподели, че веднъж видяла духа на баба си в коридора, аз също споделих с нея. Казах ѝ, че мога да виждам духове. Тя изглеждаше очарована. Заинтригувана. Така че продължих.

По онова време не знаех, че действително съм жътвам на души, но й казах за способностите си. Как помагах на баща си и на чичо си със случаите като разговарях с жертвите. Как починалите можеха да преминат през мен, ако го искаха, факт, който объркваше дори собствения ми податлив ум.

Стигнах твърде далеч. Изплаших я.

Не, изгубих я.

Отначало изглеждаше изплашена, после — отвратена. Възмутена как мога да бъда толкова глупава да вярвам, че имам суперсили. Реакцията й ме изненада толкова много, че не възразих, когато се обади на родителите си посред нощ, за да дойдат да я вземат. Когато отказа да отговори на обажданията ми през остатъка от уикенда. Когато през следващата седмица в училище сам-сама ме обяви за откачена вещица. Светотатствена и лицемерна. По онова време дори не знаех какво значи „лицемерен“. Ако знаех, щях да съм наясно къде е мястото на истинския получател на подобно обвинение. На цял океан разстояние от мен. За едно мигване на окото, с приятелството ни беше свършено.

Втората половина от първата ми година беше най-трудното нещо, през което съм минавала. Единственото хубаво нещо, което помнех, бе Рейес. Срегнах Рейес. Вярно, тогава беше пребит до безпаметност, но въпреки това беше важен момент за мен. Спомних си първия път, когато го докоснах. Той беше превит на две, държейки се за един контейнер за боклук за опора, дишайки трудно и кашляйки кръв. Опънатите по ръцете му мускули се свиваха от болка и видях гладките, ясни линии на татуировките му. Малко по-нагоре, гъста, тъмна коса се къдреше над ухото му.

Джема беше с мен. Тя беше вдигнала фотоапарата, който висеше около врата й, за да освети заобикалящото ни, а Рейес, мижейки срещу светлината, вдигна мръсната си ръка, за да засенчи очите си. А очите му бяха удивителни. Великолепно кафяво, дълбоко и наситено, с точки златно и зелено, блестящи на светлината. Тъмно червена кръв се стичаше от едната страна на лицето му. Той открадна сърцето ми и от онзи момент нататък, аз го исках.

— Къде се отнесе? — попита ме Рейес.

Обърнах се обратно към него.

— Съжалявам. Докъде бяхме стигнали? Вярно, без прекършване на гръбнаци за теб, господинчо.

— Сигурна ли си? Тя ме гледа.

Той отново си пое рязко въздух. Проклятие. Трябваше да овладее тази гадост.

— Какво искаш за обяд? — попита той.

— Всъщност поръчах нещо извън менюто. Сами винаги ми прави huevos rancheros, когато поискам. Супер е. Не те притискам.

Той повдигна вежда.

— Как си искаш яйцата?

Опитах. Наистина опитах. Но хвърлих поглед към чатала му и думите излязоха.

— Оплодени?

Порочна усмивка се разпростря на лицето му.

— Веднага ще се уреди, госпожо. — Той наклони невидима шапка и тръгна към кухнята.

— И ако онзи мъж се върне, за да те убие, *не* го убивай.

— Нищо не мога да обещаая.

— Сериозна съм, Рейес — извиках след него.

Той ми намигна, точно преди вратата да се затвори след него.

Пет минути след като седнах с чичо Боб, Рейес лично ни донесе храната. Стаята замлъкна до шепот, а няколко жени действително вдигнаха телефоните си, за да го снимат. Това беше абсурдно. Това беше повече от абсурдно.

Разбира се, сега той беше един вид известен. Беше прекарал десет години в затвора за престъпление, което не беше извършил. Всички искаха историята му. Репортери молеха за интервю. И щом публиката видя как Рейес бе освободен и отведен до чакащата пред съда кола, същата тази публика настояваше да знае повече за него. Така че, по някакъв начин, той беше знаменитост.

И все пак, Джесика?

— Детектив — каза Рейес на Чибо, докато оставяше чинията му.

— Фароу, хубаво е да те видя навън. Да работиш.

— Имаш предвид, че е хубаво да ме видиш как ставам продуктивен член на обществото?

Трепнах. Чичо Боб го беше пратил в затвора преди всичките тези години, но в негова защита, инсценировката на Ърл Уолкър бе почти

перфектна. Доказателствата бяха твърде сериозни, въпреки инстинкта на Чибо, който му подсказваше, че Рейес не го беше направил.

Устата на чичо Боб се изви в насилена усмивка.

— Това не е отровно, нали?

Без да откъсва очи от чичо Боб, Рейес взе вилицата му, откъсна от буритото, взе една хапка и ми я подаде. После погледът му, страстен и наелектризиращ, се склочи с моя. Отворих уста и обвих устни около онова, което ми предлагаше; после затворих очи и простенах.

— Вкусно. — Когато отново погледнах към него, чертите на лицето му бяха помръкнали. Гледаше ме как ям, очите му бяха притворени, челюстта му бе стегната. Преглътнах, след което казах: — Наистина си добър в това.

— Знам. — Той остави вилицата и ни кимна за довиждане, преди да се отправи обратно към кухнята. Всички очи бяха вперени в задника му, включително и моите.

— Значи — каза Чибо, — вие двамата изглежда се разбирате добре.

— Дори не си го и помисляй — казах аз, взирайки се във вратата, през която Рейес бе изчезнал току-що.

— Какво?

— Да съдиш с кого се срещам. — После му отправих злобен поглед. — Сякаш си по-добър с боклука, който водиш вкъщи.

— Чарли — каза той, обиден.

Но аз само го подготвих за следващото си изказване. Наведох се към него и казах:

— Знам, че я харесваш, чичо Боб. Просто я покани на среща.

— Кой? — попита той, изведнъж заплепен от буритото си.

— Знаеш кой.

Той отхапа и кимна.

— Това е невероятно.

Това беше моят сигнал. Ококорих ужасено очи, стиснах се за гърлото и направих най-добрата си имитация на умираща актриса от нямото кино.

— Не, той... той не би. — Само дето аз говорех. Изкарвах думите с кашляне измежду глътките въздух. — Това е... това е отровно.

— Добре, ще я поканим на среща.

— Сериозно ли? — попитах, поизправяйки се. — Кога?

Той отхапа отново.

— Скоро. Яж. Трябва да се махаме от тук.

Достатъчно добре засега. Можех да го тормозя, докато не изпълнеше обещанието си. Куки нямаше да го чака вечно. Тя беше страхотна, макар и затруднена в много отношения, например с координацията, но в моя наръчник това я правеше още по-интересна. Който беше бестселър на име „Наръчникът на Чарли“. Това ми даде идея.

— Хей — казах аз, откъсвайки хапка и набождайки я безжалостно, — трябва да напиша книга.

— За мен? — попита Чибо.

— Искам да бъде интересна, чичо Боб. Ще бъде за това какво е да виждаш умрели хора.

— Мисля, че това вече е правено. Има и филм.

— Проклятие. Винаги закъснявам. — Плъзнах вилицата в устата си и се усмигнах, когато вкусовите ми рецептори изригнаха в припева на „Толкова се вълнувам“^[3]. Боже мой, този мъж беше талантлив.

* * *

Тръгнах си, без да се сбогувам с Рейес. Мястото беше претъпкано. Не исках да го безпокоя. Все още не можех да повярвам, че работи за баща ми. Все още обмислях тази новина, когато Чибо прекъсна мислите ми.

— Между другото, минаха двадесет и четири часа — каза той, докато се насочвахме към I-25.

Знаех, че щеше да попита за подпалвача.

— Щях да се погрижа за тази малка ситуация този следобед, но тъй като настоя да дойда с теб на това местопрестъпление...

— Не настоях. И в момента случая с подпалвача бие този. Тези трупове няма да ходят никъде. Можем да обърнем и да приключим случая. — Той завъртя показалец във въздуха.

— Не знам със сигурност дали можем. Обещавам, чичо Боб, ще ти кажа в минутата, в която съм убедена.

— Чарли, ако този човек е невинен, ще го измислим.

— Невинаги става така и ти го знаеш. — Мразех да хвърлям случая на Рейес в лицето му, но това беше важно. Трябваше да съм сигурна.

Той се стегна, но не възрази.

— Поне трябва да знам кого подозираш. Ами ако нещо ти се случи между сега и после?

— Какво може да се случи? — Когато изражението му стана сериозно, свих рамене. — Хубаво. Ще изпратя съобщение на Куки за това кой е, с точни инструкции да не ти казва, освен ако не се случи нещо страшно. Като например да получи фатална алергична реакция към евтиния ти одеколон.

Не му хареса, но кимна в съгласие.

— Сега, ако не възразяваш.

— Боже. Добре.

Извадих телефона си и изпратих съобщение на Куки.

— А одеколонът ми не е евтин.

Изсумтях и написах.

Ким Милър. Запази това име и не го давай на чичо Боб, освен ако не умра по някое време през следващите ден или два. Или ако изпадна в анафилактичен шок и прогнозата е лоша. Той ще умолява. Бъди силна.

Нямах му доверие. Щеше да тормози Куки при първия възможен случай и аз го знаех.

И отбележи да купя на Чибо бутилка Acqua di Gio.

Добре. Има ли нещо, което трябва да знам?

Да, вкусът му за одеколон не струва.

Понечих да прибера телефона си обратно в чантата, когато Ози извика, акцентът му беше толкова силен, че само наполовина бях сигурна, че каза:

— 'Де, ма'а му, отиа'ш?

Чичо Боб подскочи. Трябва да бях включила GPS-а.

— Тря'а да обърнеш, ма'а му. На средата на шибаното нищо си.

— Какво, по дяволите, е това? — попита чичо Боб, почти излизайки от пътя.

— Съжалявам, това е Ози. — Грабнах телефона си и намалих звука. — Толкова е настоятелен. — Натиснах няколко бутона, за да изключа приложението, после сложих телефона на ухото си. — Сладки палачинки, Ози, трябва да спреш да ми се обаждаш. Ти си женен мъж! — Престорих се, че затварям, после завъртях очи. — Рок звезди.

Чичо Боб примигна и се загледа напред, без да е сигурен какво да си мисли, момент, който завинаги щях да ценя. Или поне докато моят синдром на дефицит на вниманието ми позволеше.

[1] Huevos rancheros — популярна мексиканска закуска, състояща се основно от пържени яйца върху леко запържена царевична тортиля, покрити с доматиен чили сос. — Б.пр. ↑

[2] Carne adovada burrito — традиционна закуска в Ню Мексико. — Б.пр. ↑

[3] „I'm so excited“ — The Pointed Sisters — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Животът е кратък. Купи си обувките.

Мотивационен
плакат

Свихме по частен път и карахме още половин час, минавайки през порти и заграждения за добитък, докато стигнахме до мястото с погребаните. Чичо Боб паркира до един булдозер, после ми подаде кърпичката си.

— Това може да е зле, тиквичке.

— Телата?

Той поклати глава, изражението му беше съчувствено.

— Не, останките, които са намерили, вече са в моргата. Миризмата.

— О, вярно.

Изскочих от джипа, изпълнена с чувство на страх. Самото място беше оградено с лента. Имаше дузина служебни автомобили, включително няколко щатски коли, няколко на местни полицаи и една с регистрационни номера на федералните. Познах ги. Огледах се за специален агент Карсън, зърнах я, заедно с партньора ѝ, да разговаря с шерифа. Тя ми махна.

— Хей — казах, изненадана колко нормално миришеше района. После въздухът се промени, а аз преглътнах и стиснах зъби, опитвайки се да потисна гаденето.

— Радвам се да те видя — каза тя, борейки се с подобна реакция. Тя също държеше кърпичка до носа и устата си. Но миризмата не беше такава, каквато очаквах. Беше газообразна и мазна, не толкова като смърт, колкото странна, тежка миризма.

Цялото място беше покрито в хлъзгав петрол, гъст и мръсен. Наведох се и потърках малко между пръстите си.

— Това е — казах тихичко на чичо Боб. — От тук са жените.

Той кимна за потвърждение.

— Дотук са открили останките на пет предполагаеми тела, но не са непокътнати. Доведоха археолог от университета, а съдебен експерт от Ню Йорк също идва насам, за да помага на разследващите.

Изправих се и огледах района. Продължаваше с километри, великолепна гледка към пустинята на Ню Мексико, със земни цветове, акцентирани от лилави петна.

— Има още. Още много. Този петрол изпод земята ли идва?

— Не мислим така — каза заместникът на шерифа. Той се приближи и подаде на шерифа някакъв доклад. — Изглежда е бил изхвърлен тук. Стотици, ако не и хиляди литри петрол.

— Защо някой би го направил? — попитах, мръщейки се. — Откъде ще вземат толкова петрол?

— Проверяваме го. Изпратихме проби в щатската лаборатория, за да определят какъв точно петрол е.

— Ами земята? — попитах. — На кого е?

— Първо това проверихме — каза агент Карсън. — Това е „Ранчото Найт“. Всъщност госпожа Найт, старица, го притежава сега. Съпругът ѝ е починал преди около две години, а оттогава тя е в старчески дом, но от години е управлявала ранчото сама.

— Може ли да е била двойката? Може би съпругът на жената?

— Малко вероятно — каза шерифът. — Дойл претърпя инцидент, докато жигосваше добитъка, и използваше инвалидна количка през последните тридесет години от живота си, заради което Алис, госпожа Найт, пое ежедневните задължения. Просто няма начин той да е изкопал тези гробове. Може да е бил всеки от роднини, през служители в ранчото, до случаен непознат, който е използвал имота им за отпадъци.

Поклатих глава.

— Просто не ми изглежда случайно. Има твърде много препятствия, за да се стигне до тук. Твърде много заключени порти. И се е случвало през твърде дълъг период от време. Ако трябва да предположа, бих казала, че убиецът ни е действал повече от двадесет години.

— Мога ли да попитам откъде го знаеш? — попита агент Карсън. Беше твърде схватлива, за да я лъжа, така че избегнах въпроса.

— Със сигурност можеш. Междувременно бих искала да надникна във вашия файл по случая, както и списък с всички роднини на Найт, служители в ранчото, както и всеки друг, който е имал достъп до земята.

Тъй като бяхме работили заедно по други случаи, агент Карсън знаеше, че трябва да ми вярва. Така че, когато друг агент би се сепнал при подобно искане, тя просто сви рамене.

— Това е доста дълъг списък.

— Чета бързо. Какво правеха тук строителните работници така или иначе? — попитах, оглеждайки разчистената земя. — От всички места из това ранчо от двеста акра, защо тук?

— Синът на Найт се пенсионира от родеото преди няколко години и пое работата. Реши да построи нова къща тук.

— Не мога да кажа, че го виня — каза чичо Боб. — Тази гледка е невероятна.

Чудех се дали убиецът бе избрал това място заради гледката. Също така се чудех дали синът я намира за толкова невероятна, колкото Чибо. Но ако синът беше извършил убийствата, защо би изпратил строителните работници точно на това място? Може би искаше жертвите му да бъдат открити. Може би искаше да бъде заловен. Или преследван. Серийните убийци обичаха преследването. Може би никой не обръщаше внимание, така че беше решил да ги накара.

— Изборът ти на момент е идеален — каза агент Карсън, жестикулирайки към огромен сребрист пикап, който спря до нас.

Изглежда схващаше факта, че когато говорех с някого лице в лице, можех да източвам информация, до която тя не беше допускана. Харесваше ми какво доверие ми имаше тя. Партньорът ѝ, от друга страна, не беше толкова впечатлен. Изпънато облечен, той продължаваше да гледа Карсън така, сякаш беше откачена задето дори говори с мен.

Тя посочи към пикапа.

— Това е синът.

— О, перфектно. След малко ще ти кажа дали е виновен.

Тя се усмихна.

— Оценявам го.

Но не отне дори толкова. В минутата, когато излезе от пикапа, усетих скръб, комбинирана със странно усещане за гняв, които се изливаха от него. Беше ядосан на който и да беше направил това, който и да беше захвърлил тези нещастни жени в неговия имот, заровил ги в неговата пръст.

— Няма значение — казах ѝ, когато тя и чичо Боб ме последваха.
— Невинен е колкото пралеля ми Лилиан.

— Предположих.

Беше умница.

— Господин Найт — каза агент Карсън, когато го приближихме.

Малко кривокрак от годините върху един или друг вид животно, Найт вървеше с изпънат гръб и твърда походка, но беше силен, все още в разцвета на силите си. Вероятно в края на тридесетте, той беше висок, слаб и със загоряло лице под коса с цвета на пустинята по залез. Но още по-поразителни от красивите му черти бяха поразителните му зелени очи.

— Това е детектив Дейвидсън — продължи тя — от полицейското управление на Албакърки и консултантката му Чарли.

— Просто Кени, детектив — каза той, подавайки ръка. Чичо Боб я пое. — Чарли — каза той след това.

Огледах го внимателно, докато се здрависвахме. Кени Найт. Бях чувала за него. Шампион в язденето на бик, който се състезаваше по цял свят.

— Кени — казах аз и решавайки, че няма друг момент като настоящия, продължих, — някаква идея как тези жени са се оказали в твоя имот?

Защитен рефлекс се надигна в него, но той моментално се успокои. Огледа района. Раздразнено раздвижи челюст.

— Не, госпожо.

— Ами този петрол?

— Какъв петрол? — попита той, проучвайки бунището на убицеца.

Агент Карсън обясни.

— В земята тук има петрол, но не произлиза от този район. С други думи, не е от онзи вид, който ще те направи богат. Знаеш ли нещо за това?

— Какво по дяволите? — Той поклати глава, шокиран. — Защо ще има петрол тук?

— И ние бихме искали да знаем.

Докато те разпитваха Кени за петрола, аз отидох до височината. Отдолу имаше урва, висока около шест метра, рядката красота на Ню Мексико, разпростираща се докъдето стига погледа. Гледах простора и чаках починалата жена, която се въртеше наоколо откакто дойдох, да проговори.

— Мислех, че никога няма да го доведе тук.

Погледнах надясно. Тя стоеше до мен, облечена в болнична нощница и с превръзка на главата, като на раковите пациенти. И беше красавица. Дори и болезнено слаба, с хлътнали бузи и помрачени от болестта очи, тя имаше сияние, което излъчваше сила и елегантност. Огледах се наоколо и направих знак на чичо Боб. Той се приближи, веждите му бяха повдигнати от любопитство. Вдигнах показалец, после кимнах към едната си страна. Той кимна в знак, че разбира. Можех да говоря с нея пред него и да направя така, че да изглежда сякаш двамата разговаряме.

— Значи това беше твоя идея? — попитах я.

— Така е. Винаги съм искала къща тук, но изглежда Кени не можеше да се установи достатъчно дълго на едно място, за да я построи. — Тя погледна към пейзажа. — Той не искаше това ранчо. Не искаше да има нищо общо с управлението му. Има буен дух. Винаги е било така. Мислех, че децата ще заглушат ездача в него, но просто не ни беше писано. — Тя преплете пръсти, очите ѝ преливаха от тъга. — Той все още е млад. Все още може да има деца, ако опита отново.

— Съжалявам — казах аз — за децата. — На мен мисълта за деца ми причиняваше уртикария и лек свистящ звук от гърдите. Но разбирах, че повечето жени ги искаха. — Каза, че си опитвала да доведеш Кени тук?

Тя кимна.

— Някой трябваше да открие тези жени.

Изненадана, попитах:

— Знаела си за тях? Знаела си, че са били заровени тук?

Чичо Боб наостри уши, но запази тишина, чакайки информация от това, което за него изглеждаше като едностранен разговор.

— Не както си мислиш — каза тя, клатейки глава. — Чух ги един ден, когато Кени ме доведе тук. Искях да видя това място още веднъж. Предполагам, че съм била толкова близо до смъртта, че можех да ги чуя.

Гърдите ми се стегнаха при тази картина.

— Какво чу?

— Плачът им. Стоновете им на агония. Не казах на Кени. Мислех, че полудявам, така че не го споменах. След това беше прекалено късно. — Тя си пое дълбоко дъх, после ме измери с решителен поглед. — Не можех да премина отвъд докато знаех, че тези жени са тук. Трябваше да накарам някой да дойде. Да ги освободи.

— Не разбирам. Как са били затворени тук? Мъртвите нямат тяло. Общо взето могат да минат през всичко. И как са били освободени?

— Не съм сигурна. В минутата, когато строителните работници започнаха да разчистват земята... — Тя спря и се замисли. — Не. Не, мъжът с булдозера помисли, че е видял нещо. Той изскочи навън и извади ръка от пръстта. И това успя. Това ги освободи.

Методите на стръхестествената реалност все още ме изненадваха. Как можеше мъртвия да бъде затворен? Как можеше допирът на човек да ги освободи? Никога нямаше напълно да го разбере.

— Как накара Кени да дойде тук?

— Преследвах го — каза тя, иззад тъгата се показва пакостлива усмивка. — Местех книги и разклащах чаши, докато той започна да обръща внимание. Не можех да направя много, но когато най-накрая привлякох вниманието му, опитах да го накарам да дойде тук. Оставях му следи, за да дойде на това място. Солница върху картата. Молив върху скицата, която бях направила на къщата ни. Той знаеше, че го преследвам, поради липса на по-добър израз, но си помисли, че искам да построи къщата на мечтите ни. — Тя сви рамене. — Каквото и да е, свърши работа. Доведох го тук. Но отне повече, отколкото мислех. Той трябваше „да направи планове“. — Тя изобрази кавички във въздуха, за да подчертае последната част. — Да знаеш, за шампион в язденето на бик, този мъж може да се движи по-бавно от меласата през януари.

Засмях се.

— Мисля, че това е недостатък на повечето мъже.

— Какво? — прошепна чичо Боб. — Какво казва тя?

Потупах го по бузата, после попитах:

— Знаеш ли кой го е направил? Трябва да има поне двадесет жени погребани тук.

— Двадесет и седем — каза тя, навеждайки глава. — Има двадесет и седем.

След като си позволих да поема тази информация, аз попитах:

— Знаеш ли имената им? От къде са? Кой го е направил?

Тя сведе поглед със съжаление.

— Нищо. Знам точно колко са, как изглеждат, но никоя от тях не говори.

Разочарованието ме стисна.

— И аз имам същия проблем.

Тя ме погледна изненадано.

— Какво си ти всъщност?

Повдигнах едното ъгълче на устата си.

— Аз съм порталът, когато си готова.

Тя си пое още един ненужен дъх и отново ме изненада като каза:

— Някак си го знаех. Готова съм, предполагам. Направих каквото трябваше. И колкото по-дълго стоя, толкова по-дълго Кени ще оставя живота си на изчакване. Страхувам се, че в бързината си да го доведе тук, той обеща да ме чака, никога да не се ожени отново.

— О-о — казах аз.

— Може ли да му предадеш съобщение от мен?

— Абсолютно.

— Може ли да му кажеш вместо това да построи къщата ни ето там? — Тя посочи място на около четиридесет и пет метра по-назад. — И да сложи градина тук? В памет на тези жени? Когато може. Не съм сигурна колко дълго щатът ще задържи имота окупиран.

— Ще му кажа.

Тя погледна назад към съпруга си. Очите му бяха зачервени, раменете му бяха прегърбени, докато гледаше дивото цвете, което въртеше в ръка.

— Такъв е разбойник — каза тя. После премина отвъд.

Безмълвни картини от живота ѝ преминаха през мен, докато душата ѝ се вля в тялото ми, втурна се през вените ми. Като дете ходила на балет, но предпочиташе седлото и каубойските ботуши пред

туту полите и пантофките. Имала кон на име Канела и куче на име Тост. Бяха погребани във фермата на родителите ѝ до Ел Пасо.

Първият път, когато видяла Кени, той се готвел да язди на панаира. Тя била на деветнадесет и очарована от начина, по който кожените му панталони оставяли открита най-хубавата част от него. Казала му го. Оттогава били заедно, с изключение на няколко седмици, когато отишъл на пиански гуляй в Мексико, след като бял бик на име Ураган строшил два прешлена на гръбнака му. Тя го погнала и го намерила припаднал в хотелска стая с една жена, спяща до него. С почти разбито сърце, тя отпратила жената, опаковала му дрехите и го довела у дома в ранчото. Никога не му казала, че знае за другата жена и той никога не го споменал. Сякаш изобщо не я помнел. Така си казвала тя.

Но тя го обичала толкова яростно, колкото той яздел бикове. Лицето му било последното нещо, което видяла, преди да почине и това било най-ценния ѝ спомен.

Поех си дълбоко дъх, когато премина отвъд, и стиснах ръката на чичо Боб, за да запазя равновесие.

Той ме улови за лакътя.

— Какво стана току-що? — попита той, когато започнах да дишам.

Избърсах влагата под очите си.

— Тя премина.

— Какво? Какво значи това?

Чичо Боб не знаеше за тази част. Знаеше, че можем да комуникирам с починалите, но само толкова.

— Тя премина от другата страна — обясних аз.

— Имаш предвид, че вече не можеш да говориш с нея?

— Не. Но тя нямаше представа кой го е направил.

Забелязвайки терзанието ми, агент Карсън дойде при нас.

— Всичко наред ли е тук?

Изпънах се и пуснах чичо Боб.

— Те са двадесет и седем. — Видяла достатъчно, аз тръгнах към джипа на Чибо. — Не ги оставяй да спрат, докато не открият всичките двадесет и седем.

* * *

След предимно тихо пътуване обратно, чичо Боб ме остави при Мизъри. Той имаше въпроси. Искаше да знае повече за мен. За онова, което вършех. Но стоях сериозна и не му дадох възможност за приказки.

Чудех се дали Рейес все още бе на работа, после реших вместо това да проверя Куки. Курсът трябваше почти да е свършил и исках да се уверя, че го е минала, преди да се отправя към апартамента на Ким Милър. Ако планът ми проработеше, щях да имам нужда от пълното сътрудничество на Ким. Надявах се да го получа, защото няхах никакъв резервен план. Освен да се моля.

Щеше ли Рейес да говори с мен след това? Любовта на починалата госпожа Нйт към Кени отразяваше моята към Рейес. Разбрах силата ѝ. Абсолютната нужда. Привличането му беше като гравитационна сила върху сърцето ми.

— Добре ли си, тиквичке? — попита ме Чибо, преди да изляза.

— Добре съм. Благодаря, че не ме пита нищо.

— О, това беше само отлагане. Имам много въпроси, можеш да разчиташ на това.

— Хубаво. — Затворих вратата и се вмъкнах зад оръжейния магазин, което не беше най-добрия ми момент, имайки предвид, че беше оръжеен магазин и всеки тук можеше да ме убие от деветдесет метра, без да му мигне окото. Но класната стая в задната част на магазина беше мястото, където Нони провеждаше курсовете си за носене на скрито оръжие.

Вратата на класната стая беше отворена и открих, че съм облекчена, че бе успял да включи Куки с такова кратко предизвестие. Курсът беше пълен с около двадесет и пет ученика. Обикновено не допускаше повече от около петнадесет.

— Разбирам — каза Куки на Нони. — Наистина. Просто не знам дали би било толкова лесно, без значение от обстоятелствата.

Вмъкнах се през вратата и заставах до задната стена.

Нони ѝ кимна. Беше среден на ръст, с гъста черна коса и маслиненна кожа. Той притежаваше местния сервиз, но освен това беше

експерт по оръжията и преподаваше оръжейна безопасност повече от две десетилетия.

— Тогава си получила от този курс всичко, което съм се надявал. Не е лесно. Без значение какви са обстоятелствата, да насочиш оръжието към някого, да дръпнеш спусъка не е и никога не трябва да е лесно.

Куки гледаше отсъстващо, сякаш на хиляда километра. Нещо, което Нони бе казал, преди да дойда, я бе накарало да се замисли, а това винаги беше опасно. Трябваше да го предупредя следващия път.

— Ами ако — каза тя, гласът ѝ се запъна, преди са се овладее, — ами ако най-добрата ти приятелка е изтезавана в съседния апартамент от мъж, който току-що е насочил пистолет към главата на дъщеря ти?

Дробовете ми се свиха. Не казах на Куки за тази част, където Ърл Уолкър насочи пистолет към главата на Амбър, допреди няколко дни. Не знаех как да ѝ кажа и не се справях с цялото това нещо с изтезанията толкова добре, както исках. Как можех да очаквам повече от Куки?

Очевидно чичо Боб беше казал на Нони за онази нощ. Поне не изглеждаше изненадан. Той се приведе напред и склочи поглед с нейния.

— Тогава се целиш точно.

— Ами ако, дори и да бях там, не можех да дръпна спусъка? — Гласът ѝ секна и от мястото си усетих тежестта на мъката ѝ. Почти беше повече, отколкото можех да понеса.

— Куки, това е решение, което трябва да вземеш, преди да извадиш оръжието. Имам усещането, че би могла да го направиш, предвид обстоятелствата.

Започнах да се изнизвам от стаята. Болката ме погълна. Спря дъха ми. Напълни очите ми със сълзи. Не от спомена, но от знанието колко дълбоко онази нощ бе повлияла на най-добрата ми приятелка.

— Я виж какво е довлякла котката. — Нони ме беше забелязал в момента, в който стъпих в стаята, но правеше нещата така, че да изглежда сякаш току-що бях влязла. Бях му благодарна.

Усмихнах се, когато всички се обърнаха, махвайки им колебливо.

— Само проверявам служителката си. Знаеш, уверявам се дали не е пропуснала курса. Или да е убила някого. Известна е с това. — Куки погледна към мен, отначало изненадана, после смутена. Нямах

никаква причина да бъде. — О, не да убие някого — поправих се. — Това никога не го е правила. Но е професионалист в пропускането на разни неща. Има панделка.

— Това е една от бившите ми ученички, частен детектив, която работи като консултант към полицейското управление на Албакърки. — Нони ми махна да отида отпред. — Обзалагам се, че има истории за разказване.

Изпънах уста в мрачна линия, докато отивах да го прегърна. Знаеше много добре, че имах истории. Чичо Боб му казваше всичко. После оставих лявата ми трапчинка да се покаже и се обърнах към класа.

— Всъщност имам история за един инцидент, който се случи по време на моя курс при Нони. Всички бяхме на стрелбището и влезе една жена, облечена с прилепнал по тялото пуловер, а Нони почти си простреля...

— Ах, ти — каза Нони, прекъсвайки ме. Той обгърна с ръка врата ми и ме заключи с хватка. После потърка кокалчета в скалпа ми. — Тази обича да си измисля — каза той, смеейки се на изплашеното ми скимтене. — Искам да благодаря на всички ви, че бяхте тук, а аз ще подготвя цялата документация. Ще имате разрешителното си до два месеца. — Всички станаха да си вървят, но Нони не посмя да пусне главата ми. Наистина не искаше тази история да се знае. Не че наистина уцели нещо. Слава богу, защото ако беше, щеше много да обяснява на съпругата си.

— Дошла си да ме провериш? — попита Куки, извъртайки поглед.

— Да — казах измежду сплесканите си бузи. Нони се здрависваше и отговаряше на последни въпроси. — Притеснявах се, че ще избягаш след инцидента с „падни и се търколи“.

Тя се засмя меко и си взе чантата.

— Този курс беше добър. Беше права.

— Казах ти.

— И нямам представа за какво говореше — каза тя, обръщайки се да си върви. — Нони не е пълен фанатик.

О, гадост. Хватката на Нони се затегна и отново усетих кокалчетата на смъртта върху главата си. Всички бяха прави. Никога не обръщах внимание, но бяха напълно прави: Отплатата беше кучка.

ГЛАВА 13

Ако не бяха физиката и полицията, щях да съм неудържима.

Надпис върху
тениска

Когато излязохме от оръжейния магазин, обясних на Куки съобщението за Ким Милър. Поразена щеше да бъде най-доброто ми описание на реакцията ѝ. Но ѝ казах плана си и тя се съгласи с мен. Струваше си да се опита. Така че, двадесет минути по-късно се намирах пред тюркоазената врата на Ким. И чуках. И чуках. Можех да я усетя вътре, но не искаше да отговори. Вината ѝ сгъстяваше въздуха, даваше му потискаща текстура.

След третото ми почукване, когато добавих „Няма да си тръгна, Ким“, тя отвори вратата. Винаги бе изглеждала крехка и нищо не се беше променило. Беше като фин порцелан — толкова деликатна, че се страхувах, че една погрешна дума може да я съсипе.

— Съжалявам — каза тя, махвайки ми да вляза. — Миех чинии.

Не изглеждаше като да бе яла и хапка от последния път, когато я видях.

— Чудех се дали можем да поговорим.

— Разбира се. — Не изглеждаше щастлива от възможността, но и не възрази.

Седнахме в малката ѝ всекидневна. Тъй като слънцето бе залязло, единствената светлина се предоставяше от една самотна лампа. Това караше острите ъгли на лицето ѝ да изпъкнат.

— Виждала ли си го? — попита тя, гласът ѝ бе тих и несигурен.

Това ме ядоса.

— Да, виждала съм го, а той трябваше да дойде да те види в минутата, в която излезе навън.

Тя поклати глава, защитавайки го както винаги.

— Не, не, разбирам. Той не иска никой да знае за мен.

— Това беше преди, когато беше обвинен в убийство. Няма причина да не те посети, Ким.

Очите ѝ се насълзиха моментално.

— Той има всяко право — каза тя, почти умолявайки ме да разбера. — Не знаеш какво е изтърпял заради мен.

— Всъщност знам. — Когато ми отправи въпросителен поглед, аз казах: — Имам снимка от онова време.

— Снимка? — Ужас изпълни централната ѝ нервна система.

— Да, на Рейес, който е... — Не знаех как да го кажа меко, защото нямаше нищо меко в тази снимка. — Преди време ми беше казала, че Ърл Уолкър е пазел снимки в стените. Това ли имаше предвид? Снимки как Рейес е бил изтезаван?

Тънка ръка покри устата ѝ, когато сълзите преляха от очите ѝ.

— Затова ли палиш всички сгради, в които сте живели, докато сте растели? Защото Ърл е криел снимки в стените?

Изненадата ѝ беше очевидна. Скръбта ѝ дори още повече. Тя стана и отиде до кухнята за две чаши сладък чай и кърпичка, после седна отново, решението ѝ бе ясно.

— Да — каза тя, затваряйки очи от срам. — Палех сградите, къщите, пълните с мръсотия гаражи... Навсякъде, където бяхме живели, всяко място, където Ърл оскверни брат ми. Всички те са омърсени, опетнени от разруха и деградация. — Подаде ми чаша чай и самата тя отпи от своя.

Отпих, давайки ѝ момент, после попитах:

— Ким, знам, че говорихме за това, но дали Ърл някога е... дали е...?

— Не — каза тя, преглъщайки. — Не мен. Никога. — Диво отвращение изпълни следващия поглед, който ми отправи. — Той харесваше момчета. Харесваше Рейес. Взимаше жени, само когато се налагаше, за кратко. — Тя ми отправи объркан поглед. — Защо някоя жена би погледнала втори път тази купчина боклук?

Поклатих глава, виждайки сила у нея, която не бях забелязвала преди. Яростна решимост да защити Рейес. Би направила всичко за него, а той даже нямаше приличието да я посети, след като излезе от затвора. В този момент му бях бясна, но можех да се справя с това по-

късно. Сега ставаше въпрос за Ким. За това да получи помощта ѝ. Отпих, докато я наблюдавах, давайки ѝ момент да изпусне парата.

— Рейес направи всичко, за да ме защити. Все още го прави. С този апартамент. С парите.

Знаех за парите. Тя ми го беше казала и това имаше важна роля в плана ми. Петдесет милиона долара биха свършили работа да успокоят застрахователните компании, особено след като почти всички места, където бяха живели, всяко място, което бе изгорила до основи, бе мизерно. Сложих ръка върху нейната, за да получа пълното ѝ внимание.

— Ким, мисля, че мога да ти уредя сделка.

— Сделка?

— С полицията. С областния прокурор.

— О. — Тя сведе поглед, засрамено. — Разбира се. Ще бъда арестувана. Но се уверявах, че няма никой в сградите. Никога не бих наранила някого.

— Знам и ще се уверя, че и те го знаят. Мисля, че ако върнем парите на застрахователните компании и предложим някаква друга компенсация, имайки предвид необичайните обстоятелства...

— Не! — Тя стана и се отдръпна от мен. — Трябва да не намесваш Рейес в това. Никой не знае, че той някога е бил част от живота ми и няма да го повлека със себе си. Ако някой открие...

Оставих чашата си и също станах.

— Ким, ако това значи...

— Не. Чарли, той отиде в затвора, без някой да узнае какво му е причинил Ърл. Не разбираш какви белези има, каква тежест носи.

Тя беше права. Не разбирах. Но ако успееш да сключи сделката на века, щеше да се наложи да го въвлека в това. Рейес може и да не бе съгласен да позволи на правителството да узнае, че има псевдо сестра, за да спаси задника си, но със сигурност би го направил, за да не влезе тя в затвора. Страхувах се до смърт, че тя няма да оцелее в затвора и след като аз щях да съм тази, която да я предам в полицията, ако отидеше и не оцелееше, кого щеше да обвини Рейес? Нямах да има избор, освен да обвини мен.

Ким седна отново и отпи нова глътка, за да се успокои. Направих същото, давайки ѝ момент да се стегне и на себе си, за да реша колко открита да бъда. Ако отидех при чичо Боб и областния прокурор и им

обяснях всичко, ако имах доказателства... Една мисъл ме осени. Нямах да имам нужда от показанията ѝ. Имах снимката. Имах част от същото онова нещо, което тя се опитваше да изгори.

— Можеш ли да ме извиниш? — попита тя.

Кимнах, когато тя стана, за да отиде до тоалетната, давайки ми възможност да обмисля плана си. Нямах представа дали щеше да проработи или дали областният прокурор щеше да я окове с белезници в минутата, в която прекрачехме прага. Нуждаех се от някаква гаранция. Проверих часовника на телефона си. Почти осем. Със сигурност, ако се обадох на чичо Боб, той щеше да има време да се обади на областния прокурор и да уреди нещо за утре сутринта. И ако трябваше, щяха изцяло да се доверя на Чибо. Той можеше да ми каже как да процедирам като гарантира правата и безопасността на Ким. Може би дори можех да се обадя на Джема, да проверя дали ще може да присъства на срещата като подкрепление. И можеше да ми се наложи да имам адвокат в готовност, ако нещата тръгнаха надолу.

Ким излезе след няколко минути и очевидно бе плакала. Беше прибрала косата си с лента и бе сменила дрехите си. Беше се превърнала от крехка даскалица в международна шпионка, покрита в черно от главата до петите.

Вдигнах вежди насреща ѝ, когато отново седна на дивана, но когато го направи, вълна от замаяване ме покоси. Топлината тръгна от тила ми и се разпростря през тялото ми и осъзнах, че не бях яла от обяд няколко часа по-рано. Кръвната ми захар падаше бързо. Може би щях да принудя Рейес да ми сготви нещо, когато се върнех. Но пък ако знаеше какво планирах, можеше наистина да сложи отрова вътре.

Отрова.

Примигнах надолу към чая си. Той се размаза пред погледа ми и се наклони настрани, разливайки се през ръката ми и върху килима. После ръцете на Ким бяха около мен. Дръпна ме на дивана, сложи ме да легна на него колкото можеше. Все още усещах, че съм изкривена, когато погледна надолу към мен.

— Толкова съжалявам, Чарли. Остана една. — Веждите ѝ се ключиха замислено. — А с тази ще е сложно.

— Ти... ти си ме упоила?

— Остана само една и после всичко това ще свърши. Уредила съм всичко. Парите са на името на Рейес. Ако той иска да плати на

застрахователните компании, добре. Това ще зависи от него.

Клепачите ми се затвориха.

— Чакай — каза тя, потупвайки бузата ми.

Примигнах насреща ѝ.

— Всички документи са в бюрото ми в кухнята. А това е бележка за Рейес. — Тя вдигна една бележка. Тя се размаза пред погледа ми. — Не искам ченгетата да я докопат — каза тя, натъпквайки я в джоба на дънките ми. — Моля те, просто му кажи, че го съм го обичала от първия момент, в който го видях.

Знаех какво е чувството.

— И, и му кажи... — Тя се замисли за момент, после се ухили. — Кажи му, че ще го видя от другата страна.

Гласът ѝ също се размаза и избледня, докато пропадах в топъл, пухкав мрак.

* * *

— Чито Блоб — казах, борейки се с отказа на езика ми да работи.

— Знам, че си разстроена, Чарли, но това не е причина да ме наричаш с разни имена.

— Не, ту те тирираш. — Какво, по дяволите, казах току-що?

— Какво, по дяволите, каза току-що?

В главата ми звучеше като „Ти не разбираш“, когато го измислих. Стиснах зъби и се постарях повече.

— Талезът. — Чудесно, сега звучах като францужойка. — Подпалвач... ът.

— Подпалвачът? — попита той, изведнъж много заинтересован какво имах да кажа.

За съжаление „Телиозно“ бе онова, което получи. Нямам представа. Преглътнах и се запрепъвах през вратата. Да слагам единия крак пред другия и да се опитвам да говоря междувременно, се беше превърнало в сериозно предизвикателство. Хладният въздух изглежда помогна. Поклатих глава.

— Подпалвачът. Искам да направя телка. Сделка. Само че нямам много време.

— Защо не?

Проклятие. Ким щеше да провали плановете ми за нея.

— Още една сграда или къща, или нещо подобно е на път да бъде обхваната от тламъци. Просто предупреди пожарната — казах аз.
— Аз ще се опитам да открия подпалвача, преди да стане тота.

— Кой, Чарли? — попита той, гласът му бе твърд, нетърпящ възражение.

Но пък аз можех да споря и със стълб.

— Ще се срещна с теб и с областния прокурор рано сутринта. Обещавам. Всичко ще бъде обяснено.

— Каж ми сега или се кълна, че ще наредя да те приберат за намеса и възпрепятстване.

— Чито Боб, тота не е честно.

— Нека поне да се оглеждат за колата.

Това беше чудесна идея. За съжаление не знаех дали Ким изобщо има кола. Нямахме такава, регистрирана на нейно име. Бях проверила.

— Просто ми се обади в минутата, в която чуеш нещо за тожар.
— Да се надяваме, че Чибо можеше да си преведе.

— Чарли, поставяш невинни хора в опасност.

Разочароваше ме.

— Тя няма да нарани никого. Знаеш, че няма.

— Тя?

— Просто ми се обади.

— Няма нужда. Имаше още един палеж. Същата процедура.

Вече? Колко време съм била в безсъзнание?

— Къде?

— Слушай сега. Аз ще споделя, когато и ти го направиш.

Преди да успее да споря, той затвори. В лицето ми. Завъртях очи, в резултат едва не паднах от тротоара. Обадох се на Куки, за да открие къде беше тожара... пожара. Кой *мислеше* заваляно?

— Има неконтролиран палеж в тревист район — каза тя, след като подслуша линията за спешни случаи благодарение на чудото на интернет. — Само това се казва засега.

— Неконтролиран палеж в тревист район?

Това беше странно.

— О, чакай, да, има неконтролиран палеж в тревист район, но някаква подземна структура е изгоряла.

— Като бункер? — попитах аз.

— Възможно е. Опитват се да го изгасят. От там се е подпалила тревата.

Дали Ърл ги е карал да живеят в бункер в някакъв момент? Не бих го отхвърлила. А Ким беше права. Това би било сложно. Как някой палеше подземна сграда? Очевидно ставаше добра в тази работа с палешите. Може би това щеше да ѝ даде предимство на улицата, ако планът ми се провалеше безславно — което моите планове често правеха — и накрая тя свършеше в голямата къща.

Започнах да излизам от паркомаястото, когато Ким се появи в светлината на фаровете ми. Оставих Мизъри паркирана и излязох, странно чувство на унижение подклаждаше собствения ми огън.

— Ти ме упои! — казах сърдито.

Една дама, разхождаща кучето си, спря, за да слуша, после наведе глава, когато погледнахме към нея и продължи да върви. Имаше приличието да изглежда засрамена. Ким, не жената.

— Само малко.

— Малко? Доколкото разбрах си подпалила света, докато съм била в безсъзнание.

— Само една мъничка част от него. — Тя вдигна палец и показалец, за да ми покаже точно колко мъничка.

— И звучах глупаво, когато се опитах да говоря с чичо Боб.

Тя закърши ръце.

— Съжалявам. Не съм искала да звучиш глупаво.

Скръстих ръце на гърдите си.

— А приключи ли? Сега вече можем ли да обсъдим изобретателния ми план как да те спасим от затвора? Или все още планираш да се самоубиеш?

Изненаданото изражение на лицето ѝ ми каза... ами, че я бях изненадала. Общо взето това беше, но познавах признаците за самоубийство. Беше вкарала нещата си в ред и имаше всяко намерение тази вечер да се самоубие. Не можех да не се зачудя какво я бе спряло. Или дали пътуване до моргата все още беше в дневния ред.

— Не, аз... — Тя стисна устни и остави една сълза да се търколи по бузата ѝ.

— Добър опит, сладурче — казах, хващайки я за ръката и повеждайки я навътре. — Но няма отново да се хвана на този номер. По-силна си, отколкото някога съм предполагала.

— Не, не съм. Кротка съм и крехка.

— Кажи го на съдията, сестро. Точно сега трябва да си сверим часовниците.

— Аз всъщност не нося...

— Просто израз. — Бутнах я в апартамента ѝ, после затворих вратата. — И ако мислиш, че можеш да направиш кафе, без да му сложиш опият, може ли да получа чаша?

— Добре.

Тя се отправи към кухнята. Последвах я. Наблюдавах всеки неин ход. Кротка и крехка друг път.

* * *

Ким не одобри плана ми на 100%. Възнамеряваше да влезе в полицейския участък и да се предаде, признавайки всичко. Макар това да бе съществена част и от моя план, имаше стъпки, които трябваше да бъдат направени, за да се гарантира справедливото отношение към нея. Щом веднъж я убедих в това и спрях да заплашвам, че ще повдигна обвинение за това, че ме е упоила, тя се съгласи.

Но дали чичо Боб щеше? Дали капитана или областния прокурор щяха? Ким отказа да включи тази част от живота си в преговорите, но цялата ѝ дейност като пиroman се основаваше на това. Тя изгаряше тези спомени. Опитвайки се да предпази Рейес, да се отърве от снимките в стените. Да стерилизира миналото си. Ако не искаше да говори за него, щях да уважа това, но все още имах едно доказателство в арсенала си. Самата снимка. Онази, която имах на Рейес. Ако първо я покажех на областния прокурор, после договорех сделка за Ким, ако тя признаеше и върнеше парите на застрахователните компании, със сигурност щяха да се съгласят. Ако не друго, тя вършеше услуга на града. Всяко място, което бе подпалила, навсякъде, където бяха живели, беше грозотия.

Пробях двете стълбища и се втурнах през вратата си, преди да си спомня, че имах компания. Спрях рязко, огледах стаята и въпреки че не преброих всички, бих предположила, че в апартамента ми имаше точно двадесет и седем починали жени, което беше с двадесет и седем повече, отколкото трябваше да бъдат.

Една дереше килима ми, отчаяно опитвайки да се измъкне. А друга си дърпаше косата, изтръгвайки я с шепи. Не можех да понеса повече. Забързах към нея, клекнах и хванах ръцете ѝ в своите. Тя продължи да се поклаща, но малко се успокои. Придърпах я в обятията си и загледах, докато разни жени се щурака по шкафчетата, по стените и под бюрото ми.

Открихме общия гроб, но сега какво? От какво се нуждаеха тези жени? Ако чакаха убиецът им да бъде намерен, можеше да чакат дълго. Можеше да се наложи да лагерувам на противопожарния изход.

Когато жената в ръцете ми се успокои достатъчно, за да я оставя, аз се запромушвах през тълпата, внимавайки да не стъпя на нечи пръсти, и отидох до чекмеджето на скрина, където пазех снимката. Започнах да се притеснявам, когато не я намерих. Прерових и останалите чекмеджета, малко развълнувана, когато открих боксерките си с „отговорна за удоволствието“ на задника, после претърсих чорапите си и пуловерите, и шаловете. Никаква снимка. Когато стаята ми заприлича на взривена, осъзнах, че снимката беше изчезнала.

Осени ме прозрение. Рейес. Беше разстроен, когато я намери. Трябва да я беше взел.

Грабнах ключа ми за апартамента му и замарширувах натам. Пътят беше кратък.

— Къде ми е снимката? — попитах, след като го открих. В спалнята му. По хавлия. Все още чисто мокър. Пресвета майко...

— Кога щеше да ми кажеш плановете си за сестра ми?

Това ме спря рязко. Очите му блестяха от гняв. Не беше говорил с нея от години. Как, по дяволите, знаеше всеки път, когато отидех да говоря с нея?

— Знаеше ли какво е намислила сестра ти?

Той се занимаваше с това да си слага часовник с дебела кожена каишка.

— Мислех, че имаме уговорка. Ти стоиш далеч от нея, а аз не те разрязвам на две.

— Не — казах аз, приближавайки се към него. Забих показалец в гърдите му. — Не ти се полага да ме заплашваш.

— Кой казва, че е заплаха? — Човекът обичаше да говори големи приказки.

Пристъпих по-близо. Ароматът му, като гръмотевична буря в пустиня, ме обгърна. Топлината му, излъчваща се на вълни от него, изглежда ставаше все по-гореща с всяка секунда.

— Ако някога отново ме заплашиш...

— Какво? — попита той, скръствайки ръце, докато ме изучаваше изпод притворените си клепачи.

След като прочистих гърлото си, казах:

— Ако някога отново ме заплашиш, ще те обвържа.

Бях го обвързала веднъж, привързвайки безтелесната му същност към телесната, така че да не може да я напуска. Беше заклецен. Не беше място, на което обичаше да е.

Веждите му се стрелнаха нагоре и в стаята стана още по-горещо. Той скъси дистанцията помежду ни.

— И как точно предлагаш да стане това — попита той, ирисите му блестяха, — ако не можеш да говориш?

Прилив на ярост премина през мен. Погледът ми се стрелна към хавлията. Сенките в долината между бедрата му привлече вниманието ми. Те се размърдаха, когато той направи още една крачка, принуждавайки ме да отстъпя. Коремните му мускули помръднаха от движението. Той продължи да напредва, докато нямаше накъде повече да отида. Притисната до стената, сложих ръка на гърдите му. Той опря ръце на стената зад мен.

— Мислех, че сме приключили с дребнавите ти заплахи — казах аз.

Погледът му се спусна към устата ми.

— Заплахите ми никога не са дребнави. — Той прокара език по долната си устна, после го прибра в устата си, докато обмисляше ситуацията ни.

— Нито пък моите. Не ме заплашвай отново и можем да сме приятели до живот.

Главата му се наклони настрани.

— Мислиш да ме укротиш? — попита той. Без да сваля очи от мен, той се пресегна към най-горното от чекмеджетата на скрина, взе полароидна снимка и ми я подаде. — Мислиш да укротиш това?

Не я погледнах. Изображението се бе запечатало в ума ми още когато я видях за пръв път. Рейес завързан и с вързани очи, завързан за стол, въжетата се впиват в плътта му, отваряйки отново рани, които

изглежда заздравяваха. Бях го разпознала моментално, разрошената му тъмна коса; плавните татуировки по раменете и ръцете му; плътните му устни. На снимката изглеждаше на около шестнайсет, лицето му бе извърнато настрани, устните му бяха стиснати от унижение. Огромни петна от черни синини обезобразяваха врата и ребрата му. Дълги очевидни разрези, някои пресни, някои позараснали, се спускаха по ръцете и торса му.

Заклех се, че никога повече няма да я погледна, но бях идиотка. Освен това и никога не я оставих. Ако не друго, това беше доказателство за онова, през което бе преминал Рейес, онова, което двамата с Ким бяха изтърпели, а сега щеше да помогне за случая на сестра му.

Без да я поглеждам, аз я тикнах в задния си джоб.

— Не искаш ли да видиш какъв съм? — попита той.

— Това не си ти, Рейес. Това е, което ти е било причинено.

Усмивката, която се разпростря по лицето му, съдържаше малко хумор.

— И мислиш да ме поправиш като птиче със счупено крило.

Ръцете ми се плъзнаха до хавлията.

— Мисля, че си голямо момче и знаеш, че съм до теб, без значение какво се случва. — Подразних го, прокарвайки върховете на пръстите си по горната страна на хавлията, надолу по предницата, докато не се плъзнаха по ерекцията му. Очевидно не беше чак толкова ядосан.

Той се напрегна.

— Без значение какво се случва?

— Без значение — казах аз, бутайки го назад. — И ако можеш да спреш да ме заплашваш всеки път, когато отстоявам своето, можеш да ме имаш. Дотогава можем да бъдем съседи. — Понечих да се мушна под ръката му, но той я сниши, блокирайки пътя ми за бягство.

— Майтапиш се, нали?

Вдигнах поглед към него.

— Ни най-малко. Ако не възразяваш. — Посочих ръката му с поглед.

Вместо да се дръпне встрани, той скъси дистанцията помежду ни, докато се оказахме само на сантиметри един от друг.

— Съседи?

Огънят, който го поглъщаше, облиза кожата ми, просмука се в пуловера и дънките ми. Отпуснах глава на стената и вдигнах поглед към него. Чакайки. Или щеше да се мръдне и да улесни и двама ни, или щеше да направи своя ход, правейки възможността ми да си тръгна много, много трудна. Той не направи нито едно от двете. Стоя там, наблюдавайки ме внимателно, и отначало не разбрах защо. После го усетих. Усетих него. Навлизайки в мен с горещца, проучваща енергия.

— Ако дори за момент си помислех, че приемаш заплахите ми сериозно, Дъч, щях да си държа езика зад зъбите.

Можех да измисля други неща, които да направи с езика си.

— Това не е извинение — казах вместо това, гласът ми бе лек шепот.

— Поне докато те заплашвам, спираш да изпитваш съжаление към мен.

— Съчувствие — поправих го аз.

— Просто... мога да приема гнева много по-лесно, отколкото съжалението.

— Съчувствие — казах отново.

— И можеш да ползваш всеки евфемизъм, който поискаш, пак е съжаление.

— Състрадание е.

— Жалка утеха е.

— Признаване на онова, през което си минал. Разбиращо и искрено. Ако е твърде много, за да го понесеш, тогава може да ме целунеш отзад.

— Това покана ли е?

— Това е факт.

Той наведе глава.

— Искам да ми имаш доверие.

— Колкото и да е странно, имам ти доверие. Без значение какво казваш, аз ти се доверявам.

Той премести ръце от двете страни на главата ми и прокара палци по слепоочията ми.

— Колко?

Моментално започнах да се отпускам. Докосването му беше невероятно.

— Точно сега — много. Но все още не ти се полага да ме имаш, докато не започнеш да се държиш подобаващо.

Той се наведе по-близо, опря чело на стената до ухото ми, не съвсем докосвайки ме, но толкова близо, че можех да усетя дъха му по врата си, и нежно каза:

— Тогава ме накарай.

Думите му, комбинирани с дълбокия тембър на гласа му, бяха моя край. Той знаеше, че ще стане така, по дяволите. Сдържаността ми поддаде и се пресегнах, прокарах ръце по твърдите извивки на корема му. Той се стягаше с всяко движение, докато върховете на пръстите ми отново се плъзгаха надолу към горния край на хавлията му. Едно дръпване и беше свободен. Сърцебиенето му се учести. Кръвта се втурна във вените му малко по-бързо. Или може би беше моята. Така или иначе, стаята стана още по-топла.

— Дръж ръцете си на стената — казах аз, тонът ми беше решителен. После се мушнах под ръката му и го избутах, докато не се притисна почти изцяло към нея.

Каква прекрасна позиция, в която да бъдеш. Рейес Фароу на мое разположение, принуден да се държи прилично, да следва точно нарежданията ми. Бих могла да свикна с това. И наистина можех да свикна да го виждам гол, когато си поискам. Той ми хвърли поглед, докато го оглеждах. Тъмните му очи проблъсваха иззад мократа коса. Дългите му ръце и крака бяха оформени съвършено. Стоманените му задни части, с вдлъбнатини от двете страни, се стегнаха, когато погледът ми стигна до тях.

Пристъпих напред и прокарах върховете на пръстите си по гръбнака му. Гърбът му се изви. Когато продължих, минавайки през изваяния му задник, продължавайки надолу, докато не обхванах изотдолу основата на ерекцията му, той наведе глава. Сви ръцете си в юмруци върху стената. Бореше се за контрол.

Течна топлина се събра между краката ми, докато го галех отдолу. Пристъпих по-близо, прилепвайки се към извивката на гърба му и се пресегнах, за да го поема в другата си ръка.

— Мамка му — каза той, гласът му бе груб шепот.

Кръвта забушува под хватката ми, докато го галех, пръстите ми не успяваха да обхванат напълно ерекцията му. Стоеше твърд като камък, пулсиращ под допира ми, факт, който ми даде опияняващо

чувство за сила. Да отвърща толкова силно на всяка моя прегръдка, всяка моя ласка. Прокарах нокти по дължината му. Той простена през стиснати зъби, гласът му бе дрезгаво подобие на оригинала. Изведнъж се бе превърнал в нещо крехко. Нежно. Чупливо.

Започнах да го галя по-ритмично, обхващайки основата с другата си ръка, наслаждавайки се на реакцията му.

— Дъч — каза той. Дрезгавината в гласа му бе почти толкова секси, колкото и самия той. — Чакай.

Но не го направих. Тикнах го към ръба на оргазма, защото и аз можех да го усетя. Сякаш аз бях прелъстената, усетих прилив на топлина в слабините си, усещането за екстаза се разпростря през тялото ми. Искайки повече, аз коленичих, извих бедрата му и го обхванах отпред, подготвяйки го за устата си, но той ме стисна за ръцете и ме дръпна да стана, стисвайки ме до гърдите си.

— Това не е добро поведение! — изпротестирах аз.

Той ме игнорира, зарови лице в извивката на врата ми и ме поведе назад, докато не стигнахме до леглото. После ме вдигна и се качи отгоре му, слагайки ме да легна и притискайки ме. Моментално се зае с дънките ми, разкопчавайки ги и избутвайки ги от ханша ми, надолу по краката, докато оставяше следа от малки целувки по врата ми. Изритах ботушите си и успях да махна панталона, докато той вдигаше пуловера над главата ми. После, със сръчността на опитен женкар, той разкопча сутиена ми за рекордно време и освободи Опасност и Уил. Студеният въздух ги достигна, втвърдявайки връхчетата им, но моментално бе заменен от топлината, излъчваща се от непокорния ми съсед. Той ги пое в ръце и покри връхчето на Опасност с изпепеляващата си уста. Почти извиках, когато горещият му език се изви и го покри. Той засмука леко и остра стрела на възбудата се стрелна през мен, сякаш бе дръпната струна от там до мястото, където стомахът ми се стягаше. Дари Уил със същото внимание и аз обвих главата му с ръце, извивайки се от усещанията, които пулсираха в мен.

После той спря. Отворих очи, когато вдигна глава и се вгледа в мен.

— Вярваш ли ми? — попита той.

— Не помниш много добре. — Сключих вежди, хокайки го, не че наистина ме интересуваше в този момент.

Устните му се разтвориха, дъхът му все още бе накъсан.

— Но дали ми вярваш?

Огънах се.

— Да. Добре. Вярвам ти. — Исках да добавя думи като „безусловно“ и „неумолимо“, и „за бога, накарай ме да свърша“, но ги задържах.

Той лежеше подпрян на лакти, лицето му беше картина на сериозност, докато ме наблюдаваше. После хвана главата ми с ръце и отново започна онова с галенето. Онова, където милваше слепоочията ми с палци, а аз се отпуснах моментално, точно както преди.

— Затвори очи — каза той.

Направих го колебливо.

— Отпусни се и ме пусни вътре — каза той.

Докосването му беше хипнотизиращо, палците му правеха леки кръгове, докато не се разтопих, предавайки се изцяло в негови ръце. После го усетих. Нежно побутване в ума ми. Разтваряне на гънките на реалността. Едва доловим глас стигна до мен, заговори ми на чужд език. Отне ми момент, за да го идентифицирам. Древен арамейски.

— Може ли да вляза в теб? — попита той и разпознах гласа на Рейес, мекият акцент, дълбокият тембър, който отекваше в ума ми. Говореше ми на друго ниво, на дълбоко, психическо ниво. И искаше да влезе.

Бях толкова запленена от онова, което правеше, начинът, по който ми говореше, че отначало не му отговорих.

— Дъч — каза той, гласът ставаше по-ясен, побутването ставаше по-настойчиво, — може ли да вляза в теб?

Отговорих по същия начин, умствено и на древен арамейски.

— Да.

Мигновено, той изпрати същността си в мен, прониквайки не само в ума ми, но и във всяка молекула на тялото ми. Усетих нежни пипала на удоволствие да се увиват по гръбнака ми, да се свиват в корема, да се настаняват около сърцето. Сякаш чувствен пушек бе влязъл в мен, кожата ми започна да отвърща. Затрепери и се стегна, докато не започнах да я усещам твърде тясна за тялото ми. Кръвта ми започна да кипи. Връхчетата на Опасност и Уил се втвърдиха, докато остър глад се заизвива и стисна. Мускулите ми се стегнаха и отпуснаха от чувствеността. Горещи панделки на екстаз се разпростряха в мен.

Проникването стана по-силно, по-настойчиво, докато се насъбра между краката ми и се изду вътре в мен. После помръдна, запулсира, отдръпна се и ме поведе все по-близо до ръба. Изгарящи, пулсиращи вълни ме разтърсиха, окъпаха ме в сладка, невъобразима топлина. Рейес ме задържа в ръцете си, после отново побутна с ума си, изпращайки усещанията по-дълбоко, по-силно, по-бързо. Очакването пулсираше между краката ми, докато не можех да понеса повече. Имах нужда от плътта му вътре в мен.

— Рей'азиел — казах през стиснати зъби, извивайки се под него. Забих нокти в гърба му. — Заповядам ти.

Той зарови пръсти в косата ми, разтваряйки краката ми с бедрата си и влизайки в мен с един дълъг тласък. Ахнах, когато оргазмът се надигна и ме заля като вихрушка от течен огън. Само толкова беше нужно. Един тласък. Едно пронизване, за да отприщи бурята.

Извиках, но устата на Рейес се спусна върху моята, когато се зарови по-дълбоко в мен. После излезе, остави пъточка от целувки до ухото ми, стискайки вътрешната страна на бедрото ми, за да ме задържи разтворена и се тласна отново и отново, докато не се понесох отново към върха. Впивах нокти в него, подканях го по-дълбоко, пирувайки с удоволствието му.

— Дъч — каза той в ухото ми, държеше ме толкова здраво, че трябваше да викам в агония, но се наслаждавах на усещането, на силата на оргазма му, когато се разби в мен. Той се напрегна, дишането му се накъса, докато го разтърсваше в сладки, удивителни вълни.

Когато се успокои, той се претърколи и ме повлече със себе си, докато не заставах отгоре. После склучи ръце около мен, отказвайки да ме пусне. Не че исках да го направи. Той потърси утеха във врата ми, заравяйки лице в извивката, преди да каже с приглушен глас:

— Трябва да започнем да се срещаме.

Засмях се, обвих ръце около него и целунах мекото местенце под ухото му.

— Ще трябва да тръгнеш на училище за послушание, преди това да се случи. Имаш проблеми с властта.

— Забрави. Можем отново да правим секс и после да започнем да се срещаме.

— След като поставяш нещата така, добре. — Изписуках в протест, когато отново ме претърколи с ръмжене и отново започна с

цялото нещо.

Беше доста слаб протест.

ГЛАВА 14

*Ако Бог ни наблюдава, можем поне да
бъдем забавни.*

Стикер на кола

Някой чукаше. Блъскаше. И докато се борех с клепачите, които искаха да останат спуснати, и с тялото, което искаше да остане хоризонтално, аз се закълнах във всичко свято, че някой щеше да пострада. Предстоеше да се види дали този някой щеше да се окажеше досадника или щях да съм аз, но ела сутрин и един от нас ще лежи на земята, стенойки в агония.

— Какво, по дяволите? — попита Рейес, също борейки се с летаргията.

Опитах се да отговоря, но гласа ми прозвуча като бесен лос с настинка, затова млъкнах и се измуших изпод ръката му и задните крака на Артемида. После паднах от леглото, което не беше чак толкова необичайно.

— Добре ли си? — попита Рейес, лицето му беше заровено в дебелата възглавница. Имаше вкус.

— Ммм — беше единственото, което успях да кажа, докато се ориентирах в стаята в търсене на бельо и сутиен. Допреди малко бяха на мен. Колко далеч можеха да отидат?

Чукането прозвуча отново. После гласове. После стъпки, последвани от леко почукване по вратата на Рейес и осъзнах, че по-ранното чукане не е било на неговата врата, а на тази на Куки или пък на моята. Артемида надигна глава, но само за момент, преди сънят да я победи.

Открих хавлията, която носеше Рейес и се увих в нея. Ако хората щяха да чукаат по вратите посред нощ, трябваше да са готови за последниците. След като избегнах масичката за кафе и за малко се разминах с цветарника, открих вратата и я отворих. После видях

входната врата, така че затворих вратата на килера и се отправих в тази посока.

Прозвуча още едно леко почукване. Още гласове.

— Какво? — попитах, отваряйки рязко вратата. Почти успявах да виждам в този момент, въпреки че всичко беше в размазано сиво и синьо. Докато не видях Куки.

— О, Чарли — каза тя, облечена в розовееща роба и зелени като лайм пантофи. Зениците ми се свиха от ужас. — Господин Суопс те търсеше.

— Казвай ми Гарет — каза той на Куки.

Тя се усмихна срамежливо. Проклятие. Чичо Боб по-добре да действа.

После Гарет се обърна към мен.

— Чарлс. Стояла си до късно?

— Какво, по дяволите, Суопс? — Все още звучах като настинала. — Знаеш ли колко е невъзпитано да чукаш на нечия врата в... — Нямах представа колко беше часа. — ... рано сутрин?

— Мислех, че това е любимата ти игра. — Беше облечен с тежко яке и имаше праметната на рамото раница.

Рейес се приближи зад мен в чифт долнище от пижама, косата му беше разрошена, челюстта му бе с набола брада, миглите му бяха оплетени. Оплетени! Проклет мъж. Ставаше все по-секси. Куки си пое дъх, когато го видя. Гарет се стегна.

— Така е — казах аз, търкайки лявото си око с юмрук, — но съм привилегирована. Ти нямаш оправдание.

— Мога ли да му прекърша гръбнака? — попита Рейес. Той сложи ръце на рамката на вратата от двете ми страни и пристъпи напред, докато тялото му се прилепи до моето.

Гарет се изпъна още повече, приемайки предизвикателството. Бяха почти еднакви на ръст, на телосложение, на ослепително добър външен вид. Имах толкова труден живот.

— Даже не си го и помисляй — казах под нос. Вдигнах поглед и наказах Рейес с небезизвестния си убийствен поглед, после отведох Гарет до апартамента ми, отворих вратата и го тикнах вътре. — Чакай тук — казах, добавяйки предупредителна нотка в гласа си, преди да се върна обратно при дрехите си. — Съжалявам, че те събуди, Кук.

— Може ли да направя малко кафе? — попита тя, надеждата в гласа ѝ бе толкова прочувствена, че не беше възможно да ѝ откажа.

— Разбира се. Макар че си мисля, че Суопс си пада повече по бирата.

— Кафето е добре — обади се той от дома ми.

Ухилих ѝ се.

— Кафе да бъде.

Гарет отново се провикна.

— И доведи гаджето си със себе си.

След като откъсна поглед от Рейес, Куки се отправи към апартамента ми, докато аз отведох сина на злото обратно в неговия и побързах да намеря дрехите си. Как чорапите ми се бяха оказали в кухненската мивка бе непонятно за мен, но открих всичко останало относително лесно и започнах да се обличам в стилната модерна баня. И моята баня беше модерна. Или щеше да бъде, ако живеехме в края на 70-те.

Рейес стоеше със скръстени ръце, облеган на рамката на вратата, наблюдавайки ме с особен интерес, докато подскачах, за да си обуя панталона по-бързо.

— Не осъзнавах, че двамата сте толкова близки — каза той.

Чувството, което се излъчваше от него, премина през мен, остави малки разрези по кожата ми, сякаш някой беше хвърлил по мен кутия с бръснарски ножчета. Поех си дъх през зъби, внезапно разбирайки през какво бе преминал той по-рано в бара. Това беше ревност.

Не, аз бях изпитала ревност. Това беше ревност от свръхестествено създание. От Рейес Фароу.

— Напротив — казах, разигравайки го. — И не сме близки. Колеги сме. Нещо такова. Виждал ли си ми другия ботуш?

Той посочи към приемника под телевизора с плосък екран, където един кожен ботуш стоеше опасно близо до това да се прекатури.

— О, благодаря. А ще дойдеш ли? — попитах го аз.

Той сви рамене в безразлично потвърждение.

— Мислиш ли да се облечеш в скоро време?

— Не особено.

— О, не, няма — казах, размахвайки му показалец.

— Какво? — попита той, самата невинност. Знаеше точно какво имах предвид.

— Обличаш блуза или си оставаш вкъщи. Ще докараш инфаркт на горката жена. — На Куки щеше да ѝ е достатъчно трудно да се справи, докато Гарет и Рейес стояха заедно в една стая. Ако един от тях беше без блуза... потръпнах при мисълта.

Той се ухили и отиде до гардероба си, изглеждайки еднакво добре на отиване и на връщане.

* * *

Докато стигнем до там, кафето беше сварено и Куки беше донесла кошничка с мъфини. Мъфини! Беше такава прекрасна домакиня. Аз донесох само пакетче дъвки с власинки от джоба ми по него. И двамата с Рейес трябваше да се провираме през тълпата от починали жени. Действията ни трябва да изглеждаха страни за двете несвърхестествени създания в стаята, но те не казаха нищо.

Седнахме в хола ми, Рейес и аз на Софи, а Гарет и Куки — на по-малки кресла, които очевидно не заслужаваха имена. Вината от нехайството ми се опита да се вкорени. Не ѝ позволих, уверявайки я, че просто бях заета. Креслата щяха да се сдобият с имена при първа възможност.

Гарет се занимаваше да вади книги и материали от раницата, която носеше. Както изглеждаше, щях да получа някои отговори. Суууупер.

— Искаш ли да си свалиш якето? — попитах го аз.

— Не, добре съм си. Само исках да обясня някои неща, какво се случва и какво открих.

— Звучи зловещо — казах, намествайки се по-дълбоко на дивана. Рейес праметна собственически ръка през облегалката, почти докосвайки раменете ми.

Куки забеляза, изражението ѝ беше пълно с копнеж, преди да се стегне.

Погледът на Гарет също се стрелна към движението, после обратно към мен.

— Нямах представа колко зловещо. Но първо може да искаш да узнаеш как започнах работа по издирване на хора.

Не точно посоката, която очаквах да поеме разговорът, но добре.

— Бил си военен.

Той взе купчина листи и седна обратно.

— Правилно и това обучение е от полза. Но нали знаете как ви казах, че баща ми работеше като инженер в Колумбия?

— Да — включи се Куки. — Бил е отвлечен и повече не си го видял.

— Точно. Онова, което не съм казвал, е защо съм толкова добър в работата си. Имам таланта да разчитам хората. Виждам света по различен начин от повечето хора.

Звучеше логично.

— Баща ми е бил първия човек в семейството ми, който е ходил в колеж, който наистина е направил нещо с живота си. Но предците му не са били толкова академично настроени. В общи линии произлизам от много дълъг и много добре установен род на мошеници.

— Мошеници — казах невярващо. — Като истински мошеници?

— Мда. Измамници във всеки размер, форма и цвят. И вероятно заради това ми отне толкова време да повярвам в онова, което можеш да правиш. В това коя си. Не таим особено голямо доверие, особено когато използваме същите тактики за измама. Знаем всеки трик от учебника.

— Чакай, наистина ли? — попита Куки, все още опитвайки се да го осмисли.

И аз бях с нея.

— Като истински мошеници?

— Чак до прапрадядо със съмнителен морал, който твърдял, че е ромски принц и поробил баба, която използвала вуду, за да съживява мъртвите.

— Уау — каза Куки, — толкова е готино.

— Мда. Баща ми се е издържал в колежа като е вършел измами и продавал контрабанда. Всъщност бил доста известен контрабандист.

— И моя баща е доста известен. — Всички се обърнахме, за да погледнем Рейес.

— Чакай — каза Куки, съвземайки се първа, — баба ти наистина ли е можела да съживява мъртвите?

— Не, скъпа. От там идва термина „мошеник“.

— О, вярно. Но това обяснява защо толкова време не повярва на Чарли.

Гарет продължи.

— Точно. Дори след като видях солидни доказателства, отне ми малко убеждаване. — Той вдигна записките, които държеше в ръце. — И ако цялото това нещо, всичко, което се случи когато умрях, историята, сцената, пътуването до ада и обратно, ами ако всичко това бе просто сложна измама? Дим и огледала, за да се подчиня на Луцифер? Донякъде съм като теб, Чарлс. Мога да кажа, когато някой лъже, а Луцифер ме излъга за това как Рейес ще унищожи света.

Най-накрая! Някой с малко здрав разум.

— Откъде знаеш? — попита Куки.

— Защото той прекара много време, твърде много време, опитвайки се да ме убеди в това колко е лош Рай’азиел, за това как ще те убие, Чарлс, всеки... — Изглежда се бореше да намери точните думи. — ... всеки... близък до мен, после ще унищожи света в пристъп на гняв.

— И мислиш, че е излъгал? — попитах аз.

— Знам, че е така. Създава изход от ада, портал, както наричаш Рей’азиел, после го праща далеч? Защо Луцифер би пратил портала, *единствения* си изход от ада, на Земята, за да се докопа до теб? Трябва да има много шибано добра причина да рискува единствения си начин да се измъкне от адската дупка, в която живее. Но Джуниър е бил лош. — Той поклати глава към Рейес. Рейес го игнорира. — И сега, вместо да оправи проблема, Роджър Рамджет го влошил седемкратно. И татенцето си мисли „Е, мамка му.“ — Той ми хвърли поглед. — Нека само да кажем, че е наистина разстроен от цялото нещо с „Рейес се родил на Земята, за да бъде с теб“.

— Знаеш за това? — попитах аз.

— Знам всичко. Предполага се, че Луцифер е изпратил Рейес, за да те докопа, да те отведе със себе си в ада, така че да има ключ към рая, но Ромео размислил и решил да остане в това измерение, за да бъде с теб? Да бъде със същото създание, което е бил изпратен да доведе? Защо би те чакал цяла вечност, би рискувал толкова много, изпращайки в това измерение единствения си път за бягство, за да

може после да размисли и да изпрати армията си, за да опита да те убие?

Свих рамене. Нищо от това нямаше смисъл за мен, но коя бях аз, за да съдя? Моите планове често се объркваха. Подобно на мислите ми. Задръжте. Може би Сатаната също имаше синдром за дефицит на вниманието. Това би обяснило доста.

— Помисли си — продължи Гарет.

Правех го. Как бих могла иначе?

— Опитвали са се да убият и двама ви откакто сте се родили. Ърл Уолкър е трябвало да убие теб, Рейес, но вместо това се е вманиачил. Някакъв педофил е трябвало да убие теб, Чарлс, но Рейес те е спасил. Отново и отново. Връзка, някаква духовна близост се е формирала преди дори да се родиш и е силна. Запазила е и двама ви живи. Ако тази връзка някога бъде прекъсната, всеки от вас би бил много по-уязвим. И си мисля, че това са искали те. Да прекъснат връзката. Да ви държат разделени, докато един от вас може да бъде убит. Но са се проваляли отново и отново.

Беше прав поне за едно: двамата с Рейес трябваше да израснем заедно, но той е бил отвлечен и всичко, което е бил планирал, е било унищожено.

— Защо иначе той би изпратил стотици хиляди от воините си на смърт, само за да се опита да прекоси празнотата на забравата? Бог е направил изливането от ада много трудно. Има празнота, като ров около замък, и е почти невъзможно да се прекоси. Затова е създал Рейес. Той е ключ, карта през празнотата. И е искал да се увери, че поне едно създание ще стигне до това измерение, което ще може да те прати в гроба.

Скръстих ръце. Беше ме спечелил с някои неща, но ме беше загубил с други. Не беше изпратил Рейес, за да ме убие, а за да получи портал. Който и да е портал.

Гарет разгледа записките, потънал в мисли.

— Но после се е намесила досадната връзка. Запазил те е жива с десетилетия повече, отколкото повечето жътвари.

— Хей — изпротестирах аз, изведнъж обидена. — Не съм чак толкова стара. На двадесет и седем съм. Мили боже!

— Но повечето жътвари умират млади, нали? Защото повечето жътвари нямат влюбен свръхестествен убиец за пазител, който да им

върви подир задника.

Рейес ми беше казал същото. Физическите тела на повечето жътвари умират млади и после те изпълняват дълга си стотици години като безтелесни.

— Но това все още поражда въпроса защо би искал ти да си мъртъв, Рейес? Ти? Единственото съществуващо създание, което може да прекоси празнотата? Защото ще унищожил света? Това ли го е държало буден през нощта? Толкова го е грижа за хората? — Гарет се присмя. — Изобщо не го е грижа за нас. Ние сме пионки в игра, а Земята е игралното поле, но той е единственият, който следи резултата.

Веждите на Куки се събраха в концентрация, докато попиваше историята на Гарет.

— И иска портал към рая? — продължи той. — Защо? За да си сервира задника на сребърен поднос? Отново? Защо ще иска да се връща обратно там? Каква беше онази стара приказка? По-добре да управляваш в ада, отколкото да служиш в рая? А той е главният владетел със стотици хиляди, вероятно и милиони създания, които да му служат. Да се прекланят в краката му.

— Така че, ако да се добере до портала, т.е. до мен — казах аз, сочейки себе си с махване на ръка, — не е истинската му мотивация, тогава какво е?

— Страх.

— Страх?

— Помисли. Създал е син, който да свърши мръсната му работа, и като всеки твърдоглав тийнейджър, синът се е разбунтувал. Отказал да изпълни заръката на баща си. Никога не е ставало въпрос за война. Никога не е било за да се върне Луцифер обратно в рая. Става въпрос за нещо друго, нещо, от което само той би се страхувал.

Седях на ръба на седалката си, дъвчейки ноктите си. Определено трябваше да направя пуканки.

— Добре, какво тогава? От какво толкова го е страх?

Гарет стисна устни, после каза меко:

— От теб.

Изпънах се.

— К-какво? Защо ще се страхува от мен?

— Нямам идея, но трябва да ти кажа, че съм повече от малко впечатлен.

— Аз също. Супер съм — казах, преструвайки се на съгласна. Беше откачил. Беше минал през ръба на водопада и се бе приземил на остра, стърчаща канара.

Преди да успее да му дам професионалното си мнение относно умственото му състояние, той прикова Рейес с буреносен поглед.

— Не си бил изпратен, за да я докопаш, за да я върнеш, нали? — Когато Рейес не отговори, той продължи. — Бил си изпратен, за да я убиеш в случай че всички елементи, които изглежда естествено работят срещу жътваря, се провалят. В случай че тя оцелее сред всички зли създания на Земята, които са привлечени към светлината ѝ, които се стремят към същността ѝ. Ти си бил застраховка, изпратен да се увери, че тя ще бъде погребана, преди да има възможност да си поеме дъх. — Той се приведе напред, говорейки директно на Рейес. — Бил си създаден, за да я убиеш. Тя пак щеше да бъде жътваря. Просто нямаше да има живот като човек. Така че по някаква причина, Чарли в човешка форма е онова, което го плаши. А ти съществуващ само по една-единствена причина. Да убиеш единственото създание във вселената, което е било предречено, че ще унищожи татенцето.

Това беше страхотно. Намърдах се по-дълбоко в седалката си и стиснах ръце. Сякаш ми бяха разказали много готина приказка за лека нощ, в която обаче нямаше нищичко вярно.

— Ще направиш нещо — каза ми той, изражението му беше сурово. — Само не съм сигурен какво. Ще натрупаш някаква сила или ще вземеш някакво важно решение, което ще промени хода на човешката история. Ще поведеш армия срещу владетеля на ада и ще го поразисш веднъж и завинаги. А той прави всичко по силите си, за да те спре.

О, да, Гарет имаше нужда да мине на лекарства.

— Но защо ще искам да правя всичко това? И как ще поведе армия? Просто не съм толкова добра в организирането. Ще очакват ли да ги храня?

— Не знам как ще го направиш или каква роля всъщност ще изиграеш. Бяха ми показани само частици и с цялата информация, която получих от подземния свят, опитвайки се да отделя фактите от измислиците, реалността от съня, беше трудно да го пресея. Затова е и цялото проучване. — Той вдигна записките, за да ги види.

— Къде на Земята откри всичко това?

— Както казах, имам интересни роднини. И е-Вау също помогна. Знам само, че жътварите на души — между другото долу не им казват така наистина — са невероятно могъщи. Не като ангелските създания или като демоните от измеренията, за които знаем. Те имат души и могат да съществуват в това измерение едновременно и в човешка форма, и като духове. Те са напълно различен биологичен вид. Като пеперуди в свят на молци.

— Но ти — каза той, гледайки остро, — ти си още по-силна от повечето от твоя вид. Родена си със способността да извличаш енергия от всичко около теб, одушевено или неодушевено. Силите ти са като течност, постоянно променящи се, оформящи се и моделирани според ситуацията. Наричат те с дума от техния език, която значи „податлив“, „адаптивен“. Доколкото разбирам, била си много специална дори в твоя свят. И си била някаква кралска особа.

— Уау, добре сте си поговорили. — Рейес ми беше разказал за това с кралската особа. Останалото обаче беше ново и доста интересно. И все пак не можех да не се усъмня в източниците му. Може би *наистина* всичко беше голяма измама, но не по начина, по който смяташе Гарет. Може би Сатаната *искаше* Гарет да си мисли, че е бил излъган.

— Като казах, там е различно. Сякаш попиваш съдържанието на енциклопедия от тридесет и пет тома в рамките на секунди.

— Това определено можех да го използвам в колежа.

— Помниш ли писмото, което откри в апартамента ми онази вечер?

— Да — казах, игнорирайки бодването на ревност, която се стрелна от Рейес. — Онова, което изтръгна от ръката ми.

— Мда, съжалявам за това.

Не съжаляваше. Наистина не съжаляваше.

— Беше от д-р вон Холстейн от Харвардския университет. Той работеше върху някои преводи заради мен.

— Преводи на какво? — попита Куки.

— И как го откри?

— Публикувал е доста неща. Натъкнах се на името му, докато правех проучване на мъртвите езици. И превеждаше от някои много стари документи, които открих в сайт за антикварни книги. И, отново,

още няколко в eBay. За съжаление никой не можеше да ги разчете, така че се свързах с д-р вон Холстейн за помощ.

— Краварчето може да чете антични текстове?

— Адски по-добре от мен. И щом му разказах историята си, той ми помогна да събера информация и ми каза за какво да се оглеждам. Онова, което наистина ни заинтересова, бяха трудовете, които бяха написани от византийски пророк на име Клеосариус.

Куки изцъка.

— Това е злополучно име.

— Мда, ами, вероятно е наистина старо — казах й аз. — Макар че веднъж познавах един Клео. Жена му го уби със сатър за месо.

Тя потрепери.

— Все още ли беше в главата му, когато дойде при теб?

— Не, слава богу. Колко зловещо щеше да бъде?

Гарет прочисти гърлото си.

— Съжалявам — казахме в унисон. После прошепнах на Куки. — После ще ти кажа повече. Онази жена беше откачена.

— Добре — прошепна тя в отговор.

Гарет почака, за да се увери, че сцената е негова.

Аз примигах. Огледах си ноктите на краката. Задъвках си устната.

— За съжаление — продължи той след цяла вечност, — не можем да открием много за *Клео*. Но в исторически план, пророците не са можели да се разкарват просто така и да ръсят пророчества. Биха били обявени за еретици и екзекутирани. Така че много са записвали пророчествата си като стихове. Нострадамус е писал в четиристишие. Монах от Тибет на име Аджан Сао Чах е записвал виденията си в поеми, макар че той никога не би бил съден за тях. Той казва, че получавал виденията си от магически амулети. Но този тип Клеосариус е пишел кодирано.

— Като таен код? — попитах аз.

— Точно. Отначало д-р вон Холстейн си помисли, че документите са писани на илирийски. Нямам идея какво е това, но не беше отговорът. Кодът го озадачи. Щом научихме, че човекът е бил византиец, докторът разбра какъв език е използвал и можеше да продължи нататък. Но имайки предвид, че този тип Клео е писал

едновременно на мъртъв език и кодирано... Нека просто да кажем, че д-р вон Холстейн имаше тежка задача.

Куки седеше очарована.

— Значи е разшифровал кода и е превел текста?

— Досега е получил само части от цялото.

— И е направил всичко това за... — Вдигнах поглед замислено.

— ... за два месеца?

— Беше малко вманиачен, след като се свързах с него. Каза, че е като да намери Светия Граал. Винаги го има из разни исторически текстове, но никой не беше направил връзката между мъртъв език, пророчество и код. Доколкото разбирам, всички са смятали, че човекът е бил лунатик и са се примирили.

— Добре, какво е открил?

— Само това, че всички пророчества на Клеосариус се отнасят за един човек. Теб.

— Мен? — попитах аз, изведнъж супер-дупер заинтересована.

Гарет кимна и разрови записките си.

— Осъзнах го, когато Луцифер те нарече „кралска дъщеря“, а веднъж и „кралска дъщеря на светлината“. На това съм базирал всичките си проучвания. Кралската дъщеря на светлината. Има няколко текста, в които те наричат или „кралска дъщеря“, или „дъщеря на светлината“. Но в по-късните му писания има някои, които те наричат просто „дъщерята“ и там нещата стават наистина интересни.

Примъкнах се към ръба на седалката си.

— Добре. Привлече ми интереса. Защо?

— Те се отнасят до невъобразимата ти сила и армия.

— Добре, силата е хубаво нещо. Обаче още не съм сигурна за това с армията.

— Не просто сила — каза Гарет, ставайки все по-развълнуван. — Невъобразима сила. Според пророчествата му, ще събереш воин, учен, пророк, пазител на портата, страж и още няколко фигури, върху които д-р вон Холстейн все още работи. — Той зачете от едно писмо. — Добре, ето я частта, която търсех. Владетелят, или цар на злото ще плени бащата на дъщерята, за да я подмами в капан...

— Чакай. Какво ще иска Сатаната от баща ми?

— Може би не е баща ти тук на Земята, а другия ти баща.

— О, вярно. Царят от онази друга реалност? — попитах Рейес, но господин Фароу беше зает да потъва в собствените си мисли.

— И с армията на дъщерята, която да я защитава — продължи да чете Гарет, — тя ще повали владетеля. Ще има велика и ужасна битка, но тя ще го победи и на Земята ще се възцари мир за хиляда години.

Рейес стана и отиде да се взира през прозореца. Нямах представа къде бяха мислите му. Но знаех точно къде бяха моите.

— Ъм, не съм сигурна, че така е станало в Библията — казах, изведнъж отново скептична. — И не искам наистина да се бия с бащата на Рейес. Мога ли да си дам оставката сега? Да го отметна от списъка си със задачи?

— Но не е ли невероятно, че този тип е написал стотици пророчества за теб стотици години, преди да се родиш?

— Значи го вярваш. И има само един проблем с теорията ти. Рейес не е бил пратен да ме убие. Бил е изпратен да ме отвлече, да ме отведе обратно в ада със себе си. Нали? — Погледнах към Рейес. Той стоеше, гледайки към прословутия ни паркинг. Изобщо не съдействаше.

Микросекунда преди да продължа с дърдоренето си, Рейес най-накрая проговори.

— И как си мислиш, че щях да успея да го направя, Дъч?

Кръстосах крака.

— Какво имаш предвид?

Той се обърна към мен, а изражението му беше сериозно.

— Как си мислиш, че щях да те вкарам в друго измерение?

Гарет ме погледна тъжно.

— Бил е изпратен да те убие, Чарлс. Няма друг начин.

Кислородът се изпари от стаята, когато ме осени, че Гарет наистина беше на някаква следа. Придърпах колене до брадичката си.

Върховете на пръстите на Куки бяха върху устата ѝ в смесица от удивление и съжаление.

Рейес се обърна отново към прозореца.

— Баща ми ми каза същите простотии, които е казал и на Суопс. И също като него, аз се усъмних в мотивите му. Суопс е прав. Защо ще иска да се връща в рая? Никога не е имало смисъл. Всяка дума от устата на баща ми има скрити мотиви, но това беше различно. Винаги съм имал усещането, че крие нещо. Създал ме е с причина. Трябвало е

да се увери, че мога да прекося празнотата и да мина в това измерение. И ме накара да чакам. С векове чаках в мрака, докато не беше избрана ти.

— Но ти ме видя — казах аз, чувствата ми бяха наранени. Чувствах се като глупава ученичка. — Видя ме в друга форма и се влюби.

Той прехапа устна и наведе глава сякаш засрамен.

— Така е.

— И все пак — продължих, запомняйки шарката на дивана, — ако не беше, щеше да ме убиеш?

След момент, той ме измери с твърд поглед.

— Най-вероятно да. Но освен това нямам доверие на баща си. Той искаше физическото ти тяло да бъде унищожено, а аз не знаех защо. Не мога да кажа какво щях да направя. Така или иначе, ти щеше да си си ти. Пак щеше да бъдеш безтелесен жътвар.

Кимнах, опитвайки се да преглътна потвърждението му.

— Значи всичката тази глупост за ключа, който ще влезе в ключалката...

Главата на Гарет се вдигна рязко.

— Знаеш за това?

— Да — казах, внезапно уморена, — един от демоните ми каза. Каза, че ако двамата с Рейес се съберем телом — ако ключът влезе в ключалката, така да се каже — ще започне война или светът ще се унищожи, или нещо също толкова ужасно. Знаеш, обичайните гибел и разруха. Но нека ти кажа нещо, ключът беше вкаран в ключалката и макар че земята се разклати, доколкото знам, не сме започнали свръхестествена война.

Той погледна надолу към книгата си.

— И аз не мога да го разбера това. Спомням си, че съм чувал същото предупреждение. Мисля, че е част от пророчеството, което ми казаха, но просто не знам какво означава.

— И кой ти каза за това пророчество? — попитах аз. — Луцифер не би го направил, не и ако това означава, че ще разбереш, че те е лъгал.

— Единственият, който можеше. Единственото създание с достатъчно сила едновременно да ме изпрати в ада, после да ме издърпа обратно. И така, както го виждам, само едно създание има

силата, познанието и възможността да ме прати в ада и обратно. — Той отпрати твърд поглед към Рейес. — Синът на Сатаната.

Примигнах изненадано, после се присмях.

— Рейес? Суопс, това е абсурдно. Защо Рейес би направил такова нещо? По-важното, как би направил подобно нещо? — След няколко секунди, в които защитавах мъжа си, осъзнах, че бях единствената наоколо, която го правеше. Обърнах се към Рейес, към ледения блясък в очите му, когато измери Гарет с твърд поглед.

— По-умен си, отколкото изглеждаш — каза той.

Изречението на Гарет стана смъртоносно.

— Какво, по дяволите, си мислеше?

— Видях възможност и я използвах — каза Рейес. Външно изобразяваше спокойствие, но вътрешно се пенеше, кипеше от агресия и неизразени емоции. — Има момент — продължи той, — когато човек умре и бъде върнат към живот, в който душата му е хваната между две измерения. В този момент, реших, че мога да те използвам като шпионин.

Докато седях сащисана, гневът на Гарет нарасна.

— Само дете не бях наясно с плана, кретен — каза той, гласът му бе груб от едва сдържаната ярост. Приведе се напред със стиснати зъби. — Ти ме прати в ада.

— Не ми беше от полза. Не научи нищо, което вече да не знаех.

Юмруците на Гарет бяха свити в блузата на Рейес, преди да се усетя. Той вдигна Рейес във въздуха и възнамеряваше да го запрати към стената, но, естествено, Рейес за секунди взе преимущество. Той обърна нещата, отблъсна Гарет, изблъска го до стената и заби предмишницата си в гърлото на Гарет.

Куки отскочи назад, докато аз реагирах точно по обратния начин. Скочих в мелето.

— Рейес, пусни го! — извиках, дърпайки ръката му.

Но Рейес искаше Гарет да знае какво усилие *не* полагаше. Той се усмихна, докато Гарет сумтеше и се бореше. Боях се, че наистина ще му смаже ларинкса.

— Разбрахме — казах на Рейес. — Ти печелиш. Сега го пусни.

Куки се отдръпна, лицето ѝ бе пепеляво, очите ѝ бяха разширени.

Рейес отпусна хватката си и го хвърли на пода. Гарет се закашля и опита да си поеме въздух, държейки се за гърлото. Наведох се да му

помогна да се изправи и макар че отчасти очаквах да отхвърли предложението ми, той сложи ръка на рамото ми и опита да стане. Но беше по-тежък, отколкото си спомнях, и се озорих да го вдигна на крака. Рейес нямаше друг избор, освен да ми помогне. Заедно го вдигнахме, но Гарет се препъна към мен. Рейес го улови, но в следващия миг Гарет доказа точно колко добър мошеник беше. Той изблъска Рейес назад, преструвайки се, че пада, извади дълга кама с остър като бръснач връх и я заби в гърдите на Рейес.

Изненадващ електричен заряд изстреля адреналин надолу по гръбнака ми. Покрих уста с двете си ръце в пълно недоумение, когато Гарет се усмихна и се облегна на мъжа, когото току-що бе наръгал. Беше ред на Рейес да страда. Той отметна глава назад и се опита да диша, докато Гарет забиваше острие по-дълбоко, приковавайки го към стената.

— Научих някои неща за това как да ти сритам задника.

Когато Рейес сграбчи ножа, Гарет натисна отново и Рейес простена в агония.

Не разбирах. Беше просто нож. Имаше дълго, тънко острие, почти като малък меч, и не беше в сърцето му, а точно под дясната му ключица. Бяха го прострелвали с куршум 50-ти калибър, нещо, което би разкъсало на парчета обикновен човек, и си беше тръгнал спокойно. Защо такова тънко острие го парализираше?

Изтичах до тях и опитах да извадя острието, но Гарет ме отблъсна. Препънах се и паднах на земята.

Той стисна челюст, изражението му бе пълно с омраза, гневът му бе осезаем.

— Имаш ли някаква представа какво ми направиха?

Рейес не можеше да отговори. Очите му се завъртяха назад, ръцете му се хванаха за стената зад него. После се пресегна и разкъса блузата си, сякаш го изгаряше. Забиваше нокти в нея, но щом я разкъса на парчета, аз осъзнах, че не дереше нея, а себе си. Татуировките му, ясните линии и схеми на картата през портите на ада, започнаха да се пропукват. Ярка оранжева светлина, като разтопена лава, започна да се просмуква през тях.

Седях на пода хипнотизирана. Защо просто не извадеше камата? Не разбирах.

Гарет хвана с две ръце дръжката, една върху друга, и отново натисна. Рейес простена през стиснати зъби, когато острието се плъзна още по-навътре. Когато пукнатините се разшириха и от тях започна да излиза огън. И знаех какво щеше да се случи. Рейес щеше да умре.

Това ли беше? Това ли беше видението на Ракетата?

Можеше и да е. Станах и се приготвих да се изстрелям напред. Ако само можех да махна Гарет от него, щях да успея да издърпам камата. Но как? Той беше висок и силен, и...

Остро тупване прозвуча и всички застинахме за момент, преди Гарет да погледне към мен и да се свлече на пода. Хвърлих поглед към Куки. Към тигана, който държеше с две ръце като бейзболна бухалка.

Още един стон от Рейес ме накара да се втурна напред. Хванах камата, опрях крак на стената до него и дръпнах. Острието се плъзна навън по-лесно, отколкото очаквах и паднах назад с него.

— Без убиване на приятели вкъщи — каза Куки, ужасена и трепереща. — Толкова се радвам, че нямам син. Момчетата са толкова унищожителни и буйни.

Рейес си поемаше големи глътки въздух. Пукнатините, които покриваха тялото му, потъмняха и се затвориха, докато не се върнаха по старо му. Гарет се запрепъва на крака в същия момент, когато и аз си възвърнах равновесието, а убийствения поглед на лицето на Рейес запали нервната ми система. Преди да успея да изкреця предупреждение, той хвана главата на Гарет и я завъртя.

Времето се забави, докато гледах как главата на Гарет се извива настрани повече, отколкото би трябвало. После се озовах пред тях. Разтворих хватката на Рейес с ръце и придърпах Гарет, спирайки инерцията на движението като притиснах главата му до гърдите си.

После затворих очи и оставих времето да си дойде на мястото. То се стовари сякаш товарен влак се блъсна в костите ми. Двамата с Гарет тупнахме на земята като държах главата му толкова здраво, че се страхувах да не счупя врата му при падането. За щастие той изглеждаше добре. Само замаян, несигурен какво се бе случило.

Но гневът на Рейес все още бушуваше. Той се върна за още. Готов и решен да сложи край на живота на Гарет, той се хвърли напред. Надкрачих Гарет и се обърнах насреща му като ядосана мечка, която защитава малкото си. А Куки беше до мен, с тиган в ръка и с решително стисната челюст.

— Спри — казах му, гласът ми бе тих, равен. — Сега. Това няма да се случи.

Той се бори за контрол, после изръмжа и се извърна от нас, отръсквайки се от болката, която го поглъщаше. Помогнах на Гарет да стане.

Той опипа врата и челюстта си, преди отново да се обърне към Рейес.

— Този нож ще те убие. Не само физическото ти тяло. Теб. Целия. Същността си. Безтелесното ти същество. Духът ти. Всичко.

Фактът, че едва не беше умрял, ме порази. Погледнах объркано към Рейес.

— Защо просто не го извади? Какво те спря?

— Камата — каза Гарет.

Той я метна на Рейес, който я хвана, после също толкова бързо я пусна, съскайки от болка. Разтърси ръка, после отново погледна злобно към Гарет.

Гарет беше смелчага. Това му го признавах.

Той се усмихна.

— Ромео не може да я докосне. Камата беше застраховката на татенцето в случай че Джуниър го предаде.

— Баща му ти е казал за нея? — попитах аз.

— Не, не го направи. — Пресметлива усмивка се разпростря на лицето на Гарет. — Ромео го стори.

Докато стоях потресена, Гарет направи смела крачка към него.

— Знаеше, че ще разбере — каза той. — Всички следи. Всички подсказки. Знаеше, че ще я открия.

Рейес го изгледа злобно.

— Не мислех, че ще си достатъчно глупав, за да я използваш. Когато не успях да я открия, се надявах някой с твоите връзки да успее.

Гарет се засмя подигравателно и поклати глава.

— И като се замислиш, че никога не съм вярвал в тези връзки. Мислех, че цялото ми семейство е откачено.

— Кой е казал, че не са?

Той сви рамене, неспособен да възрази.

— Но защо пое риска? Защо сложи такова могъщо оръжие в моите ръце?

— Защото действа на всички свръхестествени създания, задник.
— Рейес разтърка рамото си и го изви, все още опитвайки се да се отърси от болката. — Демони. Полтъргайсти. Адски хрътки.

Чакайте, наистина ли имаше адски хрътки?

— Чарли може да го използва, за да се защити от тях.

— Разбирам — каза с усмивка Гарет, — знаех си, че има причина да те харесвам.

ГЛАВА 15

Предполагам да съм във Вирджиния.

Надпис върху
тениска, често носена от
Рейес Фароу

Изпратих Куки и Рейес навън, докато Гарет си събираше книгите и записките. От време на време спираше, за да си масажира врата, а аз не можех да повярвам колко близо се бе оказал до смъртта. Отново.

— Ще те наболява няколко дни — казах, навеждайки се да му помогна. — Това не беше много умно.

— Трябваше да знам дали камата би свършила работа.

Погледнах я. Стоеше на масичката встрани.

— Как точно разбра за нея?

Той си пое въздух и седна да си закопчае раницата.

— Както казах, всичко стана толкова бързо. Сякаш бях в ада цяла вечност и въпреки това се оказаха само минути. Времето, което прекарах в ада, помня с кристална яснота. Другите части ми отнеха известно време, за да ги разбера.

— Други части?

— Пътят обратно. Който и да ме измъкна от ада, имаше да ми казва някои неща. Когато се събудих в болницата, можех да се сетя само за малки части, но започнах да си спомням все повече и повече. И в странни моменти. Стоях си в кухнята и някакъв спомен се материализираше в ума ми. — Той поклати глава и стана да си върви. — Отне известно време, но бавно започнах да осъзнавам, че тези конкретни спомени някак бяха вкарани в ума ми. Бяха следи. — Той посочи към камата. — Който и да ги беше вкарал, е искал да я открия.

След като минах странично покрай няколко жени, спряхме до вратата ми.

— И разбра, че е Рейес? Че той е вкарал тези спомени?

— Само той би могъл. Само той искаше да бъде намерена. И получих малко помощ.

— Помощ?

— Имам някои роднини, които твърдят, че могат да виждат в свръхестественния свят.

— Вярно, но си мислех, че всичко е измама.

— Както и аз. Според леля ми положението е петдесет на петдесет. Някои от роднините ми наистина са чувствителни към духовните явления. Използват го в своя полза. Леля ми каза, че ме преследва някакъв мрак. Той искаше от мен да открия нещо. Между нейните наблюдения и моите проучвания, открихме камата.

— Къде беше?

Той се усмихна и поклати глава.

— Все още изследвам мястото. Мисля, че там има още какво да бъде намерено и нямам нужда да се връщам там.

Макар да се престорих, че оставям нещата така, всъщност беше обратното. Щях да го открия. Можеше да ми отнеме известно време, но щях да се добера до там.

— Хубаво, както и да е, но защо би я използвал срещу него? Защо ще си рискуваш живота по този начин?

— Както казах, трябваше да знам. И други неща са подложени на риск.

— Имаш предвид заради тази предполагаема война, не между рая и ада, а между мен и ада? — Идеята беше почти смехотворна. Не, чакайте, беше изцяло смехотворна.

— И да, и не. Аз... — Той се поколеба, неспособен да осъществи зрителен контакт. — Може да имам син.

Потрес се стрелна през мен. Задавих се с въздух, после го зяпнах.

— Може да имаш син? Искаш да кажеш, че не знаеш дали имаш дете или не?

— Тя има дете. Марика. И съм около деветдесет процента сигурен, че е мое.

Оставих настрани шока си от това, че Гарет може да е с някоя достатъчно дълго, за да я забремени — той беше мъж в края на краищата — и се съсредоточих върху емоциите му. Тъга се понесе към мен на вълни. И решителност.

— Питал ли си я дали е твое?

Той сложи ръка на дръжката на вратата, очевидно му беше неудобно и беше готов да се изстреля навън.

— Видях я в магазина преди време. Отначало се усмихна, после погледна надолу към хлапе в детска количка. Беше се изплашила. От онзи страх, който някой изпитва, когато се опитва да скрие нещо. Както казах, много съм добър в разчитането на хората. Тя не искаше да поглеждам към сина ѝ.

— Ти какво направи?

— Погледнах. — Той отвори вратата.

— И?

— И видях собствените си очи.

— Мили боже, Суопс. Разрови ли се? Намери ли акта му за раждане?

— Неизвестен. — Той се засмя невесело. — Отбелязала е бащата като неизвестен. Беше изплашена до смърт, че може да разбере. Беше изписано на лицето ѝ.

— Защо не би искала да знаеш? — Присвих очи подозрително. — Страх ли я е от теб?

— Не. Защо, по дяволите, ще я е страх от мен?

— Не знам. Просто каза...

— Излизали сме само няколко пъти. — Той стана поразвълнуван. — Всъщност тя искаше само секс. Донякъде беше хубаво. Появяваше се. Правехме го. После си тръгваше. После просто спря. Повече не я видях. Предположих, че е продължила с живота си.

Отправих бавен, спокоен поглед към мъжа, който стоеше пред мен. Към слабите, мускулести крайници, широките рамене, перфектната кожа с цвят на мока и блестящите сребристо сиви очи.

— Може би е искала да е бременностична. Ако търсех татко на децата си, ти със сигурност щеше да си в списъка.

Погледът му се плъзна покрай мен.

— Сериозна ли си? Искала е да забременее?

— Бременностична — поправих го. Сложих ръка върху неговата. — И не знам, Суопс, просто казвам. Може поначало това да е бил мотивът ѝ. Искаш ли да се разровя?

— Все още не. Имам идея и тъй като си ми длъжница...

— Какво? — казах, прекъсвайки го на момента. — Не съм ти длъжница. Откога съм ти длъжница? — Когато направи онова с безизразното лице, аз казах: — Добре, длъжница съм ти. Кажи ми какво мога да направя.

Той кимна и мина през вратата, преди да се обърне отново към мен.

— Все още не му вярвам.

— На собствения ти син? — попитах шокирана.

Невъзмутим, Гарет погледна към вратата на Рейес, после обратно към мен.

— Просто внимавай. Няма да се поколебая да забия тази кама в него наистина.

— Това ми изглеждаше доста истинско, Суопс.

— Мда, но следващия път ще се постарая да си остане забита.

Раздразнена, аз го избутах през вратата и я затворих. Проклети мъже. Нямаше значение какъв е проблемът, те виждаха само три решения: храна, секс, война.

След като зората се прокрадваше зад ъгъла и умът ми работеше на твърде бързи обороти, за да заспя, реших, че един душ не е немислим, особено след като ми предстоеше годишния преглед при доктора на дамски части. Човек не можеше да е прекалено чист за тези неща. За щастие жената, която се беше настанила под душа ми, се бе преместила. Досетих се, че с настоящото празно пространство, Артемида щеше да гони водни капки, докато се миех, но тя можеше все още да спи. Защо починало куче би имало нужда от сън? Добавих това към двадесетте милиона други въпроси, които пазех за времето, когато най-накрая щях да срещна някой информиран. Като Дядо Коледа. Или не, Бог! Мда, вероятно Бог!

Светът беше полудял. Това беше същината на размишленията ми, докато струя гореща вода отпускате напрежението във врата ми и около мен се вдигна пара. Светът беше обезумял. Имаше нож, който можеше да убие Рейес. Луцифер ме искаше мъртва. Гарет можеше да има или да няма син. Ким Милър беше подпалвачка. Николет не беше зомби, за съжаление, а някакъв вид пророк, което беше почти толкова готино. Сериен убиец обикаляше свободно улиците на... е, нямах представа къде, но все някъде. А аз имах апартамент, пълен с мъртви

жени, с които не знаех какво да правя. Вероятно трябваше да се върна обратно в леглото, но ми предстоеше голям ден.

След като се изплаках, постоях под душа още малко, за да оставя топлината да пулсира по врата ми и надолу по гръбнака и си съставих списък със задачи. Доктор на дамски части. Да направя магия за Ким. И да открия сериен убиец. Още един. Тъкмо бях открила един преди няколко дни. Със сигурност някъде там имаше някой по-добре екипиран, който да залови сериен убиец.

О, и да се опитам да не се вманиачавам по Рейес. Трябваше да остана хладнокръвна. Нащрек. И да разбера защо изведнъж имах руса коса сред моята кестенява. Погледът ми пропътува нагоре, докато не попадна на момичето, феята от под леглото ми, което висеше от тавана, вирайки се надолу към мен. Мръсната ѝ руса коса висеше на зацапани кичури, огромните ѝ очи надничаха изотдолу. Преди да успея да кажа нещо, тя се хвърли към мен. Ноктите ѝ задраха в лицето ми със скоростта на кобра.

— Кучи син — казах аз, падайки назад, далеч от обхвата на момичето. Паренето се разпростря моментално и във водата закапа кръв, превръщайки се в малки червени облачета, въртящи се около сифона. Спрях душа и се запрепъвах към огледалото, за да огледам щетите. Три кървави линии минаваха през лицето ми. Грабнах една хавлия и я задържах отгоре им.

После момичето се появи зад мен. Напрегнах се, чакайки да видя какво ще направи след това. С едва видими очи, докато ме гледаше, тя се пресегна, дръпна хавлията и посочи бузата ми. Опитах се да не реагирам, да не се свия встрани от нея или да я блъсна назад. Стоях там, осъзнавайки, че се опитваше да ми предаде съобщение. Тя вдигна три пръста срещу огледалото и изчака, докато не кимнах.

— Ясно — казах. — Три. Да не се опитваш да ми кажеш...?

Тя изчезна, преди да успея да я разпитам повече, но не можеше да е стигнала далеч. И макар че съобщението ѝ не беше съвсем ясно, тя ми бе дала съществена информация. Беше показала числото три, но не като повечето хора, не като чуващите хора. Беше показала числото три както го правеха глухите, палец, показалец и среден пръст. Възможно ли беше да е била глуха? Или може би имаше родител или брат или сестра, които са били глухи?

След като намазах с крем вече оздравяващата си буза, аз забързах към телефона, за да се обадя на чичо Боб.

— Рано е.

— Едно от момичетата може да е било глухо. Малкото момиче.

— Как разбра?

— Не съм. Просто усещане. Може ли да провериш дали е имало някакви изчезнали момичета от училището за глухи в Санта Фе? Някога?

— Разбира се. По кое време ще дойдеш? — Търпението му беше ограничено, когато ставаше дума за цялото нещо с палезите.

— Около десет.

— Можеш ли да дойдеш по-рано? Областният прокурор ще бъде тук в девет.

— Не мога. Ще ми погледнат под капака.

— Добре, но ако капитан Екърт разбере, че от дни знаеш кой е подпалвачът, вече няма да бъде най-големия ти фен.

— Знаех си, че ме харесва.

— Чарли, поставяш ме в много неловко положение.

— Тогава ми нарисуй точки и ме наречи Туистър, но си мисля, че можеш да придумаш шефа си. Или, така де, да излъжеш. Мда, лъжата вероятно е най-добре. И освен това ти казах, че не знаех със сигурност до снощи.

— Докато не изгоря онзи бункер.

— Общо взето.

— Е, ако имаш малко време за конспирация, със сигурност ще ти донеса нещо за четене.

— О, много мило. Мерси, Чибо. — Той винаги ми пазеше гърба.

* * *

Отново открих феята, когато излязох от стаята си напълно облечена и готова за екшън. Или, добре де, за вагинален преглед. Момичето седеше на пода до господин Уонг, човъркайки подгъва на панталона му, който висеше над босите му крака, опитвайки се да откъсне някакъв конец от него. Поне беше заета и не ме атакуваше. Винаги е плюс.

Смъкнах се на колене до нея, надявайки се да не си помисли, че бях там, за да започна кавга. Движенията ми бяха безвредни, бавни, докато оглеждах ръцете ѝ. Имах три резки на лицето си, две под лявото око и една на челюстта. Но защо не четири? Защо не четири резки? Наблюдавах я, докато разсеяно дърпаше конеца. Имаше малка уста, кръгли бузки и тесен нос. Щеше да стане красавица, ако ѝ беше дадена възможност. Погледнах ръцете ѝ и въпреки мръсотията по тях, можех да видя, че ѝ липсваше един нокът. Нокътят на безименния ѝ пръст беше счупен под живеца. Трепнах при мисълта. Беше се борила с нападателя си и да се надяваме, че той беше платил някаква малка цена за действията си. Но нямаше да е достатъчно.

Пресегнах се и улових ръката ѝ в своята. Тя ми позволи. Не ме погледна, но извърна поглед встрани, наясно с присъствието ми. После, сякаш изплашена да го стори, тя премести ръка и докосна дънките ми. Имаха малка дупка на коляното. Тя прокара мъничко пръстче по нея, после огледа собствените си дрехи. За съжаление нямаше много за гледане. Когато бе починала, беше носила нощница и нищо друго.

Пресегнах се, внимателно докосвайки ръката ѝ и за всеки случай използвах гласа си и изписах с ръце, докато питах:

— Можеш ли да ми кажеш кой ти причини това, тиквичке? Помниш ли кой беше?

Тя отново се отдръпна вътре в себе си, кръстосвайки ръце на гърдите си и люлеейки се напред-назад.

Затъкнах кичур коса зад ухото ѝ.

— Всичко е наред, миличка. Ще се справим.

С движение, което бе почти незабележимо, тя вдигна пръст върху кръстосаните си ръце. После още един. И още един. Докато отново не вдигна три пръста.

За съжаление това можеше да означава милион неща, но за всеки случай изпратих съобщение на Чибо.

Можеш ли да провериш дали има някакви осъждани престъпници, които да имат само три пръста на някоя от ръцете?

Той върна съобщение:

Разбира се, ще накарам Тафт да проучи.

Щеше да е необходимо чудо, за да разрешим този случай. За щастие вярвах в чудеса. Не, чакайте, в тестиси. Вярвах в тестиси. Бяхме тотално прецакани.

* * *

Отворих вратата на Куки и извиках в апартамента ѝ.

— Ще водя Вирджиния на доктор!

— Ясно — каза тя от спалнята си. — Ще съм в офиса след петнадесет минути. Кажи ми какви задачи имаме днес.

— Добре, но може да съм трудна за намиране. Имам много гадости за вършене. Хора за дразнене. Животи за съсипване.

— Звучи ми като план. — Понечих да затворя вратата, когато тя отново извика. — Чакай, коя е Вирджиния?

Щеше да се сети по-късно. Или по-скоро, ако се оплаквах ad pauseam^[1], както правех, след като предоставех на някой доктор безплатна гледка към рая. И два часа по-късно, вече бях на телефона с нея.

Оплаквайки се.

Ad pauseam.

Нищо не помагаше някой да се почувства малко осквернен така, както гинекологичния преглед.

— Ама е важно — каза Куки, защитавайки престараването на гинеколожката ми.

— Това го разбирам. Наистина. Но защо използва лубрикант колкото за Панамския канал? Изхабих цял пакет кърпички. — Телефонът ми изписука. — О, имам още едно обаждане. Чибо е. Той си пада по теб.

— Напротив — каза тя.

— Ще ти се обадя веднага. Освен ако не ме арестуват. Тогава може да отнеме малко време. И пари. Каква сума имаш у себе си?

— Не, наистина ли? Пада си по мен?

Бях я изгубила. Затворих със зловна усмивка и приех обаждането на Чибо.

— Домът на Чарли за дребни доматчета.

— Имам случай на палеж, който моли да бъде разрешен и, много странно, все още е на бюрото ми — каза той.

— Съжалявам, сър, но какво общо има това с дребните доматчета?

— Почти десет часа е.

— Това е старо. Тези неразкрити мистерии не ги ли наричат студени досиета?

— Времето. Почти десет часа е.

— О, благодаря! Не го бях проверявала скоро. Това да не е част от новата инициатива за по-добро обслужване на обществеността? Обаждаш се и казваш на случайни хора колко е часа, преди да са се зачудили за това?

— Имаш пет минути.

— Много си сприхав. Имаш ли достатъчно дребни доматчета в диетата си?

— Проверих между другото — каза той, гласът му омекна. — Никога не е имало изчезнало момиче от училището за глухи в Ню Мексико, което да отговаря на описанието, което ми даде.

Разочарована, попитах:

— Може ли да провериш други училища за глухи? Честно казано това е единствената следа, която имам засега. Доникъде не съм.

— Ще го направя. Съжалявам, тиквичке.

— Благодаря ти, че се връзваш на предчувствията ми.

— Е, беше права. Не всички са били естествени блондинки, а косите на някои са били изрусени след смъртта.

Как знаеха такива неща?

— Поне имаме някакъв напредък по случая.

— Малки крачки. Ще го хванем, тиквичке. А ти имаш пет минути.

След дълга въздишка, казах:

— На път съм.

Това или щеше да сработи, или не. Или щях да съсипя живота на Ким, която вероятно можеше да се измъкне от това напълно чиста, ако наистина спреше, както бе обещала, или щях да ѝ осигуря помощта, от която така се нуждаеше.

Чичо Боб ме посрещна на входа на управлението. Изглеждаше развълнуван, готов да приключи с всичко това.

— Добре, имаме областния прокурор, помощник-областния прокурор, шефа на пожарната, капитан Екърт и още двама детективи, които работят по случая. Имаш ли нещо против да ми кажеш кой е този мистериозен подпалвач, преди да влезем вътре? Не искам да действам на сляпо.

— За да съм честна, чичо Боб, изобщо не възнамерявам да ви казвам кой е.

Той ме дръпна да спра.

— Чарли, какво по дяволите?

Очаквах лицето му да стане лилаво от гняв, но той изглеждаше по-скоро потресен, отколкото ядосан.

— Искам клиентката ми да има възможността да се предаде сама. Тук съм само да преговарям условията на предаването ѝ.

— Скъпа, сигурна ли си, че не искаш първо да ѝ намериш адвокат?

— Какво? Полицай да предлага адвокат? Освен това си имам такъв. — Намигнах на адвоката, когото бях *наела*, когато той влезе.

Чичо Боб се огледа наоколо, завъртя очи, после попита:

— Имаш предвид, че адвокатът, който си наела за клиентката си, е мъртъв?

— Починал е, да. И ти си го срещал.

Протегнах ръка и се здрависах със Съсман. Той, заедно с двамата си партньори, беше убит преди няколко месеца. Работих по случая с чичо Боб.

— Това е Патрик Съсман от онзи случай преди време. Онзи с тримата адвокати?

— Вярно, вярно — каза той, ставайки все по-нервен с всяка секунда.

— Здравсти, Чарли — каза Съсман. Също като най-новия мъртвец в живота ми, Съсман носеше очила с кръгли рамки, но за разлика от

Дъф, Съсман носеше костюм и вратовръзка, колкото и да бяха раздърпани. Единственото, което липсваше, бе многовековно куфарче.

— Как са жената и децата? — попитах го аз. Беше останал заради тях, въпреки окуражаването ми да премине отвъд.

— По-добре са. Мисля, че всичко ще е наред с тях.

— Радвам се. Да действаме ли?

Той ми махна напред.

— Абсолютно.

Чичо Боб се приведе към мен.

— Няма да говориш с него вътре, нали?

— Тъй като искам да избегна престоя в тапицирана стая, не.

Съсман се изкиска и бутна очилата си нагоре по носа с показалеца си.

— Мисля, че си на прав път с това, Чарли. Планът ти е солиден. Не мога да си представя, че няма да го приемат, но ако изглежда така, сякаш се канят да откажат, веднага се обади на онзи адвокат, за когото ти казах. Правото на адвокат-клиент ще те докара само до там. Може да ти надянат белезници за минути.

— Ясно. Благодаря. О, Чибо, можеш ли да изпратиш патрулка до дома на Джема и до офиса ѝ? Наистина трябва да се уверя, че е добре.

— Защо? — попита притеснено той. — Какво става?

— Ще обясня вътре — казах аз, докато влизахме в пълната с костюмари стая. Беше малка стая. Всички станаха, когато влязохме, а чичо Боб ме представи на помощник-областния прокурор и на шефа на пожарната. Бях срещала областния прокурор, модерен мъж, за когото мислех, че бе твърде млад за такава стресираща позиция. Защо никой не ме питаше за тези неща предварително, никога не знаех.

Помощник-областния прокурор всъщност беше малко по-възрастен от секси областния прокурор, но не много. Правната ни институция се ръководеше от хлапета. Това беше плашещо. О, добре де — половината от персонала, който изпрати първите хора на луната, бяха хлапета.

Капитанът ме изгледа по онзи негов строг и малко любопитен начин. Нямах представа защо ме караше да се чувствам толкова неудобно, но беше така. Можеше да ме изрита от управлението. Това можеше да е една причина, но не разчитах на консултантската си позиция да ми плаща сметките. Обаче разчитах да ме държи затънала в

мока латета. Това обясняваше нещата. Ако изгубех тази работа, нямаше да има вече мока латета, когато ми хрумнеш. Студена тръпка премина по гръбнака ми. Трябваше да се справя добре. Бъдещето на Ким и това на мока латетата ми бяха подложени на риск.

Капитанът проговори пръв.

— Дейвидсън, има ли нещо, което би искала да споделиш?

Можех да споделя причината да не стигна до управлението преди десет часа, но предположих, че това щеше да се брои за прекалено споделяне. Така че само кимнах, когато седнахме около дълга, облицована с дървен фурнир маса.

— Искам да се уверя, че на клиентката ми ще бъде дадена всяка възможност за намаляване на присъдата и да бъде извършена компенсация за стореното от нея.

Това остави всички без въздух. Да не си мислеха, че се шегувам, когато казах, че знам кой е извършителят?

— Значи наистина знаеш кой е подпалвачът? — попита помощник-областния прокурор.

— Знам точно кой е, макар че съвсем наскоро го открих.

Със Съсман, който ми шепнеш в ухото какво да казвам, аз повтарях инструкциите му дума по дума.

— Искам имунитет от обвинението и искам клиентката ми да получи намаляване на присъдата в частно психиатрично отделение, за което тя ще плати.

Мъжете зяпнаха. Някои се присмяха на глас.

— Госпожице Дейвидсън — каза областния прокурор, — със сигурност осъзнавате, че играете степ върху много тънък лед. Можем да ви обвиним в...

— Сега, задръж така, Майкъл — каза чичо Боб. — Казах ти как ще се развие това. Ти обеща да изслушаш всичко, което тя има да каже, и да не я обвиняваш в нищо.

Областният прокурор го изгледа злобно.

— Аз знам, че *ти* го знаеш, но до преди петнадесет секунди *тя* не го знаеше.

— Чарли дойде тук по свое собствено желание и върши чудеса за отдела. Няма да си играем игри с нея.

Толкова горда, че можех да се пръсна, аз хванах ръката му под масата и я стиснах. Той стисна в отговор, а Съсман отново се

приблѝжи, шепнейки ми нещо за това как това да имаме Чѝбо в нашия ѝгъл щеше да ни бѝде от голяма полза. Тепърва трябваше да разбере защо шепнеше.

— Ако само ме изслушате — казах аз, — мисля, че ще останете доволни от резултата.

След момент на размисъл, областният прокурор приглади вратовръзката си, после отново седна.

— Хубаво. Какви са условията ти?

— Първо, клиентката ми се съгласи да изплати всичко. Всяко пени, за което е нанесла щета.

— Това ще отнеме дълго време и много вноски, които няма да може да извърши, ако кисне в щатската лудница.

— Не, не, не, частна лудница, за която тя ще плати.

— Да бе, вярно, имаш ли някаква представа колко...

— Петдесет милиона ще го покрѝят ли? — попитах аз, прекъсвайки го преди да се е закопал повече.

Това привлече вниманието им.

— Клиентката ми има петдесет милиона, с които да си играе, макар че съм виждала тези имоти. Няма да приемем надути цени, които застрахователните компании искат да ни подхвърлят. Виждала съм имотите, които е унищожила. Стойността на всичко заедно не може да надхвърли четири милиона, но това ще се договори между клиентката ми и адвоката ѝ. И докато сме на темата, освен това исках да обсъдим и защо го е направила, ако не е проблем. Ще разберете повече, щом разберете през какво е преминала, и вероятно снизходителността няма да е твърде голям хап за преглъщане.

— Не съм сигурен, че ни се слушат сълзливи истории, Дейвидсън — каза областният прокурор.

Бях малко впечатлена от капитана. Все още не беше казал нищо. Само си седеше и ме наблюдаваше с нетрепващ поглед като на ястреб точно преди да се стрелне към плячката си. Мръднах се настрани от него, за всеки случай.

— Не, нямате представа. Всичко, което е направила подпалвачката, е било за да защити брат си. И двамата са били ужасно малтретирани докато са растели и като казвам ужасно — извадих снимката на Рейес. — И не, не можете да я задържите. — Ако се вгледаха достатъчно дълго, лесно щяха да идентифицират Рейес по

татуировките му. Трябваше да се уверя, че това няма да се случи, както обещах. — Знам, че това не извинява стореното от нея, но ако това помогне да се съгласите с условията ми, тогава така да бъде. Това е брат й.

Чичо Боб знаеше в момента, в който погледа му попадна върху снимката. Знаеше точно кого гледаше. Смръщих вежди и поклатих глава, за да го накарам да замълчи, докато другите възприемаха бруталността на онова, което виждаха. Свърши работа. Бяха потресени. Отвратени. Съкрушени.

— Преживяла е толкова много. Мъжът, който е отгледал нея и брат й, я е карал да гладува, за да накара брат й да се съгласи със заповедите му. Ще оставя въображението ви да запълни какво е включвала тази част. Просто хванете за най-долното, гнусно действие, което можете да си представите и го умножете по десет. Това може и да ви доведе до някъде.

Чичо Боб стана рязко и отиде до прозореца, докато мъжете умуваха. Веднъж ми бе казал, че е знаел, дълбоко в себе си, че Рейес е бил невинен, но доказателствата са били твърде тежки. Не е имал друг избор, освен да свърши онова, което бе направил — да предаде откритията си за вината на Рейес. И сега, десет години по-късно, това знание го изяждаше отвътре. Трябваше да поговорим по-късно. Тревожех се за него. Това го беше разстроило повече отколкото очаквах.

Съсман отново се наведе към мен.

— Мисля, че сега ще е перфектния момент да изкараш своя коз.

Ухилих се и кимнах.

— Но чакайте — казах на масата, светвайки, — има още.

Отделът обичаше да изглежда добре. Обичаха да разрешават случаи, а какво би изглеждало по-добре от разрешаването на мистерията около масовия гроб в покрайнините на Лас Крусес?

— Все още преговарям и мога да подсладя нещата, ако предоставеното дотук не е достатъчно, макар да не ми е ясно защо не би било.

— Какво друго имаш? — попита капитанът, най-накрая включвайки се в разговора.

— Почти съм сигурна кой е убил онези жени в масовия гроб, който откриха.

Лицето на капитана стана безизразно. Областният прокурор ме погледна скептично, а ченето на помощник-областния прокурор увисна, но само малко.

— Трябват ми няколко дни, за да намеря доказателство, но имам доста добра представа кой е.

— Чарли — каза потресен чичо Боб, — ако знаеш кой...

— Наистина ли, чичо Боб? — попитах, отправяйки му най-недоверчивото си изражение. — Използвам това като преимущество. — После погледнах към областния прокурор. — Имаме ли сделка? Клиентката ми ще получи единствено двадесет и четири месеца в частна институция по неин избор.

— Двадесет и четири месеца? — попита потресен областният прокурор.

— Двадесет и четири месеца.

Той остави условията ми да отлежат, поговори меко с останалите служебни лица в стаята, после ме измери с твърд поглед.

— Тя ще изплати всичко?

— Всяко пени.

— А ти ще ни предадеш лъскав нов сериен убиец — каза сухо капитанът. — Напоследък изглежда го правиш доста често.

Дискомфортът ми се нарасна. Не колкото кон или нещо такова. Може би като малко магаре или коза. Мъжът беше акула. Той знаеше нещо. Но какво ли можеше да знае? Не че общуването с умрелите беше престъпление.

— Мда, ами, често вадя късмет.

— Не се съмнявам, че успехът ти няма нищо общо с късмета.

Решавайки да не коментирам употребата му на двойно отрицание, аз прочистих гърло и погледнах подозрително областния прокурор.

— Е? Клиентката ми има нужда от помощ, а не от присъда в затвор.

— Хубаво. Няма да види вътрешността на затворническата килия. Доведи я и ще уредя детайлите по обезщетението, преди да подпишем каквото и да е.

Съсман ми зашепна отново и аз кимнах, след което казах:

— Мога ли да получа това в писмен вид?

Със стиснати в мрачна линия уста, областният прокурор и помощник-областният прокурор седнаха да напишат законово обвързващ документ, изразяваш условията за предаване на клиентката ми.

Станах и отидох при чичо Боб.

— Добре ли си? — попитах аз. Можех да усетя силна болка от съжаление да се излъчва от него.

— Напълно го предадох. — Знаех, че говореше за Рейес. Снимката го беше засегнала повече, отколкото си представях. — Той беше само момче, Чарли.

— Чичо Боб, всеки го е предал. Всеки един човек в живота му, включително и аз.

— Ти? — попита той.

— От онази първа нощ, първият път, когато видях Ърл Уолкър да го пребива. Не направих нищо.

— Тиквичке, той ти е казал да не го правиш. Заплашил те е, ако си спомням.

— И все пак трябваше поне да напиша доклад, за да го има регистрирано. Дори това не направих, а имах двама полицаи в семейството.

— Това са всички условия за подпалвачката ти, ако се предаде до пет часа следобед днес — каза областният прокурор.

Поемайки си дълбоко дъх, аз погледнах назад към него и кимнах.

— Сега ще ида да я доведа.

— И аз идвам — каза чичо Боб.

— Не съм сигурна, че това е добра идея — казах, тревожейки се, че тя ще си промени решението, ако го види.

— Не съм сигурен, че ме интересува.

* * *

— Не ме разиграваш, нали, тиквичке?

— Какво?

— Фароу. Той няма сестра.

— Не и биологична, но е бил отгледан заедно с едно момиче, което чувства като своя сестра.

— Тя беше ли... Те дали са...?

— Да, наистина са били малтретирани по начина, който описах.

— Как така не сме го знаели?

— Тя има различна фамилия. Никак не си приличат. Рядко са ходили на училище. Били са призраци, чичо Боб. Ърл Уолкър се е погрижил за това.

— А името ѝ? — попита той, умирайки да разбере.

— Ким. Ким Милър.

Посочих пътя към апартамента на Ким. Тя знаеше да ме очаква. Бях ѝ казала по кое време ще се появя, а тя трябваше да вкара в ред нещата си и да бъде готова да се предаде. Бях накарала Куки да провери частните психиатрични институции. Тя трябваше скоро да се свърже с мен.

Тръгнахме по алеята и забелязах чаша на моравата до вратата ѝ. Имаше и боклуци тук-там, което беше необичайно за този комплекс.

— Това е тя — казах аз, чукайки на тюркоазената врата на Ким. Когато не получих отговор, чичо Боб отиде до прозореца и надникна вътре.

Той се обърна към мен изненадан.

— Това шега ли е?

— Какво? — попитах, напълно объркана. После ме осени фактът, че предната нощ Ким беше склонна към самоубийство. Забързах натам и надникнах вътре. — Не. Не, не, не, не, не. Бяхме се разбрали.

Втурнах се обратно към вратата. Беше отключена. На практика се натъкнах на нещо, което приличаше на празна стая в софтуерна корпорация. Апартаментът беше напълно и абсолютно празен. Втурнах се от стая в стая, търсейки доказателство за съществуването на Ким. Нищо. Абсолютно нищо.

— Чарли — каза чичо Боб откъм хола.

Забързах обратно и кимнах към стената. Там имаше залепен плик. Името ми беше изписано с черен маркер отпред. Дръпнах го от стената и го отворих. Вътре нямаше нищо друго, освен чек на името на град Албакърки за десет милиона долара. Нямаше друго име върху чека. Нямаше друг знак от кого идваше. Внезапно разбрах как се чувстваше майката на Ейнджъл, когато получаваше анонимен чек след анонимен чек, месец след месец.

Стоях поразена.

— Колко скоро ти трябва мястото?

Обърнах се към мъжа, който стоеше на вратата.

— Извинете?

— Предполагам, че щом си в апартамента, значи си търсиш такъв.

Чичо Боб извади значката си и я показа.

— Трябва да знаем къде е отишъл обитателя на този апартамент.

Потупах си джобовете и осъзнах, че бях оставила разрешителното си за частен детектив у дома, така че прерових чантата си и показах шофьорската си книжка.

— И искаме да знаем как.

Бях тук миналата нощ. Мястото беше безупречно, чисто и подредено като самата Ким. Но нямаше знак, че ще заминава.

Той примигна за момент, после каза:

— Е, да се надяваме, че е отишъл в рая и го е направил като е получил инфаркт, доколкото ми казаха.

Беше мой ред да примигам.

— Той? — попитах, тръгвайки към него. — Ким Милър живееше в този апартамент от години. Висока. Тъмно кестенява коса. Болезнено слаба.

Той потърка устата си замислено.

— Е, тя звучи страхотно, но никога не е живяла тук. Това беше домът на Стареца Джонсън почти десет години.

— И служителите ти случайно са изчистили това място за дванадесет часа?

— Не, госпожо — каза той, подсмивайки се. — Господин Джонсън почина преди около две седмици. Семейството му изнесе всичко миналата седмица.

Чичо Боб извади бележника си.

— Трябва ми име и адрес на семейството му.

Той отново потърка устата си.

— Не съм сигурен, че имам такива, но ще потърся.

— Направи го.

Мениджърът кимна и се отправи навън.

— Предполагам, че той лъже?

— Дано е доволен от това. Не се знае колко му е платил Рейес.

— Мислиш, че той стои зад това?

— Знам, че е така. Това са най-близките брат и сестра, които съм срещала. Кой може да уреди апартамента да бъде опразнен и ремонтиран така посред нощ? А аз бях с него. — После ме осени. Най-добрият приятел на Рейес, Амадор Санчез, ето кой. Не посмях да спомена името му на Чибо. Нямахше нужда да го влача в управлението. Той само щеше да отрече всичко и да има солидно алиби.

— Ами, мога да пратя няколко униформени да разпитат другите наематели. Да вземат показанията на някои очевидци и вероятно няколко описания на който и да го е направил.

— Не съм сигурна какво добро би излязло от това, освен да докажем на областния прокурор, че не съм луда и че не излъгах. Но нея я няма, Чибо. Ако Рейес иска да я няма, значи нея я няма.

След като мениджърът не успя да намери адреса на господин Джонсън, ние се върнахме при джипа на Чибо с подвити опашки и поехме обратно към управлението.

— Това ще обезсили малкия ми договор с областния прокурор.

Той размаха чека.

— Мисля, че това ще помогне, тиквичке. И фактът, че имаш силно подозрение кой е серийният ни убиец. Той не би се отказал от тази следа за нищо на света.

— Не мислиш, че ще ме арестуват за подпомагане и съучастие?

— Мисля, че имат по-добри неща, които да правят с времето си, освен да повдигат обвинение към най-добрия си и най-успешен консултант.

Това ме накара да се почувствам малко по-добре, като балон, в който има точно толкова въздух, колкото да бъде с формата на круша.

— Наистина ли щеше да накараш да ме арестуват, ако не ти бях казала?

— На момента.

Въздухът в балона ми излезе навън, издавайки обезпокоителен газоподобен звук.

— Но да не те притеснява. Бих арестувал и майка си, ако се наложи.

— Би арестувал баба? — Добре, вече всичко беше наред, въпреки че не бях срещала баба си. Всъщност и двата комплекта от баби и дядовци бяха починали, преди да се родя. Имах само бащата на мащехата ми, а дори и той умря, когато бях на четири.

Този път отидохме направо в офиса на областния прокурор. Той имаше срещи цял следобед и се надявахме да го хванем, преди да е отишъл да обядва. Успяхме и циркът започна отново. Той дрънка и мрънка, докато чичо Боб не му даде чека. Беше странно колко бързо това го накара да охлади страстите.

Той се обади на капитана и на помощник-областния прокурор и им даде името на Ким, но не и връзката ѝ с Рейес. Можеха да го държат отговорен за това. Но пък Ким се беше доказала като много находчива. Кой би могъл да запали две сгради, седем къщи, разнебитен гараж и бункер и да остави ченгетата да си чешат главите? Възхищавах се на убежденията ѝ, на яростното ѝ желание да защити Рейес, повече отколкото признавах.

[1] ad nauseam (лат.) — до втръсване — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

*Не очаквам всичко да ми бъде поднесено в
ръцете. Просто го оставете някъде*

Надпис върху
тениска

Първото нещо, което направих, когато се върнах при Мизъри, бе отново да се обадя на Джема. Сега, когато цялото нещо с палежите беше останало настрани, можех да се концентрирам върху другия належащ проблем. А именно идентичността на вероятния серийен убиец. Когато тя не отговори нито на мобилния си, нито на телефона в офиса, опитах онова с GPS-а. Няма сигнал. Вероятно беше с клиент и си бе изключила телефона. Но започвах да се тревожа. Ако серийният убиец бе онзи, когото подозирах, тя можеше да е в опасност заради простия факт, че беше руса. Оставих ѝ още едно съобщение. За щастие Джема бе схватлива и находчива. И нямаше никакви татуировки. Николет каза, че жертвата имала татуировка с числото осем. Което, много странно, приличаше на обърнат настрани символ за безкрайност.

Сърцето ми се качи в гърлото. Тя беше следваща. Джема беше следващата жертва на серийния убиец.

Изстрелях се от паркинга под злобните погледи на двама полицаи, които си вървяха, и се обадох на чичо Боб.

— Откри ли я? — попитах го. — Откри ли Джема?

— Не, според секретарката ѝ, тази сутрин е отменила всичките си часове и не си е у дома.

— По дяволите. — Добре, без повече игрички. — Чичо Боб, мисля, че серийният убиец е неин клиент. Той е ченге.

— Ченге? — Това му спря въздуха. — Добре, обясни.

— Момичето, което ме одра, остави съвсем същия белег на лицето ми, какъвто има той на неговото.

— Чарли, това е много слабо доказателство.

— Знам. Знам как звучи, но тя се опитваше да ми каже нещо, да ми даде следа.

— Е, не мога да обвиня ченге в нещо такова, без солидно доказателство.

— И ще го намеря, но първо трябва да отведем Джема на безопасно място. Мисля, че тя е следващата.

— Мамка му, Чарли. Трябваше да предупредиш. — Чух го да щрака с пръсти като за да привлече вниманието на друг полицай.

— Извинявай, можеш ли да обявиш колата ѝ за издирване?

— Току-що го направих. В момента проверявам регистрационния номер. Ти къде си?

— Отивам към моста.

— Какъв мост? Онзи, за който ти каза жената?

— Да, тя каза, че е видяла тяло, руса коса и татуировка или знак с числото осем.

— И?

— И Джема си е нарисувала знака за безкрайност на китката.

— Да не казваш, че тази жена е предрекла смъртта на сестра ти?

— Нека просто да кажем, че е добра. Някой ще умре под онзи мост, чичо Боб.

— Добре, добре, ще изпратя кола. Трябва да се върнеш тук.

— Вече съм тръгнала натам.

— Чарли, проклятие.

— Не съм глупава. Просто прати кола. Няма да правя нищо, докато патрула ти не дойде.

— Мили Боже, Чарли, ще ме довършиш.

— И ми се обади в секундата, в която откриеш нещо. Провери за колата ѝ при онзи салон за маникюр. Такова е момиче. И онова място с макароните, които обича.

— Действам.

Отпраших към моста, превишавайки скоростта, надявайки се ченгетата да ме подгонят. Можех да се възползвам от подкреплението. По пътя се обадох на Рейес.

Заговорих още щом той вдигна телефона.

— Рейес, трябва да откриеш сестра ми.

— Как мина срещата?

— Рейес Фароу, няма време. Трябва да откриеш Джема и да я защитиш.

— Добре, а какво печеля аз?

— Какво? Какво имаш предвид с това какво печелиш?

— Имам предвид какво печеля, ако открия сестра ти и я защитя от всичкото зло на света?

— Рейес, това не е игра.

— А аз не си играя. Задавам въпрос.

— О, боже мой, не знам. Какво искаш?

— Теб — каза той, гласът му се понижи с октава. — Искам теб, Дъч, телом и духом. Искам те в леглото си всяка вечер. Искам те там, когато се събуждам сутрин. Искам дрехите ти да са пръснати из апартамента ми и аромата ти по кожата ми.

Да не искаше връзка? Сега не му беше времето да преговаряме за място в дрешника.

— Хубаво. Твоя съм. Телом и духом. — Свърнах, за да подмина едно Пинто с кафез за кокошки на тавана. Чичо Боб не се шегуваше.

— Сериозен съм.

— Както и аз. — Поех си дълбоко дъх. Без значение как щеше да го постигне, той получаваше каквото поиска. Ако искаше връзка, щях да му дам такава. Щях да му дам и левия си яйчник, ако това означаваше, че ще се дематериализира и ще открие сестра ми. — Сериозна съм. Твоя съм. — Думите предизвикаха остро трептене в корема ми. — Винаги съм била твоя. — Когато той не отговори, попитах: — Там ли си?

— Тук съм. Само че се тревожех. След случилото се със Суопс...

— Какво? Не мислеше, че все още ще те искам? Предполагах, че миналата нощ го доказа. Благодаря ти за снимката между другото.

— Помогна ли за случая ти?

— Да. Или, така де, помогна, докато не отидох да взема клиентката си, а тя се беше превърнала в старец с болно сърце и после изчезна в нищото.

— Странно как стават тези неща.

— Рейес — казах, молейки го да разбере, — нещата, които е направила, не са съвсем маловажни. Ким има нужда от помощ.

— И я получава. — Тонът му не търпеше възражение. Темата не беше отворена за дебати. Макар това да беше точно видът теми, по

които обичах да дебатирам, аз оставих нещата заради по-належащи проблеми.

— Хубаво, но точно сега сестра ми може да се бори за въздух изпод ръцете на убиец с афинитет към блондинки.

— Не мисля така.

— Няма как да знаеш... Чакай, защо не мислиш така?

— На мен ми изглежда щастлива.

Скочих върху спирачките на Мизъри и отбих встрани от пътя.

— Какво? Вече си я открил?

— Не съм сигурен, че изобщо е била изгубена, но да.

Можеше да го целуна. Можеше да целуна земята, по която стъпваше. Можеше да целуна телефона, по който говореше.

— Задръж. Не разбирам. Как така говориш с мен? — Ако беше преминал на призрачен режим, как така все още беше на телефона с мен в телесна форма? Но пък последния път, когато беше станал призрачен, телесната му форма продължаваше да се бие с демони.

— Ами сложих си телефона до устата и...

— Сериозно, Рейес, къде си? Къде е Джема?

— На работа съм, а Джема яде Монте Кристо, който току-що ѝ приготвих.

— Мили боже, тя е там? Тя е в „Каламити“?

— Всяка частица от нея.

— Сама ли е?

— Ако не броиш мъжът, с когото е, значи е сама.

Направих обратен завой и тръгнах обратно към града.

— Какъв мъж? Тя е с мъж?

— Мда, ченге. Сигурно е в обедна почивка или нещо такова. Все още е с униформа.

Плътен ужас стегна гърдите ми.

— Той има ли три белега на лявата буза?

— Да, но стига за него. С какво си облечена?

— Не му е сега времето, Рейес. Каквото и да правиш, не оставяй Джема да си тръгне с това ченге.

— И как предлагаш да ги спра?

— Ти си синът на Сатаната. Нищо ли не можеш да измислиш?

— Има си цена.

— Вече ме имаш. Изплатила съм се, приятел.

— Трябва да се съблечеш за мен.
— Сега?
— Довечера.
— Каква е тази работа с мъжете и танците в скута?
— Не мога да си представя — каза той с безизразен глас.
— Добре, ще се съблека. Ще танцувам степ. Ще пея „La Cucaracha“ в си минор.
— Няма да ходят никъде. Имаш думата ми.
Толкова хладно облекчение ме обля, че потреперих.
— Ще се обадя на чичо Боб и ще го пратя по най-бързия начин.
Благодаря ти.
— Благодарни ми довчера.
Друг вид тръпка премина по кожата ми като ласка от звука на гласа му.
Оставяйки прекрасното усещане да се задържи, затворих и позвъних на чичо Боб.
— Е? — попита той, чакайки да проговоря.
— Намерих я. В бара е. Рейес я държи под око, но, чичо Боб, тя е с мъжа, когото подозирам, ченгето.
— Сигурно ме будалкаш.
— Виждаш ли, Джема също се забърква в неприятности. Не съм само аз.
— Мхм. — Не звучеше напълно убеден.
— Ще накарам Куки да отиде там, за да сме сигурни, че няма да си тръгнат заедно.
— Ще съм там до десет минути. Колко далеч си ти?
— Ами, движих се доста бързо. Имах добро време. Мога да стигна до града за петнайсет минути.
— Ясно. Побързай.
В секундата, в която затворих на чичо Боб, Куки звънна. Боже, това момиче имаше отлично усещане за момента.
— Хей, къде си?
— В офиса. Знаеш ли, че жените наистина снимат Рейес с телефоните си, докато минава покрай тях?
— Знам.
— Притеснително е.
— Да, така е.

— Но получих някои доста добри снимки.

— Наистина ли? Прати ми ги — казах развълнувана; после реалността ме погълна. — Чакай, първо трябва да слезеш в ресторанта и да помогнеш на Рейес да попречи на Джема да си тръгне.

— О, добре. — Чух я да върви, да отваря врата. — Какво става с Джема?

— Мисля, че се среща със серийния ни убиец. Така че, знаеш, не прави зрителен контакт, освен ако не се наложи.

— Д-добре. Трябва ли да се върна и да си взема пистолета?

— Защото бара на татко има нужда от още една дупка?

— Ами ако се опита да си тръгне?

— И ти ще извадиш пистолет насреща ѝ? — Избегнах една земна кукувица и едва не преобърнах Мизъри, факт, който тя не оцени. — Рейес може да се справи, но за всеки случай ти ще си подкреплението му. Чичо Боб е на път.

— Чакай, не, всичко е наред. Мога да я видя. Тя е с едно ченге.

— Още известно като серийния убиец.

— Не — каза тя, шепнейки в телефона. — Серийният убиец е ченге?

— Той е главният ми заподозрян, така че спазвай дистанция.

* * *

Щом паркирах, изскочих от Мизъри и хукнах към „Каламити“ през задната врата. Карах още по-бързо по пътя обратно, опитвайки се да стигна преди Джема да си тръгне, и пристигнах точно когато чичо Боб влезе през входа. Добре че побързахме. Полицай Пиърс беше притиснал Рейес към бара, канейки се да му сложи белезници. Цивилен полицай на име Родригез държеше Джема настрана, докато друго ченге, което не познавах, помагаше на драматично обезумялата Куки.

— Какво става? — попита чичо Боб.

Куки посочи Рейес.

— Това, това чудовище ме нападна.

Стоях потресена, опитвайки се да осмисля това, когато Рейес хвърли поглед през рамо и намигна.

Татко също беше там, облегнат на стената и със скръстени ръце, без да се връзва нито за секунда. За щастие единственият, който трябваше да се върже, бе полицай Пиърс и той го направи. И си плати скъпо. С данъка. Но това не можеше да се сравни с цената, която щеше да плати, когато го пратех в затвора за пет хиляди години.

Татко ми махна.

— Хей, можеш ли да се заемеш с бара за две вечери тази седмица? Тери ще отсъства.

— Разбира се. Поне е забавно.

Той се усмихна.

— Определено е.

— Добре, Уайът — каза Чибо на полицай Пиърс, — вече можеш да го пуснеш.

— Но, сър, той нападна тази дама, после ме блъсна, когато се опитах да се намеся.

Ахнах.

— Не си го направил — казах му аз, неспособна да възпра усмивката, която се разпростря на лицето ми. Определено имаше нужда отново да бъде претърсен.

Чичо Боб потупа рамото на Пиърс.

— И той само изпълняваше заповеди.

Пиърс се изпъна изненадано и без да чака, Рейес се измъкна от хватката му. Щеше да ги остави да го заловят, да ги остави да получат преимущество, слава богу, но дори и той можеше да играе жертва само толкова.

— Добре ли си? — попитах го, сърцето ми се пръскаше от благодарност.

Усмивката на Рейес казваше всичко.

— Чарли, какво става? — попита Джема.

Обърнах се към нея.

— Какво правиш тук с него? Мислех, че ти е пациент.

Вина изпълни тялото ѝ. Блъсна се в мен като лондонска мъгла, плътна и мрачна. Тя наведе глава засрамено.

— Беше ми пациент, да, но сега се срещаме. Той има нов терапевт, така че...

— Джема — казах, шокирана и потресена. Не много — тя беше просто човек, — но достатъчно за да тласне дискомфорта ѝ до нови

висини.

С емоции напълно нащрек, сега бе идеалният момент да открия дали полицай Пиърс бе серийният ми убиец. Обичах вътрешния си датчик за вина. Всеки трябваше да има едно такова бебче. Това би елиминирало доста проблеми. Но от друга страна можеше да причини много повече. Може би щях да си запазя моя за себе си. И да анулирам патента, за който кандидатствах.

— Сър — каза Пиърс на чичо Боб, — какво е всичко това?

Пристъпих към него, разчетох емоциите му, после го ударих силно.

— Открихме общия гроб — казах, добивайки студен израз и глас. — Знаем какво си направил, а ти, приятелю, си арестуван за убийството на двадесет и седем жени.

Емоциите на чичо Боб подскочиха, когато го казах, но задържа мнението си за себе си. Засега.

Обърканият израз на лицето на Пиърс би бил комичен при всяка друга ситуация.

— Убийство? — попита той, питайки чичо Боб. — За какво говорите?

— Чарли! — Джема зяпна насреща ми. — Да не си се побъркала?

— Той е сериен убиец, Джема, а ти щеше да бъдеш следващата му жертва.

Ето го най-накрая. Това настръхване от обида. Тази искра на несправедливост, която потвърждаваше невинността му. Никой, нито дори най-добрите лъжци на света, не биха могли да контролират до такава степен инстинктивната си реакция. Той беше невинен. Не присъдата, която очаквах, но поне имах отговор. Раменете ми увиснаха и седнах на бар стола до моя мъж. Той се премести по-близо до мен, движението бе почти незабележимо.

— Както и да е — казах, махвайки на чичо Боб, вътрешностите ми се бяха свили. — Не е той.

Появата на полуусмивка на лицето му бе достатъчно да ми покаже, че беше облекчен. Джема се втурна към Пиърс, сложи ръка върху неговата в подкрепа.

— Асистентката ти е страшна актриса — каза Рейес.

Куки се ухили, докато се приближаваше.

— Трябва да си призная, беше забавно да се преструвам, че Рейес ме напада. Мен! — каза тя, сочейки жените на една определена маса. За щастие никоя от тях не беше Джесика. Поне веднъж, изглежда, тя бе някъде другаде, но цялата маса настръхна, когато Куки го каза. Беше фантастично.

Докато чичо Боб опитваше да успокои полицаи Пиърс и Джема, Рейес се приведе напред, обви ръце около Куки и я целуна по устата. Закрих уста с ръка, когато тя увисна на него като котка от клон на дърво.

Той бавно я пусна; после заговори с достатъчно силен глас, че жените на масата да го чуят.

— Ако животът беше честен, Куки Ковалски, щеше да си моя.

Ченето ѝ увисна, а многозначителната усмивка, която ѝ отправи, съчетана с конспиративното намигване, накара раменете ѝ да се разтресат от смях.

Чичо Боб не можеше да понесе повече. Той пристъпи между тях.

— Но животът не е честен — каза той. — Ти от всички хора би трябвало да го знаеш. — Той хвана Куки за ръка и я отведе настрана. Да се надяваме към някой стол, защото не бях сигурна още колко дълго щеше да успее да остане на крака.

Рейес ги наблюдаваше как се отдалечават, после повдигна вежди към мен.

— Мисля, че разроших перата на чичо ти.

— Това беше невероятно — казах му аз, когато се пресегна покрай мен към хавлията си. — Благодаря ти.

Той спря колкото да допре уста до ухото ми и да каже:

— Благодарни ми довечера.

После, преди жените на масата да осъзнаят, че ме сваля, той се върна в кухнята.

Джема се обърна към мен като дива котка, защитаваща малкото си.

— Чарли, за какво е всичко това?

О-о. Време за признания.

— За това как смятах, че полицаи Пиърс е сериен убиец.

Той се взря в мен втрещен. Джема се взря в мен втрещена. Полицая Родригез се взря в мен втрещен. Единственият, който не се взираше втрещен в мен, бе чичо Боб. Той беше твърде зает да наваксва

напредъка с Куки, който бе загубил. Щеше да му е трудно, имайки предвид Адониса, с когото току-що се бе целувала, но имах вяра в него.

— Чибо — казах, прекъсвайки ги, — мога да се възползвам от малко подкрепление тук.

— Наистина ли мислиш, че съм убил някого? — попита смаян полицаи Пиърс. — Защо изобщо ще...? Имам предвид, че даже не мога да проумея...

— Често ми се случва. Но виж. — Посочих лицето си, а после и неговото. Виждаш ли?

— Белезите ми? Мислиш, че това значи, че съм убил някого?

— Отначало така си мислех, да. — Можех да се закълна над купчина Библии, че феята под леглото ми ме насочваше към него. Неговите белези бяха точно като моите одрасквания. А после и Николет, която предсказа русата коса и татуировката с числото осем...

— Чарли — каза Джема, гласът ѝ бе остър от предупреждение, — той е претърпял инцидент, когато е бил на девет.

— Мда, казва му се... Чакай, на девет? — Огледах го. — Получил си тези белези, когато си бил на девет?

— Да, видял е малко момиче да пада и да умира, но докато полицията стигне до тях, нея я е нямало.

Възможно ли беше да е било същото момиче?

— Тя ли те одраска?

Той се намръщи насреща ми.

— Откъде знаеш?

— На колко години беше тя? Това момиче?

— Не знам. Беше тъмно и тя беше мръсна. Беше облечена с нощница.

— Предположи.

— Шест. Може би седем. Не съм сигурен.

— Опитал си да я спасиш — казах, когато осъзнах.

Той сведе поглед към пода.

— Мда, е, провалих се.

Видях празна маса и поведох групата ни натам. Бързо, защото и още някой се опитваше да я заеме. Изпреварих ги и издърпах стол.

— Седни — казах на полицаи Пиърс. — И обясни.

ГЛАВА 17

Като четеш това, ти ми даваш кратък контрол върху ума ти.

Надпис върху
тениска

— Бях от момчетата скаути — обясни Уайът, — лятото стоях при баба и дядо в Елида, а моята група бяха отишли да лагеруват в Били Хлапето Спрингс.

— Не съм чувала за това място — казах аз, вадейки телефона си, за да го потърся.

— Не си прави труда. Търсил съм го на всяка съществуваща карта. Не съм сигурен дали изобщо е било официално име. Просто така го наричат всички от околността. То е малка пещера по средата на нищото с езеро в нея. Спомням си, че водата блестеше зелена като лайм.

— Зелена като лайм? Близо ли е до Розуел? Там имат доста извънземни неща.

— Да, там е, но не мисля, че извънземните имат нещо общо с водата. Както и да е, бяхме на къмпинг там и се събудих посред нощ. Трябваше да отида до тоалетната, така че си обух обувките и отидох до върха на скалата над пещерата. Водата блестеше. Беше невероятно. Седях там и го гледах, погледнах към звездите, към пълната луна, всичката тая природа. После си помислих, че чух нещо. Като драскане и скимтене. Извиках, но никой не отговори. Така че легнах по корем и погледнах в пещерата. Там имаше момиче.

— Тя беше в пещерата? — попитах аз.

— Не, тя се опитваше да се изкатери по скалата, която обгражда пещерата. — Той наведе глава, потънал в размисли. — Гледайки назад си мисля, че може да е видяла лагерните ни огньове, че се е опитвала да се добере до тях. Както и да е, пресегнах се да ѝ подам ръка.

Продължавах да ѝ повтарям да я хване, но тя дори не знаеше, че бях там, докато ръката ми не докосна нейната. Тя подскочи, вдигна поглед към мен, очите ѝ бяха огромни. Беше ужасена.

Усетих вълна от мъка да го прерязва. Дори след всичките тези години, всичко това му бе повлияло дълбоко.

— Продължих да се опитвам да я накарам да хване ръката ми, но отначало тя не искаше. Мислех, че ще слезе обратно долу по скалата, но после трябва да е осъзнала, че не съм заплаха за нея. Тя сложи ръка в моята и я дръпнах. Но тя се плъзна и се залюля настрани. — Той отпи глътка вода, преди да продължи.

Джема сложи ръка върху неговата.

— Това е нещото, за което не можеше да говориш с мен — каза тя. — Тази част.

Той кимна.

— Тя висеше над пещерата и ме теглеше със себе си. Опита се отново да стъпи, но после извика. Падаше или беше теглена. Не можех да съм сигурен. Хвърлих се към нея и тя протегна другата си ръка към мен, но пропусна. — Той прехапа устна. — Аз пропуснах. Ноктите ѝ задраха лицето ми и тя падна.

— Съжалявам, Уайът — каза Джема.

Но той беше потънал в спомените си. Взираше се във водата, докато те изплуваха и ги улавяше.

— Нямаше звук — каза той. — Скалата не беше толкова висока. Може би около шест метра или там някъде. Би трябвало да я чуя като падна. — Той се отдръпна в себе си и осъзнах, че това не беше просто болезнен спомен, но и травматичен. — Осъзнах, че там имаше и още някой. В мрака. Чух дишане да отеква в пещерата и бях ужасен, че може да е планински лъв или нещо подобно.

— Какво направи? — попитах, знаейки много добре, че не е било планински лъв или нещо подобно. Но и той го знаеше. Дори тогава е можел да открие разликата.

— Изтичах за помощ — каза той, агонизиращата болка бе видима в изражението му. Раните, които носеше вътре в себе си, бяха много по-дълбоки от белезите, които му напомняха за онази нощ. — Оставих я там.

Джема стисна ръката му, когато чичо Боб стана, за да отговори на обаждане.

— Полицай Пиърс... — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Моля те, просто Уайът.

— Уайът, това може да прозвучи много странно и не мога да обясня откъде го знам, но съм абсолютно сигурна, че има връзка между това момиче и общия гроб, който беше намерен на юг.

Той премигна насреща ми недоверчиво.

— Как е възможно това?

— Каза, че си бил на девет?

— Да.

— И сега си на тридесет и една?

— Да, така е.

Боже, мразех математиката.

— Добре, това значи, че онази дупка е на поне двадесет и две години. Чудя се дали момичето, което си видял, не е била първата жертва на убиеца.

— Защо изобщо ще направиш такава връзка? Изворите са на повече от триста километра източно от тук. И на повече от сто и шестдесет от общия гроб на юг.

О-о. Тази част беше сложна. Погледнах към Джема, после към чичо Боб, на когото не му пукаше, защото все още беше на телефона, но Куки беше тази, която оправи нещата.

— Виж — каза тя, заемайки поза, — просто трябва да й имаш доверие. Тя разрешава много случаи заради инстинктите си, защото те никога не грешат.

Това беше малко преувеличено, както изтъкна и Уайът.

— Сбърка за мен — каза той.

— Почти никога — поправи се тя.

Джема кимна.

— Куки е права, Уайът. Чарли просто знае някои неща. Странно е. Като свръхестествено или нещо подобно. — Тя изсумтя. — Не че е свръхестествена. Това е абсурдно. Не е като да вижда духове или да говори с мъртъвци или нещо подобно.

Така и никога не схвана концепцията да спре, когато има преднина.

— И има проблеми. Като че винаги е забъркана в неприятности.

Ахнах.

— Не съм. И освен това, ти излизаш с тип, който можеше да е сериен убиец. Какво си мислеше?

Тя зяпна насреща ми, после почна да ломоти, след това вдигна ръце, напълно раздразнена.

— Използвай свои думи.

— Той не е сериен убиец.

— Да, но ти не го знаеше — казах, тотално печелейки.

— О... боже мой. — Тя беше издразнена. — Защо се превръщам в четиринадесетгодишна всеки път, когато съм около теб?

— Причинявам го на много хора.

— Току-що се обадиха от лабораторията — каза чичо Боб, прекъсвайки ни. — Петролът при гроба е използван и е от всякакъв тип, моторно масло, мазнина за готвене, индустриални смазки... Мислят, че е бил подготвен за рециклиране и вместо това шофьорът на камиона го е изсипал там на земята.

— Добре, защо точно на това място?

— Не знам, тиквичке. Все още работим по въпроса.

Той се върна към говоренето по телефона.

— Защо ходиш на терапия? — попитах Уайът.

— Чарли — каза Джема, карайки ми се отново.

— Всичко е наред, Джем. — Той отново се фокусира върху мен. — Според супервайзора ми, имам проблеми с гнева.

— И защо ще си мисли така?

Устата на Джема се стегна в тънка линия, възпирайки ме.

— Не е нужно да говориш за това, Уайът, ако не ти е удобно.

— Не, така или иначе няма значение. Всеки, който има лаптоп, може да го намери. Според отдела, имам проблем с мъже, които използват насилие над жени. Използвах сила, за да поваля на земята мъж, който удряше жена си със стик за голф.

След като ахнах учудено, казах:

— Е, браво на теб.

— Мда, ами, той има пари и връзки. Едва не си загубих работата. Но ако не ми бяха наредили да ходя шест месеца на терапия, нямаше да срещна Джема.

Харесвах го.

— Да знаеш, у дома имам всичко. Всичките ми записки. Разследвах случая с момичето малко вманиачено откакто станах ченге.

Трябва да се връщам на работа, но...

— Това има предимство — каза чичо Боб. — Ще се обадя на сержанта ти и ще му кажа, че помагаш с текущо разследване.

— Перфектно — казах аз, плясвайки с ръце. — Значи ще тръгнем от там. След като хапнем, разбира се.

Рейес донесе задушено със зелени чушки и няколко кесадили, които да си разделим. Изпърхах с мигли и му обещах да го възнаградя после. Не беше чудно, че се отъркваше в мен, докато помагаше на сервитьора с чиниите ни. Такъв развратник беше.

— Та, какво направи след това? — попитах Уайът, след като поех хапка от задушеното.

— Събудих възпитателите — каза той, топейки кесадилията си. — Те се обадиха в офиса на шерифа. Дойде един заместник. Един. — Той избърса устата си със салфетка. — Това беше. Продължих да се опитвам да им кажа, че в района има изчезнало момиче, но никой не ми повярва. Заместникът всъщност намекна, че съм бил одраскан от еног или койот, или нещо такова.

— В тяхна защита — казах, — тези драскотини трябва да са били прекалено дълбоки, за да са от нокти, имайки предвид белезите ти.

— Не съвсем. След всичко случило се, драскотините се инфектираха. Родителите ми трябваше да дойдат да ме вземат от къщата на баба и дядо онова лято, за да ме заведат на лекар в Албакърки и трябваше да мина курс с инжекции против бяс, защото заместникът от онази нощ не можеше да различи следи от койот и следи от човек.

— О — казах аз. — Това е гадно.

— И все пак той откри следи от гуми, които не бяха от нашия автобус.

— От какво са били?

— Някои от другите хлапета помислиха, че сме видели пикап на следващата сутрин, но заместникът каза, че вероятно е бил някой помощник в ранчо.

— Помощник в ранчо? — попитах, отпивайки студен чай. — Били сте в ранчо?

— Да. Но проучвах. Не мога да открия никаква връзка между изчезнало момиче и помощник в ранчо.

— Чие беше? Мястото, на което сте били?

— Семейство на име Найт.

Напрегнах се. Предимно, за да не падна.

Чичо Боб беше толкова шокиран, колкото бях и аз.

— Общият гроб е в ранчо, което е собственост на семейство Найт.

— Без майтап? Чакайте, помня нещо такова. — Той затвори очи и се замисли. — Да, онова ранчо е било собственост на Карл Найт и си спомням, че открих, че той е имал брат, който имал ранчо на юг в Ню Мексико.

— Братя? — попитах, развълнувана, че стигаме до някъде. Може би не до солидна присъда, но все до някъде. — Бих казала, че сега имаме доста солидна връзка.

Чичо Боб кимна и започна да търси номер в указателя на телефона си. Той стана, за да се обади да съобщи какво сме открили. Никаква идея на кого. Куки се размърда на мястото си и плесна с ръце, развълнувана да участва в мисията. Все още бяхме много далеч от това да имаме заподозрян, но се приближавахме все повече към истината, а жените в апартамента ми заслужаваха поне това.

— Значи — казах на Уайът, — каза, че си бил обсебен? Намерили ли нещо за момичето?

— Тъм, малко, да.

Надеждите ми се понесоха като хвърчило на вятъра.

— Имаш ли име?

— Не.

И се разбиха при приземяването.

— Но вкъщи имам тонове материали от проучването. Добре дошла си да ги прегледаш.

— Трябва да призная, полицай Пиърс, в момента малко те обичам.

Джема се усмихна, познавайки печата с одобрението ми, когато го видя.

Отправих му най-добрата си усмивка.

— А сега? Дали сега ще е добър момент да се помотаем у вас?

Той се подсмихна.

— Разбира се, ако сте съгласен, сър.

Чичо Боб затвори телефона и кимна от все сърце.

— Повече от съгласен. Ще се видим направо там.

Той си тръгна, за да проведе още един разговор. Този мъж си обичаше телефона.

* * *

Всички заедно отидохме в дома на полицай Пиърс. Беше взел под наем малка къща с две спални в Ноб Хил. Беше хубав квартал, стар и добре установен. Чичо Боб влезе, все още говорейки по телефона. Затвори, когато влязохме вътре.

— Добре, Тафт продължава да действа по следите ни и се свързах със специален агент Карсън, за да запозная и нея със случващото се.

— Супер — казах. — Тя ще ме хареса още повече.

— Искам само да те подготвя — каза Уайът на Джема, докато се отправяхме към задната спалня.

— За какво? — попита Джема.

— Помниш ли, когато ме попита дали съм способен да оставя онази нощ в миналото и аз казах „да“?

— Помня — каза предпазливо тя.

— Е, може да съм преувеличил.

Той отключи и отвори вратата. Стотици листи покриваха всяка възможна повърхност. Прозорецът беше покрит със стари изрезки от вестници и снимки. Имаше дузини рисунки на огромни очи, скрити зад кичури руса коса. Беше доста добър художник и беше търсил с години. Това момиче никога не го беше напуснало. Очевидно се чувстваше отговорен за изчезването ѝ, което не можеше да бъде подалеч от истината.

— Осъзнаваш, че нищо от това не е било по твоя вина — казах аз.

— Знам. — Той добави напълно неубедително свиване на рамене заради мен. Нямаше никакво намерение да бяга от отговорността, която изпитваше. Възхищавах се на убедеността му, но можех да видя тревогата в очите на Джема.

Влязохме и внимателно разгледахме материалите от проучването му. Беше събрал улики за всяко изчезнало момиче в този времеви период из целите Съединени Щати.

— Не знам дали това ще помогне, но подозирам, че момичето е било глухо.

— Как е възможно да го знаеш?

— Интуиция. Така или иначе го подозирах, но когато каза, че си повикал и отначало не е вдигнала поглед, това ме накара да осъзная, че вероятно е истина.

— Чакай. — Той вдигна пръст, потънал в мисли, после зарови в някакви папки, които стояха върху стар сандък. — Имаше изчезнало момиче от училището за глухи в Оклахома. — Той откри папката, която търсеше, и извади снимка. — Това е тя.

Той я подаде и разпознаването ме поразя. Същото лице като на фея. Същата извита уста и огромни очи, само дето на снимката се усмихваше и бретонът ѝ бе изкривен. Прокарах върховете на пръстите си по снимката.

— Очите ѝ — казах аз, а после показах снимката на Куки и чичо Боб. — Това е момичето. — Обърнах снимката. Името ѝ беше Фейт Ингълс.

— Беше тъмно навън — каза Уайът, — а тя беше покрита с мръсотия и кръв, почти сякаш е била заровена и сама си е прокопала път навън. Просто не я познах по тази снимка.

— Някога изобщо разрешили ли са този случай? — попита чичо Боб.

Той зачете от папката.

— Не и когато съм проверявал, но това беше преди няколко години. Била е изчезнала повече от десетилетие. Подозирали са човек от поддръжката на име Саул Усери, но не са успели да го докажат.

Зачетох над рамото му.

— Откри ли нещо друго за него?

— Не, но можем да пуснем името му през системата — каза той. — Сега може да изскочи нещо.

Чичо Боб остави папката, която четеше.

— Това мога да го направя. — Той се обади в управлението, докато аз имах други планове.

Момичето вероятно беше първата жертва на серийния убиец. Първият му опит. Искал я е, но не е можел да я има, затова може би се е опитал да я вземе със сила. Може дори да я е убил случайно, макар да се съмнявах. Дори тогава изглежда се бе наслаждавал на деянието.

На силата. И това само е подхранило жаждата му за кръв. Манията му по руси жени.

Първо опитах с агент Карсън, но не успях да се свържа. Ако беше на мястото с общия гроб, можеше да няма обхват. Така че вместо това се обадох на Кени Найт.

— Господин Найт — казах, когато той вдигна. — Обажда се Чарли Дейвидсън, консултант към полицейското управление на Албакърки. Запознахме се вчера.

— Да, помня. — Не звучеше особено щастлив да ме чуе. Едва ли можех да го виня.

— Чудех се дали мога да проверя едно име при вас. Да видя дали ще го познаете.

— Разбира се. — Беше изтощен и уморен от всичките медии, които сигурно се бяха изсипали тази сутрин. Шерифският отдел нямаше друг избор, освен да оповести откриването на общ гроб и всеки новинарски екип трябва да бе там, борейки се за история.

— Знаете ли или спомняте ли си родителите ви да са наемали човек на име Саул Усери?

— Саул? Не, той никога не е работил тук. Родителите ми не можеха да го понасят.

Адреналин заля организма ми.

— Чакайте, те са го познавали?

— Да са го познавали? Той им беше племенник. Мой братовчед. Появяваше се, само когато му трябваша пари или място за спане. Чакайте, маслото...

Щракнах, за да привлека вниманието на чичо Боб. Дватамата с Уайът се втурнаха, за да слушат, докато включвах на високоговорител.

— Какво за маслото? — попитах.

— Просто не ми хрумна. Саул караше камион няколко години. Работеше за някаква компания, която рециклираше пластмаси и използвани масла. Част от работата му беше да кара маслото, което събираха от авто сервизите и ресторантите до фирмата за обработка в Крусес през няколко седмици.

— Но защо вместо това ще го изсипва на вашата земя? — попитах.

— Защото този кучи син беше нищожество. Сигурен съм, че компанията, за която е работил в Албакърки, е трябвало да плаща на

хората в Лас Крусес, за да вземат материала. Можел е от време на време да прибира парите и да изсипва маслото тук, където никой няма да знае.

Чичо Боб си водеше записки в бележника, докато Уайът, Джема и Куки стояха онемели.

— Кени, не искам да те разстройвам, но си мисля, че може братовчед ти да е имал нещо общо със смъртта на тези жени.

— Госпожице Дейвидсън, това ни най-малко не би ме изненадало. Той беше боклук. Веднъж заплаши родителите ми, защото не му дадоха пари за някаква негова вятърничава схема. Винаги се забъркваше от една измама в друга.

— Минало време?

— Ами, все още е така, само дето сега не прави кой знае какво. В старчески дом е. Получи удар или нещо такова преди време.

Записах информацията, после попитах:

— Може ли да предадеш на агент Карсън да ми се обади, ако я видиш? Не мога да се свържа с нея.

— Заради обхвата там. Ще отида и ще ѝ кажа. — Беше толкова облекчен да знае кой е вероятният убиец, а аз бях облекчена заради него.

— Много благодаря — казах.

— Не, госпожо, аз благодаря. Получих бележката ви.

Прочистих гърло.

— Ъм, бележката ми?

— Всичко е наред. Знам, че тя беше тук и знам, че вече я няма. — Дъхът секна в гърдите му и той опита отново. — Там ще направя градина за онези момичета. Нещо, от което тя би се гордяла.

Проклятие. Трябва да ме беше видял да оставям бележката в пикапа му.

— Благодаря — казах.

— За мен ще бъде удоволствие.

Затворих, когато чичо Боб зяпна насреща ми.

— Да не би току-що да разрешихме това?

Усмихнах се на групата.

— Мисля, че да.

Джема грейна.

— Мога да видя примамливостта, сестричке. — Тя ме прегърна набързо. — Някак си е опияняващо.

— Да, така е. И дори още повече, когато разрешаваш случаи докато си опиянен.

— Трябва да оплескаш всичко.

— Така е — казах, когато ме прегърна отново. — Наистина трябва.

* * *

Старческият дом миришеше като ферментирала комбинация между белина и урина. Миризмата опари носа ми, докато отивах към бюрото на сестрите. Не искахме всички да се събираме в дома, затова отидохме само аз, Уайът и чичо Боб. Сестрата зад бюрото беше заета с документацията, но вдигна поглед, когато видя униформата на Уайът.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

Аз заговорих първа.

— Търсим Саул Усери.

— О, от семейството ли сте?

— Тук сме по официални дела — каза чичо Боб, тонът му бе прекалено остър, за да спори тя с него.

— Той е в стая 204. Надолу по коридора, втората врата вдясно.

— Благодаря — каза той.

Влязохме, точно когато млада сестра го слагаше обратно в леглото. Саул беше висок колкото мен, с широко чело и малки очички. Дундестото му лице вероятно не разкриваше възрастта му толкова, колкото ако беше по-слаб. Изглеждаше като герой от роман на Дж. Р. Р. Толкин.

Сестрата ни намигна.

— Тук сте, за да видите този мошеник? — попита тя, подпъхвайки чаршафите около него.

— Определено е така — казах аз, опитвайки се да задържа отвращението да не проличи в гласа ми.

— Господин Усери е страшен. Винаги пуска майтапи. И харесва блондинки, ако знаете какво имам предвид.

За съжаление имах.

— Не ви липсват, нали?

— Какви?

— Блондинки?

Тя се изкикоти.

— Не и доколкото знам. Ако някога се случи, ще знам къде да ги търся, нали, Саул?

И представа си нямаше.

Не можах да не забележа, как очите на мошеника се спряха на значката на Уайът. Изглеждаше притеснен. Не можех да си представя защо.

— Добре, е, ще ви оставям насаме — каза тя. — Не им създавай проблеми.

Убийствена усмивка озари лицето ѝ, докато излизаше. Дори с работа като нейната, тя успяваше да поддържа духа си бодър и да се радва на деня. Или това, или беше на нещо наистина добро.

— Здравсти, Саул — казах аз, заставайки до леглото му.

— О, боже мой — каза изненадано Уайът, — интервюирах го през 2004 г. Не направих връзката. Той работеше по поддръжката в Университета на Ню Мексико, когато беше изчезнала ученичка.

— Имаш предвид, че е работил там, когато е изчезнало още едно момиче?

— Определено.

— Случайно не е била руса, нали?

Той кимна.

— О-о — казах му аз. — Втори страйк. Чувам, че ти харесва да убиваш малки момиченца.

— Не, не — каза той, клатейки глава и мятайки се напред-назад, играейки ролята на слабоумен до краен предел. Усетих лъжата да се носи на вълни от него. Тогава защо беше тук? Покрив над главата? Храна в стомаха? Всичко това шарада ли беше?

Чичо Боб беше на телефона с капитана.

— Да, имаме някои доста солидни доказателства, но ще трябва да изградим добре следствието, ако искаме да приключим с това. — Той погледна обратно към Саул. — Той никога няма да види вътрешността на затворническа килия, но поне семействата на тези жени ще получат някакъв финал.

Наведох се към Саул, изчаках докато погледът му срещне моя и
казах:

— Ще гориш в ада.

Не много поетично, но най-вероятно вярно.

ГЛАВА 18

Онова, от което се нуждае светът, са повече скромни гении. Толкова сме малко.

Надпис върху
тениска

Куки се върна към това да отговаря на телефоните в офиса. Джема трябваше да се види с клиенти, горките загубеняци. А Уайът, чичо Боб и аз се отправихме към управлението, за да докладваме за откритията си и да започнем документацията. За нещастие трябваше да пиша обяснение. Работата с документацията нямаше да е толкова зле, ако не бяха всичките тези документи. И частта с работата. По обратния път към управлението, Чибо се обади на областния прокурор, на капитана и на още няколко важни човека, така че, когато пристигнахме, малка тълпа ни очакваше.

— Какво имаш предвид с това, че имате солидна следа за убиеца от „Ранчо Найт“? — попита областния прокурор, докато влизахме вътре.

О, човече, така ли му казваха? На Кени Найт изобщо нямаше да му хареса. Бих предложила нещо друго, например Мизерния сериен убиец или Нищожния изсипвач на масла. Не, това не звучеше добре, но кръщаването на серийни убийци с готини имена беше лош начин за прекарване на времето. Защо да прославяме ужасяващите им дела? Никога не съм го разбирала.

Събрахме се в същата конферентна зала от онази сутрин, а чичо Боб изложи случая. Дори нарисува диаграма на бялата дъска, за да свърже точките. Използва доста цветове. Беше доста красива. Уайът обясни своята част, как се опитвал да разреши случай от преди две десетилетия и как всичко се оказало свързано. А аз си седях и от време на време си давах мнението. Предимно когато бъркаха някъде. Осъзнах, че имах светло бъдеще като корекционен полицаи, да

обикалям и да поправам хората, когато не разбират правилно. Чудех се как ли е заплащането.

Не по-малко от три агонизиращи часа по-късно, приключихме. След всичко това, аз все още трябваше да предам доклада си, но това щеше да се наложи да почака до утре. Постарах се да се слея с фона, за да се измъкна незабелязано. Бандата още обсъждаше случая. Областният прокурор щеше да работи при полеви условия днес. Два огромни случая един вид бяха разрешени за един ден. А капитанът...

— Отново го направи.

Обърнах се да видя, че капитанът стоеше до конферентната зала. Взирайки се в мен с перфектна стойка. Като робот убиец от история на Айзък Азимов.

— И го направи докато не гледах. — Той тръгна напред.

Помислих си дали да не побягна, но осъзнах, че това само би ме накарало да изглеждам виновна. За нещо. Никаква идея какво.

— Другият път ще трябва да се постарая повече — каза той, спирайки близо до мен.

— Цялата заслуга е на чичо Боб и полицаи Пиърс — казах аз, опитвайки се да остана на място. Но гледайки го от толкова близко разстояние, беше като да гледаш небостъргач.

Той кимна и огледа стаята. Всеки полицаи тук обсъждаше нашия случай, движенията им бяха развълнувани, а вълнението им бе заразно. Очевидно капитанът беше имунизиран срещу такива номера. Изражението му показваше само едно: раздразнение. Беше изтървал този път.

— Друг път тогава — каза той. Обърна се, движенията му бяха резки, и се насочи към офиса си.

Не можах да се спра. Излезе от мен, преди да успея да го възпра. Наскоро бях в старчески дом. Може би бях прихванала деменция. Тропнах с токове и изпълних поздрав тип Хайл Хитлер.

Точно когато той се обръщаше, за да каже още нещо.

Когато погледът му се спря на мен — невъобразимо спипана, — останах като вкаменена. После свих всичките си пръсти, без показалеца.

— Виж — казах, сочейки стената зад него, — там няма камера. Но имаш една там. — Завъртях ръка, със стегнат лакът, немърдащи пръсти, крак вдясно. — Виж, там има камера. Обаче тази камера не

може да запише всичко случващо се в тази... — Посочих обратната страна на стаята с лявата си ръка. — ... част на стаята. — Най-накрая свалих ръце. — Имам чувството, че мерките ви за сигурност не са каквито трябва да бъдат, капитане. — *Не казвай Джак. Не казвай Джак. Не казвай Джак.*

Устата му се превърна в мрачна линия. Той се обърна и си тръгна, без да издаде онова, което му се искаше да каже. Чудесно. Сега цял ден щеше да ме гризе любопитство. Не много, но все пак.

Старият ми приятел и враг, Дейвид Тафт, се изсмя зад гърба ми. Буквално.

— Кълна се, Дейвидсън, със сигурност знаеш как да създаваш приятелства и да влияеш на хората.

Обърнах се към него, когато седна на бюрото си.

— Ако не внимаваш, ще кажа на сестра ти, че пак излизаш с онова момиче на повикване от Покипси.

Той отрезвя и метна притеснен поглед през рамо.

— Не е вярно. Откъде знаеш за това?

Със захаросана усмивка, аз намигнах и казах:

— Не знаех.

Той затвори очи и наведе засрамено глава.

Изцъках насреща му.

— Всеки път се хващаш на това.

Джема влезе в управлението, докато излизах, вероятно за да види своя мъж. Тази мисъл ме радваше. Тя не ходеше много по срещи, въпреки че беше великолепна. Имаше нужда от разсейване от нещастния си, самотен живот, преди да започне да събира улични котки.

Уайът я видя и тръгна към нас. Виждайки белезите му, се зачудих за феичката ми, Фейт Ингълс. Тя ме беше изпратила право при него. Откъде можеше да знае, че той разследваше случая? Или може би не знаеше. Може би имаше друга причина. Вероятно той беше последният човек, когото беше видяла, преди да умре, който се бе опитал да ѝ помогне. Който бе рискувал живота си, за да ѝ помогне. И все пак трябваше да измисля защо жените все още бяха в апартамента ми. Какво искаха или имаха нужда?

— Трябва да те помоля за услуга — казах на Уайът, когато той се приближи и се усмихна сладко на Джема. Вероятно не искаше да

прави сцени пред момчетата, затова запази поздрава си цензуриран.

— Давай — каза той.

Джема повдигна подозрително вежда. Какво толкова казах?

Чакай, какво щях да кажа? Не можех наистина да го помоля да дойде да се срещне с призрака на момичето, което се беше опитал да спаси. Затова импровизирах.

— Трябва да провериш нещо вкъщи. Имам течащ кран. — О, боже мой, бях толкова добра в импровизацията.

Стойката му казваше „Объркан съм“, но очите му казваха „Какво?“

— Всъщност не поправям течащи кранове.

— Моля те. Никога повече няма да те моля за нищо.

— О, не — каза предупредително Джема, — никога не вярвай на това. Ще те хване да боядисваш или да местиш кашони, или да заравяш съседа ѝ, преди да се усетиш.

Сякаш изобщо не ме познаваше. Никога не бих го накарала да боядисва.

* * *

Срещнахме се у дома и въведох Уайът в хола. Джема знаеше, че Фейт бе в апартамента ми, но срещата между Уайът и Фейт можеше да се окаже трудна. Но пък първо трябваше да я открия. Не беше под господин Уонг.

— Хммм — казах, оглеждайки се наоколо, — тази течаща тръба изглежда не е тук. Да опитаме в спалнята.

Уайът отпрати на Джема въпросителен поглед, после ме последва.

— Да знаеш, всички казват, че си луда.

— Наистина ли? Това е странно. Но какво ще кажеш да се съгласим с това?

— Става.

Застанах на ръце и колене и погледнах под леглото. Разбира се, Малката Мис Слънчице лежеше свита под леглото ми, огромните ѝ сини очи сезираха в мен. Изправих се.

— Открих я! — После легнах по корем и ѝ отправих най-добрата си усмивка. — Здравей, прекрасна — казах, протягайки ръка. — Доведох някой да те види.

Тя се отдръпна от мен, изгледа ме така, сякаш бях убиец с брадва. Гадост. А си мислех, че сме приятелки.

Поне Артемида се радваше да ме види. И още по-радостна от това, че бях на пода. Бутна ме с лапа, малката ѝ опашка на практика вибрираше от ентузиазъм. Почесах я по ушите и се сгуших във врата ѝ, преди отново да изскоча над леглото.

— Ще трябва сам да погледнеш.

Когато Артемида се метна отгоре ми, събаряйки ме на пода, извиках:

— Всичко е наред. Добре съм.

Уайът заобиколи леглото и видя нещо, което можеше да бъде обяснено само като някакъв вид гърч. Бях обвила ръце около главата на Артемида и гризях ухото ѝ, но веднага спрях, когато го видях, опитах се да я избутам от себе си възможно най-равнодушно.

— Там отдолу е — казах аз.

Да се надяваме, че щеше да приеме поведението ми като страничен ефект от лудост. Усмихнах се и отново се обърнах по корем, но Артемида се хвърли отново. Четиридесет килограмов летящ ротвайлер се приземи върху гърба ми. Въздухът изсвистя от дробовете ми и простенах в агония.

После чух кикотене. Меко. Мелодично. Погледнах под леглото и казах с усилие:

— Мислиш, че е смешно, нали?

Наченки на усмивка разтегнаха устата ѝ. За съжаление, обаче, трябваше да избутам Артемида от себе си, преди да изгубя съзнание. Обвих ръка около главата ѝ и я накарах да легне до мен.

— Стой — прошепнах в ухото ѝ. Тя изскимтя, толкова силно искайки да се преструва, че ще ми разкъса гърлото. Кучетата обичаха тези глупости. Останала без друг избор, тя задъвка косата ми. Това щеше да я държи заета за известно време.

С огромно и силно съмнение, Уайът застана на колене. Хванах го за ръката и го дръпнах на пода при мен. Джема се засмя и също коленичи, любопитна.

— Това — казах му аз, сочейки под празното легло — е малък ураган, който се казва Фейт.

Той застина, а емоциите му не се промениха. Беше доста материал за осмисляне. Вероятно трябваше да го предупредя за цялото нещо с мъртвите хора. Опитвайки се да си го представя от гледната точка на Уайът, погледнах под леглото. Единственото нещо, което щеше да види, бяха червените прашки, които изгубих преди няколко седмици, и опаковка от шоколадов десерт.

— Съжалявам — казах му аз. — Забравих да спомена, че виждам умрели хора.

Той кимна. Тъй като адреналинът му не скочи от изненада, явно беше чул слуховете. Не онези, където виждам мъртъвци, а онези, които бях откачена пишман ясновидка, която *си мисли*, че вижда мъртъвци. Поне не беше пълна изненада.

Истинската изненада щеше да дойде по-късно. Фейт го видя. Видя белезите на лицето му. Погледна го в очите. Миг по-късно, тя беше пред нас.

Отдръпнах се назад и с ръка на рамото му окуражих Уайът да остане. Фейт балансира на пръсти, сви се пред нас, но поне излезе изпод леглото.

— Тя ме доведе при теб, Уайът — казах аз, докато погледът му проследяваше всяка сянка, всяка прашинка във въздуха, опитвайки се да види онова, което очите му просто не можеха да възприемат.

Фейт тръгна приведена към нас, сантиметър след сантиметър, докато накрая можеше да се пресегне и да докосне лицето му.

Изписах със знаци заради нея.

— Името му е Уайът.

Тя не погледна директно към мен, но кимна. Това беше първата комуникация, която получавах от нея. Сега вече имахме напредък. Тя се пресегна и докосна лицето му.

— Тя те разпознава.

Когато пръстите ѝ докоснаха лицето му, той се дръпна.

— Просто стой неподвижно — казах аз, окуражавайки го със стабилна ръка. — Тя докосва лицето ти. Белезите ти.

Той прехапа устна и бързо се овладя, когато тя прекара пръсти по челюстта му, по брадичката и по устата му. Последното мило лице, което беше видяла, беше неговото.

— Мисля, че тя иска да те види, да знае, че си добре.

Отново изписах с ръце, но използвах и гласа си, за да знаят и другите двама какво казвах. Тя вече можеше да чува. Не това беше проблемът. Проблемът бе в това, че не знаеше че говорим на английски.

— Името ти Фейт ли е? — попитах аз.

Тя вдигна рамо към бузата си срамежливо и кимна. После вдигна показалец, съвсем малко, и посочи Уайът.

— Моят приятел — каза тя, знаците ѝ бяха почти шепот на ръцете ѝ.

Сълзи избиха от очите ми толкова бързо, че не успях да ги спра.

— Да — казах аз, потупвайки рамото на Уайът. — Той е твоят приятел.

И бентът се пропука. Раменете на Уайът се разтресоха, докато се опитваше да възпре напиралните емоции. Той покри с пръсти очите си, а Джема коленичи до него.

— Всичко е наред, скъпи — каза тя, разтривайки гърба му.

Без да маха ръката си, Уайът каза:

— Можеш ли да ѝ кажеш колко съжалявам, че я предадох?

Не бях съгласна, но кимнах и ѝ предадох съобщението му.

— Предал? — попита тя, малките ѝ пръстчета се плъзгаха по дланта ѝ. — Той се опита да ме спаси.

— Знам, но той има чувството, че те е предал. Сякаш си умряла заради него.

Тя потупа бузата му с лявата си ръка и изписа с дясната.

— Той греша. Умрях заради господин У.

Най-накрая получих име. Или инициал, който отговаряше на името Усери. И бяхме прави. Не че съм се съмнявала, но потвърждението винаги е хубаво.

— Мислех за лицето му — продължи тя. — Лицето му ме кара да се чувствам щастлива.

— Тя каза, че греша — казах на Уайът. — Не си я предал. И лицето ти я прави щастлива.

Той кимна. Само това можеше да направи.

— Помниш ли какво се случи?

Но я изгубих. Артемида беше пропълзяла покрай мен и сложи нос върху крака на Фейт. Тя се засмя и се наведе да я погали.

— Харесвам кучета — каза тя.

Артемида попиваше вниманието като суха гъба, хвърлена в плувен басейн. Малката ѝ опашка се размърда и тя се претърколи по корем, избутвайки ме от пътя си с дупето си. Това беше благодарността, която получавах.

Днес бяхме отбелязали голям напредък. Гигантски. Да се надяваме, че щях да поговоря с нея повече, да я убедя да премине отвъд, да бъде със семейството си.

* * *

Жените не си отидоха, но се бяха променили. Бяха се успокоили, бяха не толкова блуждаещи, не толкова обезумели. Но все още се взираха в нищото, погледите им бяха пусти, сякаш изгубени. Не знаех как да им помогна. А наистина исках да им помогна. Все още имаше време, преди Рейес да приключи работа. Дори само мисълта за това изглеждаше чужда. Рейес да работи. Да изкарва пари. Да оцелява в моя свят. Да е истински.

Първо трябваше да оправя нещата с Ракетата и Блу. Само тогава щях да мога да разпитам Ракетата за предложения как да помогна на жените в апартамента ми и за отговори относно Рейес, защото името на моя мъж беше на неговата стена на обречените.

Докато карах към лудницата, една друга мисъл се появи. Беше се случило. Но осъзнах, че бях разрешила случай без почти да умра. Без да бъда пребита до безпаметност или влачена през натрошени стъкла. Това беше гадно. Но го бях направила. Нещата вървяха на оправяне.

Изпънах рамене и оставих гордостта да се надигне за почти седем секунди, преди една друга мисъл да изскочи в главата ми. Току-що бях предизвикала съдбата. Като си мислех за първото, най-вероятно се бях урочасала. Бях хвърлила предпазливостта на вятъра, проклета да е гордостта ми.

Но го бях направила. Нямах съмнение в това. Така че, когато голям автомобил се врязва в Мизъри откъм вратата на шофьора — звукът от сблъскващ се и търкащ се метал беше оглушителен, — последната ми мисъл, докато мракът ме поглъщаше, беше: „Честно, сякаш изобицо не се познавам“.

ГЛАВА 19

*Никога не подценявайте силата на жена,
която е на двойно експресо с мока лате.*

Надпис върху
тениска

Събудих се в пълен мрак при звука от двигател. После осъзнах, че в далечината има светлини. Реших, че мога да тръгна към тях. Изглеждаше правилно. Но краката ми не искаха да помръднат. Нито пък ръцете ми.

Бях парализирана!

Или вързана.

Вероятно вързана.

Беше ме ударил пикап!

Спомените ме заляха. Огромен пикап, не, джип, се беше засилил към мен, после автомобилна броня, после емблемата върху бронята, която го определяше като ГМС, докато се приближаваше все повече — толкова бързо, че нямах време да мисля. Да задействам защитата си. Да забавя времето. Толкова много се нуждаех да добия контрол върху силите си. Сериозно, можех ли да забавям времето или не? Изглежда можех да се защитавам, само когато сетивата ми бяха нащрек. С пистолета на Куки в бара. С гнева на Рейес срещу Гарет в апартамента. Бях нащрек. Знаех, че нещо лошо ще се случи. Но да бъдеш атакуван изневиделица беше, ами, като да те атакуват изневиделица. Този пикап дойде отникъде.

Светът се завъртя и главата ми запулсира, информирайки ме, че ни най-малко не одобрява сблъсъка. Вероятно имах сътресение. Имах повече сътресения от защитник в НФЛ. Перманентните мозъчни увреждания изглеждаха все по-възможни. Горката Барбара. Не я заслужавах. Тя заслужаваше да бъде в нечий друг череп. Някой с

половин мозък, който не размахва морков пред опасността и не казва *на-на-на-на-на-нааа-на*.

Бавно, чувствителността се промъкна в крайниците ми. Ръцете ми бяха вързани зад гърба, глезените ми бяха вързани заедно. Като изключим това, беше ми доста удобно. Задната седалка на това нещо беше огромна. Осъзнах, че светлините, които видях, бяха от таблото на похитителя ми. Движихме се и тъй като не виждах никакви улични светлини, вероятно вече не бяхме в града.

Опитах се да огледам шофьора през мъглата в главата ми. Кавказец с къса руса коса. Ръкавите му бяха навити и видях татуировка на билиардна топка с цифра осем на предмишницата му. Руса коса и номер осем. Кучи син, щях да умра под онзи мост. Николет ме беше видяла.

— Тя подаде документи за развод.

Похитителят ми знаеше, че бях будна. Опитах се да се изтръгна от мъглата, но зрението ми не се проясняваше. Светът продължаваше да се накланя надясно. Чувствах се пияна и започвах да се чудя дали не ме беше упоил, както бе направила Ким.

— Сега всичките ми планове, всичката ми усилена работа, не значи нищо. Сега не мога да убия кучката. Ще бъда главния заподозрян. Всеки ще знае.

Да! Бях го заковала! Бях експерт в заковаването на разни неща. Идеи, дъски, мъже с ниско самочувствие. Ако можеше да бъде заковано, можех да го закова. Вероятно трябваше да си променя името на Нейлър^[1]. Знаех, че е от този тип, че се цели към парите от застраховката. Може би наистина бях ясновидка. И по-странни неща се бяха случвали.

— Нямах никакво доказателство, че някога съм спал с друга жена.

— И аз това й казах — рекох аз. Думите ми се сливаха и осъзнах, че челюстта ми не работеше правилно. Дяволски болеше. И рамото ми. Мили боже. — Казах, че нямаме истинско доказателство, че й изневеряваш.

— О, сигурен съм, че си ме защитила.

Опитах се да се обърна по гръб. Усещах лявото си рамо сякаш беше извадено. Макар че светът подскочи при движението ми и стомахът ми се преобърна, успях малко да облекча болката. Топлина

потече по слепоочието и бузата ми и осъзнах, че кървях. Ха! Цапах с кръв из джипа на Марв. Това нямаше изчистване. Поне щеше да има вещественни доказателства.

— Затова реших, че щом не мога да убия нея, ще убия теб. Никой не би направил *тази* връзка.

Щяха да го направят, когато извадеха луминола^[2]. И очевидно забравяше частта, в която атакува асистентката ми в стая, пълна с цивилни полицаи. Защо никой не си спомняше за това?

Стиснах очи, за да спра въртенето, и се концентрирах, но Ейнджъл не се появи. Винаги се появяваше, когато имах нужда от него. Просто не можех да се фокусирам, не можех да си подредя мислите. Врълхлитаха ме твърде бързо и бяха накъсани, разтрошени и на части.

— Защо беше на онзи мост? — попита той. — Откъде знаеше за него?

Той погледна назад към мен, но беше обгърнат от тъмнина. Виждах аурата му. И преди бях зървала аурата на хората, но това беше различно. Тази на Марв беше мрачна. Зла. Чисто и просто аурата му беше зла. Обгръщаше го, поглъщаше го. Той не изпитваше угризения за нищо, което бе направил, за да постигне желаното.

Ако нищо друго не излезеше от това, поне бях спасила живота на една жена. Той беше решил да убие жена си заради парите от застраховката. Трябва да е особен вид задник, за да направи нещо такова. Да е способен да убеди една жена, че я обича, да убеди семейството ѝ, че я обича, че е любящ и отдаден съпруг, а през цялото време в ума си е планирал смъртта ѝ. Ако само можеше да си го държи в гащите, Валъри Тайдуел никога нямаше да ми се обади.

— Едно мъртво момиче ми го каза — казах, най-накрая отговаряйки на въпроса му, — само дето не беше мъртва.

— Ти ще бъдеш. Само това има значение.

Не можех повече да понасям въртенето. Болката, стрелкаща се през рамото, ребрата и ханша ми и имах ужасяващото усещане, че кракът ми бе счупен. Ако не беше, щеше да има много да обяснява. Да ме съсипва от болка за няма нищо не беше приемливо. Но въртенето беше най-зле.

Марв пое по неравен път и паркира джипа, хубаво раздрусвайки изваденото ми рамо.

— Какво ми даде? — попитах го аз.

— GMS сандвич. — Той се обърна назад и ме изгледа злобно. — Как смееш да се месиш в нещо, което не е твоя работа.

— Това ми е работата — казах, но той не ме чу. Излезе, отвори вратата ми и ме издърпа за краката, докато не паднах в прахоляка. Главата ми се удари в рамката по пътя надолу и Барбара изпищя в протест. И аз я последвах.

Опитах се да се концентрирам върху заобикалящото ме, но беше трудно, когато това заобикалящото беше част от карнавална въртележка. Единственото, което привлече погледа ми, беше мостът. Старият, разнебитен железопътен мост, който вече не се използваше.

— Чака те гадно падане — каза той, опитвайки се да звучи остроумно. — Но причината за смъртта вероятно ще бъде удушаване.

Той хвана ръката ми — не извадената, слава богу — и ме задърпа нагоре по склона. После ме блъсна през едната релса и през дървените летви на моста, докато не застана над магистралата. Не беше чак толкова високо. Падането вероятно нямаше да ме убие. Само щеше много да ме нарани. Той беше такъв идиот. Изгубих всякакво уважение към него.

— Не се тревожи — каза той, — няма да си ми първата.

Беше убивал и преди. Това изобщо не беше успокоително.

— Най-добрият ми приятел умря на този мост. Всички помислиха, че е инцидент. Невероятно е на какво биха повярвали хората. Случайно е паднал, когато се е задал камион? Идиоти.

Най-добрият му приятел. Имаше странни разбирания за приятелството.

Бутна ме по корем и ме възседна. Следващото, което чух, беше разкъсване. Той разкъса гърба на блузата ми и студеният нощен въздух докосна кожата ми. После се пресегна отпред и разкопча дънките ми. Свали ципа им. Смъкна ги, заедно с бельото ми, до глезените.

Когато чух да разкопчава колана си, стиснах очи и се опитах отново да се концентрирам. Опитах се да призова Ейнджъл. Но преди да се замисля прекалено силно, изплющяване разкъса въздуха, когато кожа и метал се завиха в гърба ми. Ахнах от паренето. Ахнах отново, когато коланът се сблъска със задника и бедрата ми. Удряше ме с катарамата, острият метал разрязваше кожата ми. Отново и отново. Не можех да се спра. Извиках, но това изглежда само засили разпадеността му. Удоволствието му от жестокостта. Единствената ми

утеха беше, че при всеки удар оставаха веществени доказателства. Но това не помагаше, когато металът разкъсваше кожата ми. Тялото ми се гърчеше с всеки удар. Спазъм ме разтърсваше всеки път, когато удареше металът. Стиснах зъби, опитах се да дишам през болката.

Светът се завъртя.

Болката намаля.

А боят продължи.

Точно когато си мислех, че ще изгубя съзнание, той спря. Издърпа ме от ембрионалната поза, в която се бях свила, и отново ме възседна, устата му беше на врата ми, слабините му бяха върху задника ми.

— Мислиш се за много по-добра от мен. Нямах представа на какво съм способен.

Завъртя ме по гръб, грубото дърво се забиваше в пресните ми рани, и започна да си разкопчава панталона. Неверието ме порази толкова силно, че през мен премина вълна на замайване.

Не. Поклатих глава. Няма начин. Не изнасилване. Не изнасилване. Бяха ме намушквали. Бяха ме разрязвали толкова дълбоко, че ножът бе ударил в кост. Бяха ме влачили за косата и ми бяха чупили врата. Но през всичките години, в които се бях забърквала във всякакви възможни лоши ситуации, никога не ме бяха изнасилвали.

И нямаше да го направи. Не можеше. Аз бях жертварят на души, за бога, и все пак не можех да прочистя главата си достатъчно, за да призова Ейнджъл или Рейес. Те нямаха представа, че бях в опасност. Може би травмата на главата някак си ме блокираше. Така че направих следващото най-добро нещо. Използвах момичешките си сили. С яростна решимост, аз го извадих от равновесие. Той падна до мен, а аз се надвесих над него възможно най-бързо и впих зъби във врата му. С бушуващия във вените ми адреналин, стиснах здраво и отказах да пусна. Целех се в носа му, но той беше извън обхват, така че вратът трябваше да свърши работа.

Той зави от болка и ме блъска, докато не полетях назад. За щастие долната половина на моста също имаше метална решетка. Блъснах се в нея и паднах по лице, но се заизвивах, докато отново се оказах по гръб.

— Кучи син — каза той, гняв го изпълваше така изцяло, че аурата му се изпълни с мрак. Стискайки се за врата, той непохватно се изправи на крака и се хвърли напред. Ритнах с двата крака, остра болка ме преряза при контакта. Той полетя назад и се препъна в дървените летви на моста, удряйки главата си в един болт от подпорите. — Мамка му! — Той се хвана за главата, притискайки пръсти във врата си и се залюля за момент, прививайки се от болка. — Шибана курва. — Изглежда ме злобно — после, със стисната челюст, той се заклатушка надолу по моста към джипа си.

Лежах между бариерата и релсата, борейки се за въздух, със свалени около глезените ми панталони и едва движейки се. Светът се завъртя вихрено, докато чаках да видя какво ще направи той след това. Дали щеше просто да ме хвърли от моста? Да ме удуши, както обеща? Да ме намушка или да ме пребие с ключа за гумите? Чувствах се така, сякаш мостът се накланяше, а аз щях да падна от него със свалени панталони и почти напълно разкъсана блуза.

Завъртях се леко, опитвайки се да отместя собствената си тежест от гърба си, но всичко ме болеше, така че се предадох и се завъртях пак срещу грубото дърво. Металните подпори над мен бяха красиви, заплетени, като блестяща в нощта паяжина, въртяща се със звездите, размазвайки се. Едно движение привлече вниманието ми и видях Фейт. Малката Фейт, излязла изпод леглото ми и канеща се да ме гледа как умирам. Тя беше на една от металните подпори отгоре, гледайки надолу към мен, изражението ѝ бе на бегло любопитство. Дълго време не чух нищо. Това вероятно значеше, че бях загазила още повече, но се радвах, че се бях отървала от него за минута. Щеше ми се да можех да изпиша знаци на Фейт.

Марв се заизкачва, докато не се озова надвесен над мен. Може и да се е люлеел, но най-вероятно аз не можех да виждам ясно. Беше си превързал врата с парцал като онези, които използваша механиците.

— Не трябваше да го правиш.

Все едно не го бях чувала преди.

После донесе горелка. Като онези, които използваша механиците. И знаех, че животът ми ще стане много по-зле.

* * *

— Да видим как ти харесва това — каза той, натискайки бутона на малката горелка, докато върхът ѝ не блесна в синьо сияние. То издаде зловец звук като тихото съскане от изтичащ газ. С кипяща омраза, блестяща в очите му, той коленичи до мен. Онова У на слабните ми привлече вниманието му и той спря. Все още обмисляйки го. Отново погледнах нагоре към Фейт, но тя бе изчезнала. Не, не изчезнала. Погледнах надясно. Тя беше до мен, гледайки с тих ужас, брадичката ѝ беше набръчкана.

Не можех да я оставя да види това.

Огънят от горелката оставяше сини линии във въздуха. Не можех да накарам света ми да спре да се върти, но не можех да позволя на Фейт да види това.

— Ако си разтвориш краката, ще изгася горелката и ще се наслаждаваме на остатъка от живота си заедно.

— Предпочитам да изгоря, благодаря. — Големи думи от някой толкова изплашен, тя беше на път да се напишка, но да му доставя удоволствието да види ужаса ми, беше повече от онова, което можех да понеса в момента. Разбира се, щом това огнено връхче оставеше чудна следа по кожата ми, вероятно щях да си променя мнението.

— Много жалко. — Той остави горелката. Пламъкът угасна щом той пусна копчето. После се изправи отново, взе още нещо и се върна обратно. — Можеше да поживееш още час или два.

Той хвана с две ръце червена пластмасова туба с гориво и я разклати, окъпвайки ме с леденостудената течност. Иронично, след като щеше да ме изгори жива. Проклятие. Николет не каза нищо за изгаряне. Свих се на топка и се опитах да предпазя лицето си, да попреча да ми влезе в очите. Пареше, когато попадна върху разкъсаната плът на гърба и дупето ми, а аз изпищях през стиснати зъби и затворена уста.

Той остави тубата с гориво и отново взе горелката. Запали я с едно натискане на бутона. Пристъпи по-близо. Коленичи.

Странно, винаги се бях чудила какво би било да изгориш до смърт. Бях виждала хора да се подпалват по телевизията. Това ме ужасяваше. Дали съжалявах щом огънят пламнеше?

Исках да се извиня на Фейт, но ръцете ми все още бяха вързани на гърба. Нямах представа какво бе използвал, но не можех да се измъкна.

Горелката пламна по-близо и очите на Фейт се разширяваха, докато не я видях през море от огън, когато избухнах в пламъци.

[1] От nail (англ.ез.) — пирон, заковавам; nailer — инструмент/човек, който изработва или забива пирони — Б.пр. ↑

[2] Луминолът е химикал, който взаимодейства с хемоглобина, намиращ се в кръвта, и блести зеленикавосиньо при контакт с нея. Луминолът се използва от криминалистите за откриване на следи от кръв, невидими с невъоръжено око. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Дойдох на този свят, покрита с чужда кръв и пицейки. Не ме е страх да си отида по същия начин.

Надпис върху
тениска

Не.

Това нямаше да се случи.

Все още имах да върша много неща.

Събрах и малкото си сила, оставих я да се завихри и да нарасне в мен, после я изпратих да погълне горещината като дракон. Абсорбирах огъня, вдишах го, наслаждавайки се докато се пропиваше във всеки сантиметър от тялото ми. Колкото бързо пламна огънят, той изгасна още по-бързо. Помислих си дали да не почакам реакцията на Тайдуел, за да видя дали изражението му ще бъде по-скоро изненадано или убийствено разгневено. Но реших докато съм тук да довърша започнатото. Протегнах се отнякъде дълбоко в себе си, хванах главата му от двете страни и завъртях. Вратът му се счупи, преди още да осъзнае, че съм изгасила огъня, и падна тежко, лицето му се блъсна в релсите и отскочи, докато не се отпусна безжизнено като безжизнена купчинка от плът и кръв.

Това значеше, че бях убила двама човека. Двама мъже, които изпратих в ада. Бащата на Рейес щеше да се гордее.

Фейт се хвърли напред и обвини малките си ръчички около врата ми. Почти се засмях, но моето аз от плът и кръв се беше върнало и болката бе проникнала във всяко кътче на тялото ми. И панталоните ми бяха смъкнати.

Но сърцето ми туптеше. Кръвта ми пулсираше. Нямаше съмнение, бях жива. После вечерта ме застигна. Никога не съм била толкова близо до смъртта — е, до себе си — преди. Очите ми запариха

от емоциите и от горивото и зарових лице в зацапаната, кална коса на Фейт. Но все още бях вързана и връзките се впиваха в китките ми. Ако не знаех по-добре, щях да се закълна, че беше използвал някакъв стоманен кабел. Така че си лежах там, полугола и вързана. Можех да строша човешки врат, но не можех да се развържа.

Не смеех да призова Ейнджъл, ако това изобщо беше възможно. Винаги искаше да ме види гола, но не и така. Да ме види така щеше да го разтревожи за дълго време. И не исках да призовавам и Рейес. Дори не знаех дали мога. Със сигурност не исках Куки или Джема тук. Никога нямаше да го превъзмогнат. Не, единственият, който можех да оставя да ме види така, беше чичо Боб. Бяхме се разбрали и той можеше да живее, виждайки ме така, по начин, по който другите нямаше да могат. Той разбираше опасностите на работата. Живееше с това знание всеки ден.

Усетих телефона в предния ми джоб, повече от малко шокирана, че Тайдуел не го беше взел. С Фейт, висяща на врата ми, завъртях вързаните си ръце, изпъвайки едната си ръка напречно на гърба като акробат, докато успях да го стигна. Изваденото ми рамо изпротестира. Болка се стрелна през мен, докато едва не извиках, но склочих палец и показалец върху телефона и дръпнах. Хвърляйки поглед през ханша си, едва можех да виждам от Опасност и Уил. Хванах го внимателно с треперещи ръце, изплашена да не го изтърва през дъските на прелеза върху пътя долу. После извих глава, докато можех да видя екрана. Беше пукнат, но телефонът изглежда все още работеше. Фейт седна назад, балансирайки на пръстите на краката си, както обичаше да прави, и задържа ръка върху главата ми, сякаш да ми каже, че беше тук.

Светът беше забавил ход, но зрението ми все още беше замъглено, позата ми все още беше извита така, че да направи трудно откриването на Чибо в списъка с контактите. По скалата от едно до за-бога-това-е-трудно, бих му дала дванадесет. Скролнах до нещо, което приличаше на Ч-тата и най-накрая открих името му. После, опитвайки да избърша очите си в остатъците от блузата, аз натиснах номера му, пуснах телефона върху дъските на прелеза и се завъртях, докато не го чух да вдига.

— Чарли? — каза той, когато най-накрая заех позиция. — Отново ли ме набра с дупе?

Гласът му накара да ме залее вълна от облекчение.

— Чичо Боб — казах аз, гласът ми бе накъсан и слаб.

— Чарли, къде си? — Сега той беше нащрек, но започнах да плача.

Отпуснах глава върху металната релса и казах:

— Имам нужда... — Гласът ми секна и ми отне секунда, за да се съвзема. — Имам нужда да дойдеш да ме вземеш.

— На път съм. Къде си, тиквичке?

— При моста — казах, дъхът заседна в гърдите ми. — Но само ти, става ли? Само ти ела.

Фейт ме потупа по косата, докато се опитвах да остана в съзнание, изпаренията от горивото ме правеха още по-замаяна.

— Ранена ли си? — попита той и във фона чух как двигателят му се събужда за живот.

— Убих човек — отговорих, точно преди да пропадна в мрака.

През следващите двадесет минути се събуждах на странни интервали. Това трябва да беше най-малко използвания път в Ню Мексико. Можех да виждам през дъските, но единствената кола, която видях да минава под мен, бе избеляло червено Пинто с кафез за птици върху тавана. Другите пъти се събуждах от звука на щурци или птичи криле, които се размахваха над мен.

— Чарли, говори с мен!

Примигнах, опитвайки се да прочистя главата си. Чичо Боб беше все още на телефона, крещейки насреща ми.

— Добре.

— Обадох се да пратят патрулка.

Срам ме погълна толкова бързо, колкото и пламъците. Панталоните ми бяха смъкнати. Само за това можех да мисля. Панталоните ми бяха смъкнати.

— Само ти — казах отново, умолявайки го.

— Аз ще пристигна пръв. Каквото и да се е случило, ще се справим с него заедно. Но трябва да знам, трябва ли да се обадя на линейка?

— Не. Добре съм.

— Почти стигнах. Мога да видя моста. Можеш ли да видиш фаровете ми?

Претърколих се и едва не извиках от болка.

— Да — казах аз.

— Какво? Чарли, къде си?

Трябваше да изтърпя още едно претъркулване, за да се докопам обратно до телефона.

— Тук съм. Мога да видя фаровете ти.

— Черен джип GMC — каза той, спомняйки си по-ранната ми среща със същия автомобил. — Къде си? — Той спря и вече тичаше.

— На моста съм.

Следващата му дума бе само шепот.

— Чарли — каза той. Отне му момент, но стъпките му прозвучаха отново.

И срамът ме погълна отново. Фейт се бе върнала на поста си върху перилата, докато чичо Боб се втурваше към мен с изваден пистолет. Първо провери пулса на Тайдуел. Не намирайки такъв, той прибра пистолета си и коленичи до мен.

— Боже мой, скъпа, какво е направил той?

— Беше много ядосан.

Той се забори с връзките. Светлини блеснаха в далечината. Патрулката идваше.

— Моля те, побързай — казах аз, ужасена.

— Готово. — Той дръпна металните кабели от китките ми и ми помогна да се изправя, за да мога да си вдигна панталона. Трябваше да ми помогне и за това, внимателно вдигайки бикините ми на мястото им, после и дънките, докато горещи сълзи на унижение се стичаха по бузите ми. — Гърбът ти — каза той, но поклатих глава.

— Рамото ме боли повече.

— Защо миришеш на бензин? — Но видя горелката почти в същия момент, в който го каза. Едно ахване се откъсна от него, когато осъзна какво вижда.

— Извадено е. Можеш ли да го оправиш?

— Какво? Не, скъпа.

— Моля те — казах, докато полицейската кола спираше до джипа на чичо Боб. — Веднъж те видях да го правиш за онова ченге. Знам, че знаеш как.

— Миличка, нямаш представа какви щети са нанесени.

— Моля те.

— Добре, облегни се на парапета.

— Детектив? — каза патрулния изпод нас. Не го познавах.

— Тук горе, полицай. Искам да извикаш съдебния лекар, както и няколко от най-близките ти приятели.

— Да, сър — каза той. Спря фенерчето си върху мен. — Трябва ли да повикам линейка?

— Ще имаме нужда от една, да, след като съдебният лекар дойде.

— Ами за нея?

— Не — прошепнах му аз. — Добре съм. Само искам да си отида у дома.

— Добре сме. Ако само доведеш съдебния лекар.

— Да, сър.

— Готова ли си? — попита ме той.

— Да.

— Добре, ще го направим леко и бавно. Само се отпусни.

Той хвана ръката ми, извъртя я настрани, после издърпа бавно, докато рамото ми не щракна обратно на мястото си. Остър спазъм ме разтърси, после облекчение. Беше мигновено, но след като тази болка я нямаше, онази в крака ми се беше увеличила.

— Добре, сега глезените ми.

Той метна сакото си върху раменете ми, после ме положи обратно към земята и коленичи пред мен. Отне му повече време да свали дебелия кабел от глезените ми, а аз все още бях замаяна, така че се държах здраво за парапета, докато той работеше.

— Чарли, той дали...? — Той потърка лицето си с ръка, после ме хвана за брадичката. — Той насили ли те?

Бях малко изненадана, че този старши детектив би използвал такъв архаичен език за такова отвратително деяние.

— Не — казах, дишането ми се накъса. — Опита се, но не стигна далеч.

Чичо Боб изпусна бавно въздух.

— Чарли, какво, по дяволите?

Но ми беше дошло до гуша от коравата Чарли. Коравата Чарли отиваше на почивка. Бях готова да бъда малкото момиченце, което учеше да кара колело. Онова, което водеше на риболов всяко лято. Онова, на което обясняваше за секса, но това не беше съвсем по негова вина. Бях нападнала запасите му от порно, когато бях на десет. Хвърлих се напред и обвих ръце около врата му. Той задържа главата

ми до себе си, вероятно страхувайки се да не ме нарани, и ме държа здраво.

— Сър? — каза полицаят. Той се беше покатерил на моста и ни чакаше. — Съдебният лекар може да се забави два часа, но линейката е на път. Мога ли да ви донеса нещо?

— Не, благодаря, полицай. Ако можеш да отцепиш района, ще съм благодарен.

— Да, сър.

Той сведе поглед към мен.

— Това може да заболи — каза той, изражението му беше изпълнено със съжаление.

— Всичко е наред. — Задържах ръцете си обвити около врата му.

Възможно най-внимателно, чичо Боб ме вдигна на ръце и ме понесе надолу към джипа си. Полицаят се втурна да помогне и асистира при маневрирането ни надолу по стръмния склон към пътя.

— Кракът ти счупен ли е? — попита той, след като ме настани на пасажерското място.

— Не знам. Боли. Но искам да си ида вкъщи.

— Добре, след като парамедиците те прегледат. Кой беше този тип?

— Мъжът от онази вечер в бара. Онзи, който изблъска Куки. Той се блъсна в мен — казах, докато клепачите ми се затваряха. — Щеше да убие жена си.

* * *

Остатъкът от вечерта беше мазало. Чичо Боб искаше да се обади на Куки, но отказах да го оставя да я събуди. Тя щеше да бъде бясна сутринта, но щеше да го преживее. Винаги успяваше. Парамедиците продължаваха да настояват да отида в болница, но аз отказах, дори когато чичо Боб заплаши, че ще накара да ме арестуват. Трябваше да му напомня, че не бях като останалите момичета в парка. Щях да се излекувам за дни. Той искаше да направят рентгенова снимка на крака ми, но имах чувството, че ако наистина беше счупен, нямаше да мога да отпусна тежестта си върху него. Така че той направи снимки на

гърба ми и на другите наранявания заради доклада си, после ме откара у дома.

Дори ме отнесе нагоре по стълбите до втория етаж.

Може би трябваше за известно време да спра да му създавам неприятности. Може би за ден или два. Когато го попитах за Мизъри, той поклати глава. Моята Мизъри. Какво щях да правя без нея?

Така че, пребита и смачкана, лежах свита в леглото с много разтревожената Фейт под него и с много разярения Рейес седнал на пода до него, гърбът му бе облегал на стената, краката му бяха свити, ръцете му бяха отпуснати върху коленете, а очите му следяха всяко мое движение. Всяко мое вдишване. Беше ни чул да идваме и моментално се бе озовал до вратата ми. Беше изгледал злобно Чибо, но чичо ми, като същински кавалер, не възрази. Изглеждаше облекчен, че има кой да ме наглежда, след като настоях да си отиде у дома и да си почине.

И понеже исках душ повече отколкото исках следващата си чаша кафе, не можах да се справя. Нямах енергия. И ме беше страх, че ще боли. Така дойде утрото, чаршафите ми щяха да миришат на бензин, макар че повечето изгоря, а цялата стая щеше да има силна, остра миризма.

Можех да усетя гнева на Рейес, нагорещена до червено ярост точно под стоманения му външен вид. Вероятно искаше да прекърши гръбнака на Тайдуел. Със сигурност имаше разрешението ми, не че щеше да му бъде от някаква полза. Но пък беше изпратил Гарет в ада и после го беше измъкнал от там. Докъде точно се простираха силите му?

Но не това сънувах, докато спях. Сънувах огън. Сънувах Ким и скорошното ѝ хоби. Сънувах Тайдуел и решението му да ме изгори жива. И сънувах мъжа, който седеше до мен. Неговият огън. Огньовете, в които е бил създаден. Колко горещи трябва да са били, за да създадат такова удивително създание? Колко ярка е била първата искра?

А после го имаше и огъня, който аз погълнах. Който абсорбирах. В който се окъпах. Който вдишах и погълнах.

Бях дракон. Силен. Здрав. Смъртоносен.

И все пак копелето се бе опитало да ме изнасили.

Трябваше да призная, че това беше малко трудно за пренебрегване, дори и в сънищата ми. Но го усетих там, носещ се в

сенките. Рейес. Наблюдавайки ме дори в развълнуваната реалност на безсъзнателния ми ум.

Когато отворих очи, погледът му не беше трепнал. И нямаше начин косата ми да изглежда добре. Но имаше и още. Можех да видя мрака, който го заобикаляше. Извиваше се като зараждаща се буря, нарастваща и кипяща. Но в центъра ѝ, където седеше Рейес, гореше син огън, който ближеше кожата му като усукани небесносини змии.

— Не трябва да ме гледаш от това място — каза той.

Опитах се да седна, но не успях съвсем да го постигна.

— От кое място?

— От реалността, в която се намираш сега. Ще видиш неща, които вероятно не трябва.

— Как така съм в друга реалност? Аз съм си тук.

— Ти си портал. Можеш да бъдеш в която реалност си избереш по всяко време и при това да бъдеш в две различни по едно и също време. Сега трябва да я напуснеш.

— Тази нощ погълнах огън.

— Да, можеш да правиш това — каза той. Той отпусна главата си обратно върху стената. — А аз съм създаден от огън.

Сега можех да видя това. От мрак и огън.

— Така ли ще ме убиеш? — попита той.

Внезапна изненада се стрелна през мен.

— Ще ме погълнеш ли? — продължи той. — Да изгасиш огъня ми като го вдишаш? Да ме задушиш?

— Никога не бих те убила. Защо изобщо го казваш?

Тъжна усмивка се прокрадна по невероятно красивото му лице.

— Казах ти много отдавна, че ти ще причиниш смъртта ми. Със сигурност досега си го разбрала.

Той знаеше ли за предзнаменованието на Ракетата?

Обмислях да го попитам, но друго движение привлече вниманието ми към една жена, стояща до мен. Руса. Мръсна. Но стояща. Не свита на кълбо или люшкаща се напред-назад. Беше красива. Афроамериканка с дълга коса, изрусена така, че да пасва на Белите пясъци^[1]. Тя ми се усмихна, а още една застана до нея. После още една и още една, докато всичките жертви на Саул Усери не застанаха до леглото ми. Заобиколиха ме, хубавите им лица бяха изпълнени с топлина.

Почувствах се зле задето първото им впечатление за мен бе като за трепереща купчина от рани.

Една от тях пристъпи по-близо. Афроамериканката, която се усмихваше. Можех да видя олющената червена боя на върха на ноктите ѝ. После почувствах нещо. Нея. Същността ѝ. Тя пристъпи напред и премина и в този миг видях брат ѝ да я пръска с маркуч с вода пред момчето, което беше харесвала в началното училище. Видях тортата за шестнадесетия ѝ рожден ден и ментово зелената рокля, която бе носила на бала, който родителите ѝ бяха организирали в нейна чест. Видях раждането на първото ѝ дете. Момченце на име Руди. И видях благодарността ѝ за онова, което бях сторила. Бях заловила мъжа, който ѝ бе отнел всичко това и тя беше благодарна.

И Рене, името ѝ беше Рене, ми остави нещо на раздяла. Както и следващата.

Премигах през замайването, което все още усещах, и гледах. Друга жена пристъпи до мен, протегна крак и скочи, сякаш вървеше по ръба на трамплин за скачане във вода. Тя пропадна през мен, името ѝ беше Блеър и видях боядисаните ѝ с възли тениски по време на летен лагер, как язди кон във фермата на дядо си и целува момче на име Харолд под пейките по време на футболен мач.

Следваща по ред дойде жена на име Синтия. Тя печеше ябълкови пайове за майка си, когато била малка, но след като баща ѝ ги изоставил се захванала с наркотици. Лиса имала костенурка на име Леонардо и мечтаела да бъде нинджа. Емили била родена със слаба форма на аутизъм. Въпреки препятствията, които животът поставял пред нея, тя бе стигнала до колежа. Майка ѝ бе плакала през първия ѝ ден там. Беше плакала повече на тридесетия ден, когато Емили си била забравила ключа за стаята и един мил човек от поддръжката на име Саул ѝ отворил вратата.

Лашон. Вики. Кристен. Делорес.

Вдишвах техния дар и той преминаваше през мен като приливна вълна.

Морийн. Мей. Бетани. Една по една, отново и отново, докато накрая само Фейт стоеше до мен.

Техният дар беше сила. Даваха ми всичко, което им беше останало, всичката сила и енергия, които можеха да създадат, за да се

излекувам, те ми я оставяха. Преминаваше през мен, затопляща и възстановяваща.

Когато всички, с изключение на Фейт, бяха преминали отвъд, Рейес се изправи и отиде в банята. Фейт ме потупа по косата, после се мушна обратно под леглото ми, не желаейки все още да последва другите. Чух течаща вода, усетих ръцете му, когато ме вдигна, гърдите му, докато ме носеше. Той нежно свали дрехите ми. Имах някои слаби изгаряния, но те не можеха да се сравнят с гърба и с наранения ми крак. Когато бях напълно съблечена, той отново ме вдигна и ме положи във водата.

Стегнах се, когато тя потече по разрезите на гърба ми. Кой да знае, че катарамата на колана може да причини такива щети? След момент осъзнах, че ноктите ми се впиваха в плътта му. Той изглежда не възразяваше, но аз се отпуснах и разхлабих хватката си като се потопих повече във водата. Той взе сапуна и започна да сапунисва ръцете си. Би трябвало да съм засрамена, но не бях. Докосването му беше толкова нежно, докато ме миеше, големите му ръце обхождаха тялото ми и все пак нямаше нищо сексуално в ласките му. Този път беше грижовно, а не изискващо. Беше лекуващо, а не очаквателно. Той ме положи назад и с масажирщи движения втри шампоан в скалпа ми, изплакна, после ме вдигна от водата.

Почувствах се хиляда пъти по-добре. Миризмата на бензин беше отслабнала и бе заменена от свежа, плодова смес от аромати. Силата от жертвите на Саул препускаше в мен, докато Рейес ме подсушаваше, уви ме с одеяло и ме остави да лежа върху Софи, докато той смени чаршафите ми. Бегло си спомням как бях отнесена обратно в стаята ми, бях пъхната между чисти чаршафи, беше ми дадено някакво обезболяващо.

Единственото нещо, което изглежда не се променяше, бе, че когато бях ранена, бях много сънлива. Колкото по-тежки бяха нараняванията, толкова повече ми се спеше. Така че проспях целия следващ ден, събуждайки се само за да дам на чичо Боб основата на онова, което щеше да се превърне в показанията ми — минус цялото нещо с почти изнасилването, за което все още не можех да говоря — и за да поприказвам с много притеснената Куки, която се кълнеше, че никога, никога, никога няма да ми прости, че не съм я събудила.

Но всеки път, когато се събудех, Рейес беше там, седящ до стената до мен, държейки ме за ръка и давайки ми пространство, за да се лекувам. Артемида също ме държеше под око. Буквално. Главата ѝ постоянно стоеше настанена някъде по тялото ми, а това нещо трябва да тежеше около 13 килограма. Фейт стоеше под леглото ми, а аз се чудех как се справяше. Всичките ѝ приятелки бяха преминали отвъд, но когато се опитах да говоря с нея за това, тя поклати глава, изписа думата „още“, после се шмугна обратно под леглото ми, така че я оставих на мира.

Трябваше да се свържа с Николет, да ѝ кажа, че беше права, някой наистина умря на онзи мост. Изпитвах много силно желание да я отворя и да я проуча, но прегледът на вътрешностите ѝ вероятно нямаше да ме доведе до никъде. И все пак тя можеше да се превърне в ценен актив. Трябваше да запамята номера ѝ в телефона си. И все още трябваше да изгладя нещата с Ракетата и Блу. Тази пукнатина щеше да отнеме известно време.

От положителната страна, зрението ми се върна към нормалното. Рейес каза, че съм можела да виждам неща от другата ми реалност, онази, към която съм била свързана като портал. Чудех се дали можех да виждам *вътре* в онази реалност. Дали ще мога да шпионирам рая. Сложих го в списъка си със задачи като нещо, което да пробвам, когато ме налегне пълно отегчение. За щастие — или за нещастие, в зависимост от гледната точка — това не се случваше често. Въсъщност отегчението можеше да бъде приятно разнообразие от ежедневните сблъсъци и сътресения, които представляваха живота на жътваря на души.

[1] White Sands — национален парк в Ню Мексико — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Според учените, алкохолът е отговор.

Надпис върху
тениска

Два дни по-късно изглеждах тип-топ, доколкото беше възможно за кисело момиче, което накуцва. Косата ми миришеше по-добре и почти можех да вървя, без да трепвам от болка. Двете с Куки отидохме да окажем последна почит на Мизъри, но не можех просто да я оставя там. Обадох се на Нони Бачича, който, освен че беше фанатик по пистолетите и инструктор по носене на скрито оръжие, съвсем случайно беше и най-добрия механик в Югозапада. И случайно беше единственият механик, който познавах. Той каза, че шасито ѝ е изкривено. Очевидно това беше лошо, но аз бях изкривена. Казах му, че ще си паснем още повече. Молих. Умолявах. Може и да се бях разбесняла, за всеки случай. Така че той взе Мизъри и я заведе в болницата за коли, където обеща да положи най-добрите грижи за нея.

От добрата страна, сега Нони малко се страхуваше от мен.

След това, преди няколко дни бях обещава на татко, че ще се грижа за бара вместо него, така че с Куки се отправихме натам. Беше хубаво двамата с Рейес да работим почти рамо до рамо. Залата почти преливаше от клиенти отново. За съжаление Джесика беше една от тях. Кой да знае, че най-доброто, което татко можеше да направи за бизнеса, бе да наеме секси, несправедливо обвинен бивш затворник?

Вдигнах поглед, за да видя, че специален агент Карсън от ФБР влиза.

— Мислех, че работиш горе — каза тя, сядайки пред мен.

— Мда, тази вечер обслужвам бара. Баща ми няма достатъчно персонал. Как вървят нещата със серийния убиец?

Тя се ухили, когато продължих да забърсвам бара.

— Благодаря ти, че го разреши, между другото. Със сигурност правиш работата ми по-лесна.

— Пак заповядай. Мога ли да ти предложи нещо? — Беше хубаво, че е тук. Разсейваше ме от малките, подобни на лазер погледи, които продължавах да получавам от Джесика.

— Какъв е специалитетът ти?

— О, знаеш. Лудост. Безпорядък. Поквара. И въпреки всичко това, мога да правя страшно мохито. Или... — Вдигнах показалец. — ... ако се чувстваш много авантюристично, правя невероятно декадентска „Следобедна смърт“.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Заинтригува ме.

Засмях се и започнах приготвянията за моя шедьовър.

— Това питие е било измислено от Ърнест Хемингуей — обясних аз, наливайки шампанско във висока чаша. — И през тридесетте е било смятано за доста авангардно.

— Боже, обичам историята.

— Нали? Особено когато включва татко. — Взех лъжица абсент, сложих го по ръба на чашата, сложих захарно кубче върху него и покапах абсент върху кубчето, докато то не се разтвори в шампанското. Великолепната зелена като лайм течност се качи най-отгоре, постоя там няколко секунди, после бавно емулгира, смесвайки се с шампанското, докато накрая цялата смес придоби млечно сияние. Махнах лъжицата и ѝ го подадох.

Тя го огледа, пое си дълбоко дъх, после отпи. Изчака. Замисли се. Отново отпи. Отново се замисли.

— Убиваш ме, Дребосък — казах аз.

— Харесва ми.

— Недей да звучиш толкова изненадано — казах, изсумтявайки. — Ще ми създадеш комплекси.

— Да бе да. — Тя отново отпи. Замисли се. После пак.

Почистих бъркотията си и започнах да приготвям нова поръчка, преди да погледна надолу към папката в ръката ѝ.

— Та, какво става?

Пръстите ѝ се стегнаха върху папката. Беше стара, угълчетата ѝ бяха разръфани, но носеше петната си от кафе като шампион. Очевидно е била четена и препрочитана дузини пъти.

— Помниш ли, че ти казах, че имам няколко студени досиета, които искам да погледнеш?

Оставих поднос с питиета, които Силвия да сервира, макар че тя мразеше да я наричам така.

— Определено. Мислех, че говориш за бира — казах, дразнейки я.

— Е, това е главното от тях, което бих искала да видя разрешено. Дори не беше мой случай. Беше на баща ми и го преследваше до деня, в който умря.

— О-о, вече ме заинтригува — Отворих папката, за да ѝ хвърля бърз поглед.

— Случай с отвличане — продължи тя — преди около тридесет години. Нищо не се връзва, от показанията на родителите, през заподозрените, та до самото дете. Случаят беше странен още от първия ден.

— Самото дете? — попитах, още по-заинтригувана. Какво ще му е странното на детето?

— Бебе на десет месеца е било взето от креватчето му, докато майката е подремвала.

Прегледах внимателно папката.

— Без снимки?

— Само това е. Един от най-странните случаи. Всички снимки на детето били откраднати.

Погледнах я подозрително.

— На мен ли го казваш — каза тя, отпивайки отново. — Нищо няма смисъл. Отначало мислели, че го е взела съседка. Тя преследвала семейството, следяла всеки техен ход, изпращала им заплашителни бележки, обвинявайки майката във вещиерство, от всички странни неща.

— Вещиерство? Много средновековно от нейна страна.

— Убеждаваш ме в нещо, което вече знам. Но при все това не е най-необичайната част. Още по-странни били белезите по тялото на бебето.

— Белези? — попитах, подозрение се заби в тила ми.

— Да, според лекаря на бебето има много рядък синдром, който може да се случи, когато майката е бременна с близнаци, но един от тях умре много рано по време на бременността. Оцелелият близък

абсорбира клетките на другия и в общи линии има два вида ДНК в тялото си.

— Добре, а белезите?

— Ами, когато понякога това се случи, тялото на близнака ще има бледи следи като райета по тялото си. Но се предполага, че могат да бъдат видени само при определена светлина. Не знам. Това е единственото обяснение, което успяха да дадат лекарите, с което да обяснят белезите му.

— Изглеждали са като райета? — попитах аз.

— Не съм сигурна. Баща ми каза, че са изглеждали по-скоро като татуировки.

Белите ми дробове се свиха. След всичкото това време, случаят, за който се чудех от години, със сигурност не падна в скута ми току-така. Имах друго обяснение за тези белези, такова, което включваше синът на Сатаната и карти към портите на ада, но това нямаше да го кажа на агент Карсън. Харесваше ми, че ме мисли само за малко побъркана. Пълна откачалка щеше да забие клин помежду ни, а аз ценях приятелството ни прекалено много. И фактът, че тя беше единственият ми контакт във ФБР.

Хвърлих поглед през рамо, за да се уверя, че Рейес не ни подслушва.

— Бих искала да хвърля поглед на случая. Мога ли да задържа папката за известно време?

— Ако мога да задържа това питие за известно време.

— Изцяло твое е — казах аз. — Ще искаш ли още едно?

— Нека да се уверя, че ще мога да вървя след това. Ще ти кажа. — Тя се огледа за празна маса. — Канех се да ям. Чувам само възторжени коментари за храната тук.

— Мда, не съм сигурна, че точно храната е онова, по което всички се възторгват. — Когато тя повдигна вежда въпросително, добавих: — Имаме нов готвач. Той е като супермодел на стероиди.

— Сериозно? — измърка тя, поглеждайки към кухнята. — Да знаеш, ФБР имат известна свобода, когато става дума за инспекции на кухни.

Опитвайки се да потисна внезапен порив на кикот, казах:

— Можеш да ядеш на бара.

— Това е така. Мога ли да ям в кухнята?

— Чарли!

Подскочих и погледнах натам, докато чичо Боб се отправяше към мен. Какво, по дяволите, бях направила пък сега?

— Защо не си в леглото? О, — каза той, забелязвайки агент Карсън, — здрасти.

— Детектив — каза тя. — Как е работата?

Той се приведе напред, сякаш споделяше тайна.

— Доста добре, ако ме разбирате какво имам предвид. — Той ме посочи с кимване и й намигна.

Тя се ухили.

— Наистина разбирам. Трябват ни още като нея.

Той ахна театрално, мятайки ръка върху сърцето си и с ужасено изражение.

— Вземете си думите обратно. Едва се оправям с нея. И като стана дума... — Той заби в мен най-страховития, най-плашещ поглед от арсенала си. Легендарният, който праща престъпниците на ръба и кара колегите му да се кикотят иззад свитите си юмруци, докато се преструват, че кашлят. Беше красиво. — Какво, по дяволите, правиш във леглото?

— Работя.

— Защо?

— Татко е виновен. Той дойде в апартамента ми, сграбчи ме за косата и ме довлече тук, ритаща и пищяща. — Обърнах се към мъжа, който току-що беше влязъл, за да застане до мен. — О, здрасти, татко. Тъкмо говорехме за теб.

— Леланд — каза чичо Боб, — не мисля, че Чарли трябва да работи точно сега.

— И аз това казах. Тя настоя. Каза, че е на път да полудее. Заплаши да ме прокълне, ако не й позволя.

— Не го помня точно така.

— Можеш ли да го направиш? — попита Чибо. — Можеш ли да прокълнеш някого?

Обичах този мъж.

Отправяйки му зловна усмивка, аз се върнах към работата си, забърсвайки бара. Изглеждаше ми правилно, след като ми плащаха, за да съм там.

А ето го и последният член на групата.

— Туитър! — каза Куки, сочейки ме, докато се настани до агент Карсън.

Метнах парцала си върху бара и се защитих.

— Не ми казвай какво да правя, госпожичке!

— Не, така всичките тези жени знаят за твоя мъж и къде работи той. Има си собствен хаштаг. Откачено е.

Защо това би ме изненадало, нямах представа. Той имаше цели уебсайтове посветени на него, докато беше в затвора — защо очаквах нещо по-малко, когато излезе на свобода?

— Той наистина ли има Ферари? — попита тя.

— Какво? — попитах потресено.

— Според Туитър, този мъж е фрашкан с пари. — Тя махна на останалите от бандата, докато се наместваше на бар стола.

Ферари? Очевидно трябваше да се чукаме по-малко и да говорим повече. Ако беше така, къде го държеше? Определено щях да забележа Ферари, особено ако то стоеше до Мизъри.

Чичо Боб спря да се взира в рецепционистката ми, седна от другата страна на агент Карсън и каза на татко:

— Имам нужда този твой нов готвач да ми направи начос.

— Ще платиш ли?

— Кога съм го правил? О, и открих кой е купил лудницата, за която толкова се тревожеше, тиквичке.

Тъкмо пак бях хванала отново парцала. Отново спрях да бърша бара, осъзнавайки, че с това темпо никога нямаше да бъде чист.

— И?

Той ми подаде дебел плик и вдигна вежди, сякаш вече трябваше да знам.

— Изглежда ти си го направила.

— Това е странно. Не помня да съм купувала изоставена лудница. Ще трябва да проверя банковата си сметка.

— Според това, ти си новият собственик.

Спрях, объркана, после, след бърза поредица премигвания, които не ме доведоха до никъде, отворих плика, за да открия документ с моето име на него.

— Рейес — казах аз потресена. — Трябва да е бил Рейес.

— Рейес Фароу? — Татко не знаеше за Рейес и мен и за мръсното ни минало, нито пък за още по-мръсното ни настояще. Ако

знаеше, чудех се дали щеше да го наеме.

— Да, трябва да е бил Рейес. Кой друг? Знаех, че този човек има милион долара. И кара Ферари? — Погледнах към кухнята. — Но защо би го направил?

— Ами, не знам как да ти го кажа, тиквичке — каза татко, прехвърляйки тежестта си от единия на другия крак, — но Рейес Фароу купи и това място с уговорката, че офисите горе ще са твои. Чудех се за тази последна част. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Не. И какво? — Гласът ми се повиши с октава. — Продад си „Каламити“?

— Трябваше да уредим детайлите вчера, но той каза, че има болен приятел, за когото трябва да се грижи, така че ще го направим утре.

— Не разбирам.

— Пенсионирам се. А след онова, което ми плати той, мога да го направя много спокойно. Реших да попътувам. — Погледът му се сведе към пода. — Сам.

— Само мъжа и неговите мисли, а? Ами старата досада?

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа по този начин, но с майка ти се разделяме. — Когато стиснах устни, той се поправи: — Мащеха. Просто сме... Отправляме се в различни посоки.

— Не знам какво да кажа, татко. „Ура“ просто не звучи правилно. — И си беше така. Той я обичаше. Или поне някога беше така. Не можех да не се зачудя до каква степен Чарли беше намесена в това решение.

Сведох поглед към документа в ръцете си. Огледах бара. Офисите ми горе. Просто не знаех какво да кажа.

— Е, мисля, че по едни начоси са в реда на нещата — каза чичо Боб, все още мислейки за корема си вместо за новооткритата ми...

Чакай. Какво, да му се не знае, щях да правя с изоставена лудница?

— Ще обсъдим това, както и други неща по-късно — додаде Чибо, заплахата беше почти кристално ясна. Той отново ме стрелна със суровия си поглед и трябваше да прибягна до прокашляне иззад свит юмрук.

Когато едната част от стаята притихна и изгаряща топлина се промъкна към мен, аз се обърнах, за да видя моя мъж да носи две чинии от кухнята. Той се усмихна и остави две чинии с начоси пред бандата ми.

— Заповядайте — каза той, разкривайки убийствена усмивка, когато агент Карсън само се взираше в него. Кой можеше да я вини?

— Господин Дейвидсън — каза той, поздравявайки татко, преди да се наведе през бара, за да подаде на чичо Боб допълнителни салфетки. Устата му се допря до ухото ми. — Можеш ли да си вземеш почивка? — Той носеше готварска престилка. Това беше най-сладкото нещо, което бях виждала в живота си и си паднах по него още малко.

— Доколкото чух, ти си шефът, така че ти ми кажи. — Вдигнах документа. — Какво е това?

Той сведе глава, сякаш засрамен. Рейес Фароу беше засрамен? Невероятно.

— Твоя е — каза той, играейки си с малко късче хартия ръка. — Знам колко е важен за теб Ракетата, така че си помислих да я купя. Да съм сигурен, че градът няма да реши да я събори или нещо подобно. Ще трябва да пооправим малко външната част, за да не те закача градът, но вътрешността е изцяло на Ракетата.

За втори път този ден, бях останала без думи. После си спомних за допълнителните постройки.

— Забелязах, че си срутил къщата на Донован.

Той вдигна погледа си, докато не срещна моя.

— Той е жив, защото напусна града. Къщата му избра да остане. Плати си цента.

Засмях се.

— Честно е. И си купил бара на татко? — Потресът ми се процеди във всяка дума.

— Мда, колкото до това — каза той предпазливо, — ще те таксувам добри пари за онези офиси. Това си е първокласен имот. И има някои закъснели сметки, които ще трябва да бъдат уредени.

— Рейес, не знам какво да кажа. Купувал ли си още нещо, за което трябва да знам?

— Не съм. Но ти харчеше пари, сякаш ще им мине модата.

— Какво? Какво друго съм купила?

— Живееш в него.

— Купил си апартамента ми?

— Не, *ти* купи апартамента си. Е, всъщност цялата сграда.

— Имам жилищна сграда? — След минута върнах поглед върху него. — Ще ти вдигна наема.

Вратата на кухнята се отвори със замах. Обърнахме се, за да видим един от младшите готвачи да се подава от нея.

— Ъм, Рейес? — каза нервно той. — Може би ще искаш да...
Имам предвид, че има нещо... — Той посочи към кухнята.

— Идвам — каза Рейес... после отново ме погледна. — Трябва да се връщам на работа, преди да съм запалил мястото.

Кимнах.

— Просто не знам какво да кажа.

Той скъси разстоянието помежду ни, топлината му се извиваше около мен като нагорещена до червено панделка, и прошепна в ухото ми.

— Кажй „да“.

Той се обърна и се отдалечи. Гледах го. Беше абсурдно сладък в тази дълга престилка. Толкова добре обрамчваше задника му.

— Чакай — извиках, — имаш ли Ферари?

Той ми метна порочна усмивка през рамо. Мили боже, бих се съгласила с всичко, което поиска този мъж, освен ако не поиска анален секс. Трябва да тегля чертата някъде. И като стана дума, на какво да кажа „да“? Преповторих разговора ни и не открих нищо. Очевидно пропусках нещо. Често ми се случваше. Пуст синдром за дефицит на вниманието.

Върнах се към слугинските задачи на последната си работа и забелязах лепяща бележка на бара. Онази, която държеше в ръце. Този човек обичаше лепящи бележки. Прочетох бележката, обмислих я, опитах се да осмисля истинското ѝ значение, задълбоченото ѝ съобщение, после я прочетох отново, преди да се обърна към кухнята и да извикам:

— Да се омъжа за теб?

Издание:

Автор: Даринда Джоунс

Заглавие: Петият гроб отвъд светлината

Преводач: Zaharka

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: sladcheto

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10015>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.